

**AHMED
HULÛSİ**

SİSTEMİN SESLENİŞİ I

**İNSAN GİBİ DÜŞÜNEN "TANRI",
SANISINDAN;
"ALLAH" GİBİ DÜŞÜNEN İNSAN,
ANLAYIŞINA.**

KİTSAN

3. BASIM

SİSTEMİN SESLENİŞİ-1

Tüm eserlerimiz gibi, bu kitabın da telif hakkı yoktur.

Orijinaline sadık kalmak kaydıyla herkes tarafından basılıp, çoğaltılır, yayınlanır, tercüme edilebilir.

ALLAH ilminin karşılığı alınmaz.

A. HULÛSİ

"ALLAH"ı açıklamaya çalıştım; onlarsa "TANRI"larını update edip, "Allah" ismiyle etiketlediler.

A.H.

"Peygamberlik" yoktur; "Nübüvvet" ve "Risâlet" vardır. Farkını öğrenin!

A.H.

SUNU

Dostlarım...

Bu kitabımda okuyacaklarınız, orijin olarak internetteki web sayfamızda yayınlanan haftalık “**Sistemin Seslenişi**” köşesindeki yazılardan oluşmuştur.. Bu kitapta onları yazılış tarihi yerine, birbirini takibeden konular sıralamasıyla size sunuyoruz.

Uzun yıllar yaptığım araştırmalar sonunda edindiğim kanaâtlar Allah’ın lutfu inayetiyle **İslâm Dinini** ve Hazreti **Muhammed Mustafa** aleyhisselamı bambaşka bir pencereden seyretmemi sağladı... Bu bakışla, günümüzün pek çok sorununun çözülebileceği gerçeği karşıma çıktı...

Eğer iyi niyet ve samimiyetle bu bakış açısını paylaşabilirsek, göreceğiz ki, yanlış anlama ve değerlendirmeden doğan pek çok sorun ortadan kalkacak ve biz yepyeni ve çok farklı bir **İslâmiyet** ve **Kur’ân** anlayışıyla yüz yüze olacağız.

“**Tanrı**” kavramı ile “**ALLAH**” isminin işaret ettiği anlam arasında ne kadar büyük uçurum varsa; aynı şekilde, “**PEYGAMBER**” kavramı ile “**RASUL**” kavramı arasında da o kadar büyük fark vardır ki, bu kitapta okuyacağınız çok önemli konulardan biri de o dur...

Bunun yanı sıra, daha bir çok konuda, bugüne kadar anlatılagelenlerden çok daha farklı gerçeklerle yüz yüze geleceksiniz bu kitapta... Meselâ, **Kur’ân-ı Kerimi** “**RUHU**”yla “**OKU**”mak kavramı gibi...

Bu kitapta bulacağınız konuların pek çoğu daha önce değinilmemiş, bana özgü değerlendirmeleri içermektedir!.. Belki varoluşumun özel nedeni!..

Elbette ki, sizler, bu değerlendirmeleri paylaşmak zorunda değilsiniz!. Ama en azında, konulara böyle de bakılabiliyormuş genişliğine ve hoşgörüsüne ulaşacağınızı umarım...

Şayet anlatmak istediklerimi sizlere farketirebilirimsem...

“**Allah**” adıyla işaret edilene...

“**Rasul**” vasfıyla tanımlanana...

“**Âhret**” kavramıyla anlatılmak istenene...

“**Salât**” kavramıyla yaşanılması talep edilene...

Kur’ân-ı “**RUHU**”yla “**OKU**”mak şuurunun nasıl olacağına...

Hz. **Muhammed** aleyhisselamın ve getirdiklerinin nasıl “**EVRENSEL**” olabileceğine...

Evrene, uzaya, çevrenizdekilere ve özünüzdekilere umarım çok daha farklı bakacaksınız.

* * *

Bu kitapta açıklamak istediklerime ek olarak şunu da tekrar vurgulamak mecburiyetinde kalıyorum ki...

Bu konuları çok yıllardır araştıran bir düşünür olmaktan başka hiçbir vasfım ve etiketim yoktur!.

Benim kendime özgü bir yolum ve takipçilerim olamaz ve olmamalıdır!. Herkes kendi aklıyla, – isterse belki açıklamalarımın da yararlanarak- kendi yolunu çizip, sonuçlarına da katlanmalıdır.

Benim adıma konuşacak hiç kimse mevcut değildir; ve hiçbir zaman da olamaz!...

Benim yazdıklarımı kendi anlayışı kadarıyla çevresiyle paylaşanlar ancak kendi adlarına konuşabilirler... Kimsenin söylediği ve yazdığı beni bağlamaz!. Herkes, yazdıklarımın ancak kendi anlayışı kadarını ve yorumunu nakledebilir başkalarına; ben ise yalnızca kendi yazdıklarımın mesûlüm!.

Taklit, biline ki insanlık onurunu ve mertebesini inkâra kadar uzanan çok büyük bir yanlıştır.

Hız. **Muhammed** aleyhisselam taklit edilmek için değil, anlaşılıp gereği uygulanmak için gelmiştir!.

O Zât dahi taklit edilesi değilse, başkalarını taklit hepten en büyük yanlıştır olur!.

İdrak edemediğin yerde, inandığın fikrin gereğini yap; ama onu sorgulamaktan da asla geri kalma; ki o fikrin ilmüne ulaşabilesin.

Dostum..

Lûtfen şunu sakın aklından çıkarma...

Yarın ölümle geçeceğin boyutta, mazeret kavramı kesinlikle mevcut değildir; ve ayrıca tekrar dünyaya dönüp, bu defa elde edemediklerini kazanma şansın da asla olmayacaktır... Yalnızca, bu defa burada yaptıklarının sonuçlarını otomatik olarak yaşayacaksın o boyutta!..

Ebedi olarak burada bırakacakların ne kadar önemli senin için?

Ebedi olarak birlikte bulundurmamak istediklerin ne kadar önemli senin için?

Tercihini bu konuyu iyi değerlendirmek suretiyle yap ki, ondan sonra geri dönülmez pişmanlıklar içinde yaşamayasın ebeden!.

Umarım fitratında-nasibinde vardır bunları değerlendirmek ve bu kitap da sana pek çok yeniliklerin güzelliklerin ulaşmasına vesile olur.

Allah, “selâm” ismiyle açığa çıkarsın güzelliklerini hepimizde!.

AHMED HULÛSÎ

7.1.1999

MANHATTAN - N.Y.

AMACINIZ NE

Gelin dostlarım, sizlerle açık açık konuşalım...

Önce, ben diyeyim diyeceklerimi...

Gerçekten, samimi olarak konuşalım; ilgilendiriyor mu seni **İslâm Dini** dostum?...

İlgilendirmiyorsa...

Gene de çok değerlisin benim için!...

Ben çok değişik bitkiler yetiştirdim Antalya'da iken... Konuşurdum onlarla ve çok sevinirlerdi!..

Kanarya da yetiştirdim, Norviç türü; çok yavrular büyüdü elimde, dolaşırlardı omzumda, yüzümde!

... Van kedim de vardı pamuk yığını gibi!... Bir gözü mavi bir gözü sarı; uzun yıllar hiç ayrılmadı

yanımdan... Ya akvaryumumdaki dev tül kuyruklar, aslanbaşlar!... Anlamışındır artık, Allah adıyla

bildiğimizin tüm yarattıkları çok değerli benim için...

Öyle iken...

İslâm Dini, senin bugüne kadar duyduğun müslümanlıktan gerçeği itibariyle çok farklı olmasına

rağmen, sen bunu hiç araştırmadığın için bilemiyorsun!... Şekle ve lâfına bakıp, mantığına yatmadığı

için söylenenler; akli olan insanın, **İslam Dini** gerçeğini reddedemeyeceğinin farkında olamıyorsun...

Olsun!

Farkında olmasan da “**yeryüzünde halife**” oluşunun anlamını, nasıl sevmem dışlarım seni!...

Bildiğim kadarıyla, her alanda yardımcı olmak isterim sana... Seve seve... Gerekenleri

araştırmaman, sorgulamaman; önyargılı yaklaşımın zaten senin başına ilerde yeteri kadar belâ

olacakken, niye burada bir de ben sana yük olayım... Var hiç olmazsa, bugünlerini güzel geçir; güzel

dostum... Yalnızca, ihmal ettiklerinin ağır faturasına katlanmak zorunda olacaksın o kadar!...

Ya sen dostum, niye ilgileniyorsun Din'le?

Ölünce, paçayı cehennemden kurtarıp; cenneti kotarmak mı amacın!.. İki takla bir bakla namaz

kılıp; arada biraz aç kalarak-oruç tutmuş olup, “*imanlıyım*” diyerek cenneti kotarabileceğini mi

saniyorsun?

Bak dostum... Kesin gerçekleri farkedelim...

İnsan dünyaya geldiği anda, onun sonuçta cennete gidip gidemeyeceği belirlenmiştir; ve bu, daha

sonra da, kesinlikle değişmez!

Ana -R-rahim'inde, 120. günde, beyninde açığa çıkan bir programlama sonucu olarak; ya, beyninin

ürettiği ve ruhuna yüklediği bir dalga türü, ruhunda bir katman oluşturarak, senin sonuçta cennet

denilen boyuta geçmeni sağlayacak; ya da, bu dalga türü beyninde üretilmediği için, ruhun bundan

mahrum olacak; bu yüzden cennet boyutuna geçemeyeceksin!..

Bu, ben de dahil, tüm insanlar için geçerli olan SİSTEM ve mekânızmanın işleyişi sonucu! Bunun

daha geniş izahı var; mekanizmanın işleyiş düzeni var; fakat konuyu dağıtmamak için detaya

girmiyorum...

Diyeceksin ki; öyle ise ben niye ibadet edeyim, ne olacağım belli ise?

Bak kısaca anlatayım...

Yapacağın **tüm ibadet adı altındakiler, hep senin kendin için!**.. Gökteki bir tanrıyı memnun edip

gözüne girmen için değil!...

Sağlıklı olman için, nasıl gıdana dikkat etmen zorunlu ise; bir yarış kazanman için nasıl onun

antrenmanını yapmak zorunda isen; bir koltuk kapman için nasıl onun pahasını ödeyebilecek şekilde çalışmak mecburiyetinde isen; ölümötesinde elde edebileceklerin de ancak bu dünyada, bu beyine sahip iken yapabileceğin çalışmalara bağlıdır!.

Gökten ferman yollayan “*göktürk*”lerin “*göktanrısı*” var olmadığı için; her şey senin çalışmalarına kalmıştır!.. Tüm geleceğinde bugün ortaya koyacaklarının sonuçlarını yaşayacaksın!..

Cehennem ateşi de içinde yanıyor; cennetin güzellikleri şuurundan kayıyor...

Bugün hangi tür davranışları ortaya koyabiliyorsan; yarın da onların sonuçları karşına çıkacak... Yüzyüze geleceklerin senden üreyen onlar olacak!.

Cebrail de var hakikatında, Azrail de; Münker-Nekir de!... Yarın bunlarla, çeşitli aşamalarda yüzyüze gelecek; kiminle ülfet edip kiminden de azar işiteceksin!... *Bu nasıl olacak* düşündün mü hiç?

“**Yönelişin**”de, “**Fatiha**”nın anlamını tefekkür etmeden, nasıl “**FETH**” olur **gerçekler** sana?... Yaptığın, ancak “*namaz kılmak*” olur; “*salâtı ikâme*” hiç değil!.. Okumadın mı “*feveylün lilmusalliyne elleziyne hüman SALÂTİHİM sâhun*” (107/4-5) âyetini **Kur’ânda**...

“*Çok musalli vardır eline yorgunluktan başka bir şey geçmez. Çok oruç tutan vardır; açlıktan başka bir şey yaşamaz*”... Uyarı ve işaretini duymadın mı, bilmiyor musun?... Dedikodu, gıybet ve hor görmeyle insanları “**oruç**” olmayacağını duymadın mı?

Taklitle, **âdet** diye yapılan fiiller, kesinlikle Dini uygulama olmaz!.

Yaptığını bilinçli olarak yapmasan ve hikmetini kavrayamasan bile; yapılması gerekliliğine iman ederek ve **HAKKINI VEREREK** tatbik etmek zorundasın; semeresini almak, neticesine ulaşmak istiyorsan!..

Zirâ, bunları yaptın diye, sana *dışarıdan biri* bir şey vermeyecek; sen sadece, yaptığın işin hasılasını elde edeceksin!.. Tıpkı, bal yiyenin, yediği baldaki özelliklerin sonuçlarını yaşamaması gibi... Bal yedin diye, dışarıdan sana bir şey verilmiyor!.

Allah Rasulü, Allah adıyla işaret edilenin yaratmış olduğu **SİSTEM ve Düzenin işleyiş mekanizmasına bağlı olarak, gereken bilgileri** sana duyurmuş...

Senin, bu bilgileri değerlendirip, gereği şekilde yaşaman, sana **Allah hidâyetinin ve Rasul Şefaâtinin** ulaşması demektir.. Bu **ilmin gereğini uygulaman, ilmi değerlendirmen** demektir ki, bu da **hâl ile şükür** demektir!. Aksi ise *nankörlüktür!*...

Nankörlük, değerini bilmemek veya değerlendirmemektir!.

Lütfen anla artık *demek istediklerimi*; ve kendini kandırmaktan vazgeç!...

Kafandaki, *tanrı ve peygamberi sistemine dayalı atalarından gelen din* anlayışından **arın**; aklını mantığını kullanarak, Hz. **Âli, Abdulkadir Geylani, Hacı Bektaş Veli, Gazalî, Mevlana, Yunus** ve daha nice erenler gibi “**Allah**”a, “**Rasul**”üne iman et; **Kur’ânın** “**RUHU**”nu “**OKU**”maya çalışarak, gerçekleri gör, kavra ve gereğini yaşamaya çalış!.

İki boyutlu, “**farisi**” kaynaklı “**namaz**”ı *kılma* kavramından; üç boyutlu, “**salât**”ı **ikâme etme**, yaşamına şuur sal geçiş yapmaya çalış ki, “**mi’râc**”ın kapıları açılsın!... Oruç’un *aç kalmak* demek olmadığını farket ki, hakikatından zâhir olsun “**Samediyet**” nurları!...

Somut âlemin sistem ve düzenini, hikmetini farket ki, “**Bâtın**” olanın, nasıl “**Zâhir**” olmakta oluşunu değerlendirebilesin... “**Zâhir**”, “**Bâtın**”ın ne olduğunu kavramana vesile olsun!...

Ben tasavvufla, sufizm ile ilgileniyorum, diyen **sen dostum**.

Ömrün mecazlar, sembollerle harcanıp giderken; sen, **onların işaret ettiği gerçeklerin** hiç farkında olmadan; “**bal**” zikrini günde bin defa çekip de, “*bal*”ı *tadamamış* adam gibi geçip gidiyorsun dünyadan!... Oysa sana, “**bal**” zikrini vermişler, ne olduğunu bilip, bulup, yiyenin de güzelliklerini yaşayasın diye!.. Daha nice kere tekrar edeceksin “**bal**”ı!?!...

Ne zaman “**OKU**”yacaksın şu âyeti; *tefekkür edeceksin* anlamını; kavrayacaksın **sırrını**, hissedip yaşayacaksın da, üstelik hazmedeceksin yaşadıklarını?... Var bir düşün üzerinde istersen:

“**Allah, yedi semâ yaratmış ve arzdan da mislini; hükmü aralarında tenezzül eder.**” (Talak: 12)

21.11.1998
New Jersey U.S.A

ŞEFAAT VE ŞİRK

Junior:

- Evet bayram hediyesi ver de mutlu olalım..

CEMO:

- Bedenin yaşı vardır ama şuurun yaşı yoktur!... Şuur yaşı, ilim yaşıdır!... İlim yaşımın ilerlemesi de ancak, dünyada sağlıklı yaşayabildiğin ve tefekkür edebildiğin kadardır...

Öyle ise ilim yaşımızı, en kısa sürede en azamiye çıkartıp da ayrılmak dünyadan, en akıllıca iş olur gibime geliyor!... Dün dün de kaldı cancağızım, diyordu... Bugün yeniden başlamak lazım...

Dün bana sordular sohpette... " **Rasulullah'ın şefâati ehli kebâire imiş**; ne demek bu" diye....

"**Ehli kebâir**" kimdir?...

Bu açıklamada iki şeyi iyi anlamak lazım; dedik...

Bir, "**ŞEFÂAT**" nedir?... Nasıl olur?....

İki, "**Kebâir**" nedir?...

Şefâat, sanılıyor ki, biri gelip koluna girip seni sürükliyecek; bir yere sokacak!....

Birisi koluna girip de, seni bir yere mi götürecekt!?...

Şefâat, dünyada var; âhirette var... mahşerde var, cehennemde var....

Rasulullah aleyhisselâmın şefâati var; evliyanın şefâati var; âlimlerin şefâati var...

Nedir bu şefâat?... Neye dönük bir şefâattir?... Yanlızca cehennemden çıkmaya dönük bir şefâat mi?...

Günahların en büyüğü nedir?..

"**İnneş şirke lezulmün azîm**"!..

"**Şirk azîm zulümdür**"; diyor ayet...

Yani, "**Allah**"ı, **tanrı** mesabesine koymak!... Şirk budur!...

"**Sizin için korktuğum gizli şirk**dir, artık açık şirk olmaz **ümmetimde**" diyor...

Öyle ise **Tanrıya tapmak "kebâir" in ta kendisidir!**... Büyük günahların en başında gelen ve hepsinin kökenidir!...

Bütün günahların kökeninde de "**Şirk-i hafi**" yani "**tanrıya inanmak**" yatar!...

"**Ey iman edenler... Allah'a iman edin**"; âyetindeki uyarı, Hz. **Muhammed** ve **Kur'âna** imân, edip henüz **Tanrı anlayışından kurtulmamış** olan **SAHÂBEYE** gelmişti.... Sahâbe, yani **Allah Rasulü'nü** gören(!)ler böyle olursa... Ya bizler?!....

Allah'a imanın yolu da, cehennemden kurtuluşun yolu da hep **şirki hafiden** kurtulmak için **ŞEFÂATE NÂİL OLMAKTAN GEÇER!**...

"**Allah izin vermedikçe ŞEFÂAT edemez kimse**", Âyetini... "**TANRI izin vermedikçe ŞEFÂAT edemez kimse**" diye anlarsak... Cehennem ateşimiz kolay kolay sönmez bizim!... Yanarız da yanarız!..

"**Tanrı izin vermedikçe ŞEFÂAT edemez kimse**", cümlesi ile; "**ALLAH izin vermedikçe şefâat edemez kimse**", cümlesi arasındaki fark nedir?...

Evimizeki nesneyi, biz, Topkapı Sarayı'nın hazine dairesinde bile arasak bulamayız!... Çünkü evimizde!...

Biz, “şefâati reddederken”; “şefâat nasıl ulaşır” bize?...

Basiretimizi örten perde örtülü olduğu sürece, biz nasıl şefâati görüp, şefâate ulaşabiliriz?...

“**Tanrı**”ya inanırken... “**Tanrı**”nın **büyükelçi(!)**sine ve “**Arapça bilen Tanrı**”nın “**Arapça yazılı gönderilmiş**” bir kitaptaki emirnâmesine imân ederken!... Türlü kerâmetleriyle âdeta bir sihirbaz gibi değneği ile bizi cehennemden kurtaracak “**Tanrının Evliyâsı**”na inanırken... Nasıl, **ŞEFÂAT** bize ulaşır...

Allah (özümüzden), izin vermezken; içindeki, şefâati reddederken; kim şefâat edebilir ki!... Basiretimizi örten perde nasıl kalkar da, şefâate ulaşırız biz!... Ve böylece de, nasıl **şirki hafiden arınıp**; her şey'in hakikâtı ve varlığımızın kaynağı olan “**Allah**” ismiyle işaret edilene imân edip; “**Kur’ân**”ı “**OKU**”ruz?... (şirkten) **arınmamışlar el sürmesin!**... dendiği halde...

Bize kalırsa... Önce, **Allah**'tan (yani özünden gelen bir yolla) izin çıkıp, **ŞEFÂATE** nail olmak gerek... sonra şefâati değerlendirip, diğer afakî perdelerden arınmak... Sonrada, nefesine bilincine-şuuruna-gerçek "ben"ine zulmetmeyi terketmek!...

Sen, nefesine sürekli zulmetmekte; nefsinin, hakikâtını yaşamasına engel olduğun sürece....

Üstelik bu gerçeği bildiğin halde, çevrenle paylaşmıyorsan, o en yakınım dediklerine de zulmün en büyüğünü yapıyorsun!...

Ama ben istiyorum da olmuyor!...

Niye olmuyor?...

Muslukçuda pasta satılmaz!... Bilgisayarcıda ayakkabı aranmaz!...

Şeytan, zâhirine bakıp Âdemin, iblis oldu!... Âdemin, ilmine ve hakikatine bakıp onu değerlendirebilseydi, bu sahnelenen oyun oynanmayacaktı zaten!...

Biz, yalnızca ilim için yaratıldık!...

İlmi de, ateşin arkasına koydu ki **Allah**, korkaklar o ateşe "**nefsim yanmasın, yanarak arınmasın**" diyerek yaklaşmasın da; böylece, yanma korkusuyla, da lââyık olmadıklarını ele geçiremesinler diye...

Ateşte benliğini yakma korkusunu atıp, içine dalabilenler; Deccalın sağ yanındaki ateş Cehenneminden geçip, ilim ve irfân Cenneti'ne girebilirler!... Korkuyu atamıyanlar ise, ateşten geçemezler ve ilme irfâna ulaşamazlar... Korkuyu atmak gerek!...

Yunus Emre'nin dediği "**Ödünü sıdır**"ın açıklamasını yanındaki arkadaş yapmıştı bana... Allahtan yapmış... Sayesinde hep gözü kara daldım her yeni ilmin içine!...

Geldik elli kûsûrlara altmış kûsûrlara... Ne yaşıyacağımız, özellikle de aklımız başımızda, ağrısız sızısız sağlıklı olarak ne kadar yaşıyacağımız meçhul!...

"**Şirki hafi**"den kurtulduk mu?... Vicdanımız cevap versin!...

“**Allah**” ismiyle işaret edilenin, bir “**Tanrı**” olmayıp; ne olduğunu farkedip; hiç olmazsa iman edebildik mi?... **O**'nu her an ve her yerde görüp, dinliyebiliyor muyuz?... Her dem **O**'nunla konuştuğumuzun farkında ve bilincinde miyiz?...

Şefâatin ulaşması için, önce uzatılanı geri çevirmemek gerek!..

Şefâat, Cehennem'den kurtulmak içindir; ki bu, Cehennem'in dünya bölümünde de olur, Âhret bölümünde de!... ..

Şefâat, Allah'a da ermek içindir!... Ki bu da **ancak dünyada iken** ilm'ullah'ın zâhir olduğu kişiyi bulmak ve onu değerlendirmekle mümkündür!...

Şefâat, kişinin yanlışlarda ısrarına yolaçan, yanlışlarından dönmesine engel olan bilgi yetersizliğini ortadan kaldırıp, kişiyi o konuda bilgilendirmektir!...

Nebi ve Rasullerin de, evliyanın da şefâati hep bu yoldadır...

Kişi o bilgilerle kendinde arınmayı oluşturur ve yanmaktan kurtulur!... Gereğini de yaşayarak (hem enfüsünde hem âfâkında) bilinç boyutunda “**Allah**”a erer!...

Öyle ise...

Önce, “**ötendeki TANRI**” değil, **özündeki “ALLAH”** izin verecek ki; sen o şefâate açık hale geleceksin!... Şefâati, def etmeyeceksin...

Sonra o, **ŞEFÂAT olan bilgiyi** değerlendirecek, ilim doğrultusunda yaşayarak arınacaksın...

Sonra da “**şirki hafi**” sona erip “**ALLAH**”a ereceksin...

Kısaca dünkü sorunun cevabı böyle idi... Bu konuyu etraflı düşünmek, tartışmak ve anlamak, “**şefâat**” kapısının açılması demektir, umarım!...

Hakınızı helal edin bir kusur ettiyse bilmiyerek!..

Vicdanınızla başbaşasınız...

O günde hesap görücü olarak NEFSİNİZ (ilminiz-şuurunuz) **yeter!**...(Âyet)

Junior:

- İNŞALLAH, BUNLAR BİZİM YİTİĞİMİZDİ; YENİDEN BULDURDUNUZ!... MALİMİZ OLARAK KULLANIRIZ; KULLANMADA DA DEVAMLILIK İÇİN DUA BEKLERİZ...

31.1.1998

New Jersey USA

Bir internet sohbeti

PERDE NE

“Perde”miz nedir ve nerededir biliyor musunuz?

İnsanların “somut” düşünmesi ne demektir biliyor musunuz?

Önce şunu anlıyalım... “Soyut” ve “somut” içinde olduğu boyuta göredir!..

Sizin, beyninizde, farkında olarak algıladıklarınız “somut”tur... Bu “rüya” da olabilir; “hayâl” de!...

Burada ölçü, beş duyu ile onu algılamamız değil; beyninizin onu bir şekilde fark edilir hâle sokmasıdır... Yani, önemli olan, o şeyi, sizin, bir yolla farketmenizdir!. İşte bu farkedişle birlikte, o şey, sizin “somut”unuzdur!... İsterse başkaları için o şey, hâlâ “soyut” hükmünde olsun!.

Sizin “soyut”unuz ise, bilincinizde, bir sûrete, bir şekle oturtamadığınız için ne olduğunu tam bir açıklıkla farkedemediğiniz şeydir...

Bilirsiniz, öyle bir şey vardır, hissedersiniz; hatta, sanki o şeye elinizle dokunacak kadar yakınsınızdır; ama gene de, onun adını koyup, ne olduğunu tesbit edemezsiniz!... İşte bu, “soyut”unuzdur!.

Bizim kullandığımız çoğu tâbirler, isimlendirmelerimiz, pâyelendirmelerimiz, değerlendirmelerimiz, hep GÖREdir ve kafamızdaki eskilere dayanan kendi “somut”umuza işaret aracımızdır!..

Beyin, biz daha farketmeden, olayları, kendi veri tabanına göre çok daha değişik şekilde değerlendirir!..

Beyne bir veri gelir... Beyin gelen bu yeni veriyi-dalgaboyunu, kendi eski verileriyle karşılaştırır... Eğer daha önce ona, yeni geleni andıran bir veri yüklenmişse, hemen onunla eşleştirerek sentez ve ona göre bir değerlendirme yapar. Siz, eski veriler ışığında o yeni veriyi değerlendirirsiniz böylece... Bundan da, “ben onu biliyordum zaten” çıkar...

Bu, rûha da böylece yüklendiği içindir ki, cennet boyutunda yaşayanlar bir takım şeyler için, “bu daha evvelce tattığımız şeylere benziyor” diyeceklerdir!... Oysa orada tadılan, bambaşka bir şeydir! ... Ama bunu, anlatmaya çalıştığım olay yüzünden, burada farketmiş olanlar dışındakiler, farkedemeyeceklerdir!.

Bu sebeptendir ki, bu dünyada, yepyeni ve ilk defa karşılaştığımız şeyi, hep eskiyle kıyaslamaya ve eskiye GÖRE değerlendirmeye kalkarsak; o yeni karşılaştığımızdaki ORJİNALLİKTEN perdeleriz kendimiz!... Sonra da deriz ki, “yeni bir şey yok”!.

Oysa, eski bir şey yok!.

“O”, her an yeni bir yaratışta!... *Eskiye tekrar yaratmıyor, yeniden veya yenileyerek!.*

Öyle olsaydı, reenkarnasyon olur; meselâ, Abdülkadir Geylanî yeni baştan gelirdi dünyaya bir başka resim veya isim altında!... Ya da bir başkası!.

Bilin ki...

“Düne ait ne varsa, dünde kaldı cancağızım”; diyor kaç yüzyıl önce Mevlana Celâleddin... Ama bu sözün derinliğini ve kapsamını hiç düşünmüyoruz!.

Hep, yaşamı, eskinin, veya eskilerin, veya eskiden verilmiş mertebe, değer ve pâyelerin devamı olarak kabul ediyoruz!. Aklımıza gelmiyor, yeni –yeniden veya yenilenen değil- yaratış ne demek?

... Bu neleri kapsıyor?

“**Tecdid**”i, **yeniyi ortaya koymak** gibi anlıyorum ben, “fiy halkın cedid”den gelen bir şekilde; “*eskiyi yeniden*” ortaya getirmek olarak değil.

Yenileri, eskiyle değerlendirdiğimiz için de, otomatik olarak *geçmişin hayâl dünyasında* yaşıyor; yarın, *geçmiştekinin değişik elbiselisini* göreceğimizi tasavvur ediyoruz!.

Dünyayı da böyle değerlendiriyoruz, Dini de, tasavvufu da, Evliyâyı da!...

Oysa, dün, ders almak; o dersle, **yeniyi değerlendirmek** için gereklidir; geri gidilmek ve yaşanmışı tekrar yaşamak için değil!. Bu Allah’ın sistem ve düzenine aykırıdır!.

“**Dün**”ü değerlendirmek, ayrı şeydir; “**dünde**” yaşamak ayrı şey!.

Hayâl dünyanızdaki dünden gelen değer yargılarınız, pâyeleriniz ve kurgularınızla kendizi bağlayıp, kayıt altına aldığınızın; bu yüzden yeni yaratılmış sayısız kemâlâtı gözden kaçırdığınızın farkında mısınız acaba?

Kemâlât sahiplerinden ancak kâmil işler çıkar!.. Eğer sen **düne kıyaslayarak** bir eksiklik görüyorsan, ya o kişi kemâlât ehlinden değildir; ya da öyledir, kendi eksikliğinden dolayı onun yaptığını eksik görüyordur; onun fevkindeymiş gibi değerlendirme yaparak!.. Hem hikmetini bilmezsin; hem de yeniyi, **eskiye-eskilere kıyasla**, yargılar, kendine göre değerlendirme yaparsın!.. Ama **ateşi toprakla kıyaslayan bunda yanılmıştı!**

Biz insanları değerlendirmek için değil; kendimizi tanımak, geliştirmek ve yaşamımızdan pişmanlık duymayacağımız şekilde ölümötesine geçmek için geldik... Bunun dışındaki yönelimler, bizim hedefimiz yolunda hızımızı düşürtür; telâfi edemeyeceğimiz şeyleri kaybettirir!.

Öyle ise tüm değerlendirmelerimizi yeni baştan gözden geçirmeyi deneyelim, eskiyle kıyaslamaksızın; önümüzdekileri, objektif olarak, bize verdikleriyle, “**yeni**” olarak farketmeye çalışalım... Ancak bu takdirde “**yeni**” olarak karşımızdakileri değerlendirmemiz mümkün olur...

Yaşamınızdaki değerlendirmeleriniz değil, tasavurunuzda oluşan tüm rüya ve hayâlleriniz dahi böyledir!... Onlar dahi, aynı şekilde, eski verilerinize kıyasla değerlendirilir... Bu yüzden de yorumlarınızı hep **eskiye kıyasla** yaparsınız...

Peki, karşılaştığınız şey, ya yeni bir şeyse, eskiyle alâkası olmayan!?!... Ve siz, onun hakkettiğini vermemekle, ona zulmetmiş olmaz mısınız?!... Ona zulmetmekle, kendi nefsinize zulmetmiş olmaz mısınız?

Acaba yaşam, eskinin kendini yenilemesi olarak mı açığa çıkıyor; yoksa **yepyeni oluşlar var** da, beynimiz hep eskiye kıyasla değerlendirme yaptığı için, biz öyle mi kabul etmek zorunda kalıyoruz?

Baktığımızda, dün gördüğümüzün aynını gördüğümüz düşüncesini taşımamıza karşın, niye “**yeni**”yi farkedemiyoruz?...

Bunun en basit açıklaması, yazdığımız yazılardaki yanlışları, tekrar okuduğumuzda farkedemeyişimizdir... Daha detaylı anlatmak gerekirse, “**refresh**” yapmadan, sayfa açmamızdır!.. Yani, *eski veri tabanı*yla “**yeni**”ye bakmamızdır!...

Ancak gerçekten “**yeni**”yi algılamak istiyorsak, “**refresh**” de yetmeyecek, belki toptan “**format**” atmak gerekecektir!... Bu da beyni sınırlı kapasite ile çalışanlar için fevkalade güç, neredeyse imkânsız bir iştir!..

Peki olmayacak bir işse, niye bunları yazıyorum?

En azından böyle bir olay olduğunu düşündüm; ona göre varlıkları, yaşamı değerlendirmeye

çalışıyorum; sizin de bundan haberiniz olsun, diye!... Zira, “**yeni**”leri farketmezsek, hâlâ atamızın, babamızın veya annemizin “**yenilenmiş**”ini giymekte devam ederiz; gibime geliyor!.

Öyle ise gelin dostlar olabildiğince, eskiye veya başkalarına **kiyaslamaları** bir yana bırakıp, “**yeni**” olarak değerlendirmeye çalışalım her an tüm yaratılmışları!... Bazıları “**şeriat**” sözcüğü kapsamına “**Kur’ân ve Hadis**” yanısıra “**kiyâs ve icmâi**” da koyar; ama biz, o kanâatte değiliz!... “**Şeriât**”, bize göre, “**Kur’ân ve Allah Rasulü açıklamalarından**” ibarettir!...

Gerisi, herkesin yorumunda ve sorumluluğundadır!.

28.11.1998
New Jersey U.S.A

SORGULAMAK

Sorgulamak, düşünebilme yeteneği olan beyinlere has, bir özelliktir!. Ancak bilinmeli ki, sorgulamak zeki insanlarda da olur... Sorgulamanın sonuçlarını değerlendirebilmek ise akıllı insanın başarabileceği bir iştir...

Sorulmayan sorunun cevabı olan, ilim ele geçmez!. İlim, soranın hakkıdır!.

Cevabın getireceği ilimden, ebeden mahrum kalır, sorgulamayan!.

Öyle ise düşünen insanın ilk vasfı, sorgulamak, araştırmaktır!.

Özellikle, ölümötesi sonsuz hayatta işine yarayacak şeyleri... Zirâ, yalnızca dünya yaşamında geçerli olan ilim, öteboyutta hiç bir işe yaramayacak; sonuçta burada günümüzü hoşça israf etmekten başka bir şey elimize geçmeyecektir.

Nakle, sorgulamadan körü körüne taklide dayanan **Din** anlayışı; akla mantığa, ilme ve tefekküre dayanan **Din** anlayışına her zaman kemiyyette ağır basmıştır!. Çoğunluk, kolaya kaçmış; "beni düşündürme, ne yapacaksam onu söyle yapayım", anlayışı içinde; kendilerine düşünceden yoksun mahlûk muamelesi yapan önderler, âlimler(!) çevresinde toplanmışlardır... Çünkü, insan topluluğu içinde, insanlıklarının liyâkatini, yaşayanlar fevkâlâde azınlıktadır.

Bütün bu gerçeklere karşın da, gene aynı topluluk, inkâr ettikleri **sorgulama gerçeğinden hareketle bir yerlere gelen erenlerin, Evliyânın, gerçek Din ilmini elde etmiş olanların** çevrelerinde toplanmaktan geri kalmamışlardır asalak olarak!.. Çünkü fitratları, ötesine elvermemektedir!.

Biline ki...

Sorgulayıp, tefekkür edip buna rağmen gerçeği bulamaması dolayısıyla hata eden; beynini çalıştırmayıp *taklitle isabet edenden* daha değerlidir!.. Zira birincisi, öte boyutta **ruhûna yüklediği sorgulama, araştırma, yeni yeni şeyler keşfetme özelliğiyle sonsuzluğun sonsuz güzelliklerine kanat açarken**; ikincisi, eline geçenle Cennet'ini yaşayacaktır, diğerine göre son derece kısıtlı olanaklar içinde!. Cennet'e girmek ise, daha önce de değindiğimiz gibi, kişinin **ameline değil; yaratılışındaki takdire** bağlıdır!.

İlmin, irfânın, idrâkın gereğini mi hissedip yaşıyoruz; yoksa onların dedikodusuyla ömür tüketip, taklidiyle mi oyalanıyoruz?

Öğrendiğiniz her bir bilgi, sizin düşünce ve günlük yaşamınıza yeni güzellikler eklemiyorsa; farkedelim ki kendimizi aldatmaktan başka bir şey yapmıyoruz!. Diğerlerinden *daha bir seviyeli dedikoduyla* kendimizi farklı görmenin avuntusu içinde tükeniyoruz!.

Sorgulamak ve tefekkür etmek suretiyle insanlığımızın şerefini yaşamak istiyorsanız önce şuna karar veriniz..

Dinin gereği olan uygulamaları, YUKARDAKİNİN gözüne girip, ondan bir şeyler kotarmak için mi uygulayacağım; yoksa, yediğim balın eserinin vücûdumda açığa çıkarak bana daha yararlı işler yapma olanağı sağlaması gibi; Dinin teklif ettiklerini tatbik ederek, geleceğimi kendi ellerimle yaptıklarımla mı şekillendireceğim?

Eğer doğru olan ikincisi diyebiliyorsanız ve hâlâ da bu konuda gerekeni yapmıyorsanız; *ne kadar akıllı olabilirsiniz* bunu sorgulamakla işe başlayın!.

“**Kimsenin kimseye fayda vermeyeceği zorlu bir süreçten**” bahsedilirken siz hâlâ falanca ya da filancanın yanında görülmek beni kurtarır zannı hayaliyle yaşıyorsanız gerekenleri uygulamaksızın; kesinlikle bilin ki vay halinize!

“**Eğer benim bildiklerimi bilseydiniz, rahat yataklarınızda yatamaz, Allah Allah diyerek dağlara kaçardınız**” diyen **Allah Rasûlü**; acaba, algıladığı sistemin hangi gerçeği dolayısıyla bunu söylüyordu, *yalnızca para kazanıp keyif çatmak için yaşayan bizlere?*...

Elindekileri insanlarla paylaşmayı önerip; yalan, dedikodu, gıybet, kumar, içki, zinâ gibi şeylerin yapılmamasını teklif eden Allah Rasûlü niye bunlarla yetinmeyip; **salât, oruç, hac** gibi çalışmaları tebliğ etmişti?

Namaz nedir diye sorun çevrenizdekilere... Yüzde doksanbeşi tanrıya tapınma olarak anlatacaktır... Bedensel bir faaliyettir!.. Huzurûna çıkmaktır!.. Önünde secde ederek tanrının büyük(!)lüğünü kabul etmektir; diyeceklerdir...

Salât, yöneliştir!... Bâtının ve hakikâtın olup, özünden Zâhir olanı hissedip, bunun sonuçlarını yaşamaktır!... **O**'nun indinde hiçliğini, yok olduğunu yaşamakla başlayıp; kıyâmda, kendini dillendirişinin; rükûda, kudretinin önünde yaratılmışın kulluk etmekten başka şansı olmadığını açığa çıkarmasının; secdede, “**lillahil vahidil kahhar**” hükmünün eserini ortaya koyuşunun yaşanışıdır!.. Ve bu **salât**, **mi'râcın kapısını** açar mümine!... Yukarıdaki *tefekkürsüz şeklî tapınmaya* verilen isim ise *namazdır!*..

İmân ve gereği fiillerle Cennet'e, *düşünsel arınmayla* “**Allah**”a erersin; takdirindeki kadarıyla... Tefekkürsüz, sorgulamasız “**Allah**”a ermiş tek bir ferd yoktur, buna **Allah Rasûlü** de dahil!

Fatihâ'sız salât olmaz, çünkü yönelişin anahtarı odur!.. Onun anlamının tefekkürüyle başlar “**Allah**”a **yöneliş!**... Anlamını tefekkür etmeden ister Arapça oku, ister Türkçe, yalnızca papağan gibi tekrarlamış olursun; *“bal”, “bal” deyip, midesi “bal”dan mahrum, bedeni onun lezzet ve enerjisini tadmamış anlayışı sınırlı gibi!*.. Sana “*bal*”ı öğretmişler ki, alıp yiyerek değerlendiresin, diye!

Dünyada bırakıp gideceği para ve malı elde etmek için, tüm gününü meşru ya da gayrimeşru işler peşinde koşturarak tüketmesini bilecek kadar *akıllı olduğunu iddia eden insan*, kendi derûnundaki pahasız hazineyi ele geçirmek için hâlâ gayrete gelmiyorsa, koyverin gitsin!... Bu dünyada nice kurbanlar kesiliyor da kimsenin gıki çıkmıyor!... Biri daha gitti, derler ne olacak!

Evet dostum, sorgulamanın daha başında bunlar var...

Daha sonrası mı?...

Kur'ân-ı Kerîmi, “**ruhu**”yla “**OKU**”maktan sözetmiştik; insanın bir fizik bedeni bir de rûh bedeni var türünden bir “*mushafın ruhundan*” söz ettiğimizi sandılar!

Allah Rasûlü'nü “**OKU**”maktan sözettik; ve bu “**OKU**”ma ışığında getirdiklerini, açıkladıklarını değerlendirmenin isabetli ve gerçekçi olacağına işâret ettik, Rasûlullah **ruhıyla bütünleşip** hadis okumaktan dem vurdular!

Oysa “**sırrına**” ve “**hikmetine**” ermek için **Kur'ânın** ve **Allah Rasûlünün** getirdiklerinin nedenini; bizim bunları hangi bakış açısıyla değerlendirmemiz gerektiğini, ciddi bir şekilde sorgulama ve araştırmamız gerekmez mi?..

Nereden; neden; nasıl gelmiş o uyarılar; ne amaçlanmış; bize ne fark ettirilmek isteniyor?

Şimdi, ben desem ki şundan; öylece kabul edecek birileri söylediklerimi takliden!... Bu taklitlerini kamuflej ve **kendilerini tatmin için de, bana bir pâyem veya etiket uyduracaklar**; öyle veya böyle!.. Oysa... **Konmuş olan isim Ahmed Hulusi!**.. Bunun dışında da hiç bir etiket, sıfat, pâyem yok!..

Yalnızca, olabildiğince çok şey öğrenmek, yaşamak, hissetmek isteyen, **sıradan herkes gibi bir beşerim!** Cimri olmamak için de, düşündüklerimi yazıyorum!.. Kimsenin vereceği merteye veya pâyeye de ihtiyacım yok; taş atıp suyumu dalgalandırmaları, yeter!. Yalnız geldim ve yalnız gideceğim!. **Aklı olan, beni taklid etmez, bana pâyeye vererek geleceğe dönük benden birşey ummaz;** yazdıklarımı düşünüp, değerli bulursa, o fikirleri değerlendirerek, “*bal*” yer!..

Sözü fazla uzatmayıp, öze gelelim... İman edebiliyorsan, iman et ve hemen sorgulamaya başla ki hikmetine eresin!. Her yaptığını mutlaka neden yapıyorum diye düşünerek yapmaya çalış ki, taklitçi mahlûk türünden olmayasın!. İçgüdü ve duygularıyla yaşadı; “*dayansın şimdi ehli kubûr*”, demesinler!.

Nasibi olan, taklidi bırakıp, **tahkike yönelir!**

Nasibi olmayan da, bu işin *dedikodusuyla ömür tüketir!*

MAZARET KURTARMAYACAK

Uzaydan mı geldi Allah Rasûlü?...

Uzayda mı yaşadı?

Uzaya mı gitti?...

Bizim geldiğimiz yerden gelmedi mi?

Bizim yaşadığımız Dünya'da yaşamadı mı?

Bizim kimimizin gidip, kimimizin de sırasını beklediği yere gitmedi mi?

Size nefislerinizden Rasûl geldi ki o Azîz'dir... Sıkıntıya düşmenizi asla istemez; size çok düşkündür... Bu hakikâte imân edenlere Rauf ve Rahîm'dir...

Kim mi? Elbette Allah Rasûlü!

Ötede, Uzay!... Ötede, fermân yollayan Tanrı!... Ötede, Tanrı postacısı peygamber!... Ötede... Ötede... Ötede...

Peki ya **sizdekiler**?

Ötelerden, karşıdakine getiremezsen; **içindekini** nasıl göreceksin?

Felçliyim, kaldır beni, diyorsun; oysa, bacaklarında yürüyecek kuvvet var; kullanmıyorsun!...

Sen, **sendekini açığa çıkar** da, aş ateşi; diyorlar... Geçir beni ateşten, diyorsun!... **Ateş senin kafanın içindeyken**; seni nasıl dışardaki, olmayan ateşten geçirebilirler?

Allah Rasûlü'nün RAUF ve Rahîm olduğu belirtilirken; sen niye hâlâ **uzaydan** bir **Rauf ve Rahîm** bekliyorsun, **uzayından** beklemek yerine?

Sen ey uzayı bilmez!... Uzayından habersiz!... Lâfta, “**ben**” deyip; öteden himmet bekleyen uzaylı...

En muhteşem örnek Allah Rasûlü açık seçik önünde dururken; niye **O**'nun yaşantısını örnek olarak sorunlarını çözmezsin de, hâlâ birilerinden himmet bekleyerek günlerini tüketirsin?

O böyle hareketlerle yüzebiliyorsa, niye ben de aynı hareketlerle yüzmiyeyim, diyerek, kendini, okyanusun olmasa da, denizin sularına atmazsın!?... Ömrün kumda oynayıp; yüzenleri seyretmekle; dedikodularını yapmakla mı geçecek?

“**OKU**” diyenin mi yok, okuyamıyorsun!... Yoksa, hâlâ harfleri heceleyip; anlamını bilmediğin kelime sesleri çıkararak, “**OKU**”duğunu mu sanıyorsun?

Hâlâ, “**oku**”nası bir sistemin karşısında olup; “**OKU**”man ve gereğini yaşaman zorunluluğunu, farketmiyecek misin?

Galaksinin ya da evrenin bir ucundan, fermân yollayıp buradaki postacısına, onunla hükümlerini tebliğ eden; komutlarını tutanı görünmeyen uçan dairelerle Cehennem'e uğratmadan Cennet'ine yollayıp; emirlerini tutmayanları da Cehennem'ine sevkedecek olan Tanrı ve zevkleri varsayımına daha ne kadar şuarsuzca inanıp bağlanacaksınız?

Atalarının sapık din anlayışına uymanın, insanı ne kadar büyük pişmanlıklara sevkedeceği, defalarca tekrarlanmıyor mu **Kur'ân-ı Kerîmde**?

Kur'ân meâlleri, o meâli yazanın, okuduğundan anladığı kadarıdır!. Kur'ân değil!.

Yazdığım yazıların pekçok cümlesinde, en azından iki mânâ mevcut olduğu halde; üstelik pekçok cümlesi de daha fazla anlam ihtivâ ettiği için, yabancı dile çevirisi, hiç bir zaman Türkçe’de içerdiklerini içermediği halde; nasıl olur da, **Allah vahyi olarak Rasûlünden açığa çıkan cümleler, okuyanın anlayabildiği kadarıyla ve tek bir anlamla kayıtlanmış hâliyle**, “Kur’ân” diye kabul edilebilir?... Ve dahi bu çeviriyle, kulluk edilir?

Arapça olmayan Kur’ân ile tapınılır!.

Arapça olan Kur’ân ile kulluk edilir...

Aradaki farkı anlayamayan *anlayışı sınırlılar* ile *anlayışı kıtlara* yeniden ortaokula başlamaları tavsiye edilir!.

Asıl işâreti anlamayanlar, çevirilerde, o derinliği vermeyen kelimelerle, **Kur’ân-ı Kerîmin** farketmek istediklerini, bilerek veya bilmiyerek *örtmüşlerdir* maâlesef, günümüze kadar uzanan şekliyle...

Farsça olan “namaz” değil; Kur’ân-ı Kerîmdeki kullanımıyla: “salât”!..

Farsça olan “Namaz” kelimesi “salât”ın vermek istediklerini içermez!...

O yüzden de “kılınır” olmuştur!. “Ötedekine bir tür tapınma” anlamındadır namaz!.

Namaz kılanların(!) çoğunluğu da, esas amacın farkında olmadığından Tanrıya tapınır!..

“Salât”, yönelerek amacına ulaşmaktır!... “Allah” adıyla işaret edilene olur!...

Allah’a yönelişin sonunda ancak, müminin mirâcı olan salât gerçekleşir!.

Allah Rasûlü, “namaz”ı değil, “salât”ı tavsiye etmiş; Kur’ân, namazı değil, “salât”ı teklif etmiştir!.

Amaç, Tanrının huzurunda başını toprağa koyarak onu şerefliendirmek(!) değil...

Özünde de bulunan Allah’a yönelerek, secde ile, indinde hiçliğini yaşamaktır...

Birincisi tapınmadır, namazdır; ikincisi kulluk ve salât!. Birincisi ötedeki Tanrıya dır; ikincisi hakikatın dahi olan Allah’a... Yani, birincisi ötedekinedir; ikincisi hakikâtime!

“La ilâhe”yi anlamamış olanların, “illallah”ı kavrayıp; Allah’a, Allah rasulüne, vahiy olan Kur’ân’a iman etmeleri çok zor olup; Allah’ın, **kendi Esmâsıyla yarattığı sistem ve düzene uyanmayan sorunu** ile karşı karşıya olduklarını farketmelerine bile imkân yoktur!.

Artık lûtfen farkedin ki, tüm sorunların kökeninde, yok olduğu açıklanan “tanrı-tanrılık” kavramı ile **“Allah” adıyla işaret edilenin kendi Esmâsıyla var kıldığı sistem ve düzen** arasındaki farkın, farkedilmemesi yatmaktadır!.

Sorunlarımızın hepsi, bu temeldeki farkı kavrayamamaktan kaynaklanmaktadır!.

Hücrelerimize kadar işlemiş genetik veritabanlı *tanrı var kabulünden* arınıp; “Allah” adıyla işaret edilenin, hiç değilse, *tanrı olmadığını* bile anlayamamaktan ileri geliyor bu!.

Ne olduğunu anlayamıyoruz; bâri ne olmadığını kavrayabilsek!.

“Allah” adıyla işaret edilenin *tanrı olmadığını* idrâk edemediğimiz içindir ki, “Peygamber” düşünüyoruz; yukardaki tanrıdan mesaj alan!. Hiç anlayamıyoruz “Allah”ın “peygamber”in değil “**Rasûllüğü**”nün ne olabileceğini!.

Gene aynı yüzden anlayamıyoruz; **Kur’ân-ı Kerîmde** bize teklif edilen hususların, **uygulamamız halinde hangi mekanizmayı devreye sokup, bize neler kazandıracakını; ya da uygulamamız hâlinde hangi sebeple nelerden mahrûm kalacağımızı!..**

Kolayımıza da geliyor, ötede var, sandığımızın üstüne yükleyivermek! O yaptı!!!...

Anlama özörlülerinin “göktanrı” kavramına dayalı “meâl”leri yerine ne zaman “OKU”yacaksınız “orijini”?

15.11.1998

New Jersey U.S.A

İMÂN BİLGİSİ İMÂN MIDIR

Yaşamımız içinde din konusu bir hayli geniş yer kaplar...

Pek çoğumuz, hiç bir uygulaması içinde olmasak bile, Dinimize sahip çıkar, hiç lâf söyletmeyiz...

İyi hoş da, “**Müslümanım**” demekle, müslüman olunabilir mi?...

“**Müminim**” demekle mümin olunabilir mi?...

Öncelikle şunun üstünde duralım...

“**Müminim**” kelimesinin anlamı nedir?...

Bu kelimeyi niçin söyleriz?...

Bu kelimeyi söylerken neyi bilmemiz; ve söylendiğinde neyi anlamamız gerekir?

Öncelikle bilelim ki... “**İmân**” **fitrî bir özelliktir!**.. Sonradan edinilmez!. Sonradan açığa çıkabilir; fakat sonradan edinilmez!.

“**İmân**”ın kişide açığa çıkması ne demektir?..

Kişinin, kendisinde vehmettiği bireysel bilincin ötesindeki **TEK Bir gücün**, her şeyi dilediği gibi oluşturduğunu, basiretiyle görmesinin adı “**imân**”dır..

“**İmân**” Cehennem boyutundan kurtulup Cennet boyutuna geçmeyi sağlar; “**İslam**” ise, Cehennem boyutunun yakışından olabildiğince çabuk kurtulup, girilesi ise, Cennet'te yüksek mertebeli bir yaşam edinmeyi getirir!.

“**Nebi ve Rasullerin getirdiklerine imân**” ise, bu anlattığımız “**imân**” kavramı içinde, Tek bir varlığın, risâlet boyutu diliyle, kendi sistemini açıklaması kapsamında mütâlaa edilir..

Afrika'nın ortasındaki Rasûl duymamış bir yerli dahi, birinci şıkta anlattığımız “**İmân**” kendisinde açığa çıktığında Cennet boyutuna ulaşabilir...

Buna karşılık, müslüman ortamında ömrü secdede geçmiş nice kişiler bu “**imân**” fitratlarında olmadığı için, “**taklidi imân**”la yaşarlar; ve “**imânsız**” olarak ölümötesi boyuta geçebilirler...

Öncelikle “**imân**”ın birinci şıkkı üzerinde biraz daha duralım..

“**İmân**” sahibi Cehennem'den geçer, fakat yanmaz!... “**Yanma**” olayı kesinlikle bilelim ki, “**imânsızlıktan**”dır!.. “**Yanma**”, seni üzen, sıkan, bunaltan, yaşamından nefret ettiren; kurtulmak istediğin içinde bulunduğun “**hâl**”dir!

Her şeyin Tek'in takdiri, dilemesi ve yaratmasıyla meydana geldiğini; olanın, olandan başka türlü olmasının da mümkün olmadığını idrak eden basiret, bunu, kendisinde açığa çıkan “**imân nûru**” ile yaşayabilmekte ve kavrayabilmektedir!. Bu “**imân**”la da, Allah Rasulü'nü görmemiş, duymamış olsa bile, **sonuçta** Cennet boyutunun bir ferdi olur!...

“**Ben müminim**” sözünü, dilin söylemesi önemli değildir; “**hâl**”inin dile getirmesi gereken sonucu getirir!.

“**Ben müslümanım**” sözünü dilin söylemesinin değeri yoktur; tâ ki “**fiil**” bunu dillendirmedikçe!.

Daha önce de çeşitli açıklamalarımızda belirttiğimiz üzere “**ALLAH**” kelimesi bir isimden ibarettir; ve burada önemle üzerinde durulması zorunlu olan mânâ, bu ismin işâret ettiği kavramdır...

Neye, nasıl imân düşüncesinin, bizden açığa çıkması önemlidir; öyleyse, bunun içinde bizim

“**imân**” kelimesinin mânâsını nasıl anlamamız gerektiği üzerinde durmamız gerekmektedir....

“**İmân**” tüm insanlığı kapsayan yönüyle anlaşılır bir...

“**İmân**” Rasûlullah'a tüm inananları kapsayan yanıla anlaşılır iki...

“**İmân**”, tüm insanları kapsayan ve sistemi en kalın çizgileriyle farketmeye dönük

şekliyle, **fitrî bir özellik** olarak kişide açığa çıkabilir ki; bu onun, uzun arınmalardan sonra, neticede Cennet boyutunu yaşamasına yol verir; Allah Rasulü'nü hiç tanımasa da!.

“**İmân**”ın Rasûlullah'ı kabullenmiş olanlara taâlluk eden yanına gelince...

Esas olarak Allah Rasulü'ne imân, “taklidî imân”ın bir koludur!..

Kezâ, Rasulullah'ın bildirdiklerine imân dahi, “B” sırrının ifâde ettiği anlam kapsamında “ALLAH” ismiyle işâret edilene olmadığı sürece, “taklidî” imândır!.

“Taklidî imân”ın, “Tahkik” sonucu “İkân”a dönüşmesi ise yalnızca “B” sırrının kavranılıp yaşanmasıyla mümkündür!.

Burada üzerinde önemle durmamız gereken husus şudur...

“**İmân**”ın bilgisinin yeterli olmayıp; imân bilgilerinin yüklendiği bilgisayarın Cennet boyutunu yaşayamayacağı, gerçeğidir...

Hatırlayamayacağımız kadar detaylı imân bilgisini bir PC'ye yükleyebilirsiniz; ve her an o PC, bunları sesli ve yazılı olarak tekrarlamaya hazırdır... Ama o, imânlı bir insan değildir!...

Şimdi “**imân**” niçin gereklidir sorusunun cevâbına dönelim ve kısaca bunu görelim...

Az önce demiştik ki, “**imân**”, **Tek bir Fâtır ve Yaratıcının dilediğince yarattığı olaylar içinde yaşadığımızı kabullenmektir...**

Böyle olunca...

Artık kişi yaşamda yersiz veya yanlış veya olmaması gereken etiketli hiç bir şey göremez!.
Çünkü Tek Bir, dilediği gibi herşeyi yaratandır, ve yarattığında dilediği gibi seyredendir!...

Bu anlayışın sonu, kişinin herşeyden razı olması sonucunu getirir ki, artık onun için “**yanma**” yani “**Cehennem**” boyutu bitmiştir... Cehennem ateşi ona, “ey imânlı üzerimden çabuk geç, imân nûrun ateşimi söndürüyor” demeye başlar!... Zira Cehennem tüm ateşini söndüren nûr, imân nûrudur!.

İmân bilgisi değildir “yanma”yı söndüren!. İmân yaşantısıdır!.

İmân yaşantısı demek, kişinin idrâk ettiği imân gerçeği istikâmetinde düşünüp, olayları ve yaşamı “imân nûru”nun aydınlattığı şekilde değerlendirmesidir...

Kişi yaşamı ve olayları, ya **imân nûru** ışığında değerlendirir ve “**Râdıye**” nefis noktasına ulaşır; ve imânlı bir kişi olarak en azından bu mertebede yaşar... Ya da “**imân**” yetersizliğinin getirdiği ateşte yana yana, sonunda yanmaz olur!..

“İmân bilgisi”, imân değildir!.

Çünkü, “**imân**” getirdiği yaşantıyla;

a) İnsanın yanmaktan kurtulup Cennet boyutunu yaşamasına yol açar;

b) Varlığın her zerresinde "**Allah**" adıyla işâret edileni müşâhede ederek, Cennetüstü, târifî mümkün olmayan bir boyutun açığa çıkmasına vesile olur!.

İmân bilgisi ise, eşeğin sırtındaki ilim kitapları yükü gibidir... İnsan hem imân bilgisini taşır beyninde ve dilinde; hem de yanmaya devam eder olaylar içinde yaşamı boyunca!... "Bu neden böyle

oldu, keşke olmasaydı" suçlamaları içinde ve bunun getireceği başka duygu alevleri içinde yanarak! İnsan'a "imân" bilgisinin verilmesinin amacı, onun taşınması değil, anlamının yaşanmasıdır!.

Eğer "imân bilgisi"ni taşıyarak yaşıyorsanız, sizin yaşam boyu yanmanız asla bitmeyecek; yanarak boyut değiştirip; yaşamınızı ebeden yanarak sürdüreceksiniz... Sizde "imân" açığa çıkmadıkça da, bu böylece sürüp gidecek!.

"İmân"lı iseniz, bunun da alâmeti, "yanma"nızın bitmiş olması; yaşamda olan hiç bir varlığı, hiç bir nedenle "suçlamamanız"dır!... Artık bu idrâkın gereğini sürekli yaşar; Cennet boyutundaki "seyr"inizi sürdürürsünüz...

Bunun ötesinde "B" sırrı da açılmış ve gereğini yaşar hâle ulaşıyorsanız; artık yalnızca şunu söyleyebilirsiniz.

"Seyreden ol kendi oldu"!.

**20.6.1998
New Jersey U.S.A.**

"ALLAH" A İMÂNLI MIYIZ

Sahâbenin bazılarına hitab eden bir Âyet Kur'ân-ı Kerîm'den:

Arâbîler, “imânlıyız” dediler... De ki: “Siz imânlı değilsiniz!... Ancak müslüman amelleri yapıyorsunuz”!...

Henüz bilinçlerinde imân yoktur!. Eğer itaat ederlerse Allah’a ve Rasûlüne, yaptıklarınızdan hiç bir şey boşa gitmez!. Kesinlikle Allah Gafûr ve Rahimdir..

“Mümin”ler onlardır ki, Allah’a ve Rasûlüne "B" sırrının idrâkı içinde imân ederler ve bu imândan şüpheye düşmezler; bunun neticesi olarak da sorumluluklarındaki tüm malları ve bilinçleri ile hiç bir karşılık beklemeden bu yolda cihâd ederler. İşte onlar “imân” ehlidirler.”
(Hucurat:14-15)

“Ey müminler yapmayacağımız şeyi niçin söylersiniz?...

Yapmayacağımız şeyi söylemeniz Allah indinde büyük azaba yolaçar”!. (Saf: 2-3)

“Yakınlarınız ve evlâtlarınız kıyamet gününde size hiç bir fayda vermiyecektir; onlarla aranız açılacaktır..” (Mümtehine:3)

“Allah'ın kendilerine gazâb ettiği kavmi dost edinenleri görmedin mi?...

Onları ne malları, ne de evlâtları hiç bir şekilde Allah’tan kurtaramaz. Onlar azâp ehli olarak sürekli azâpta yaşarlar.

Ve onlar hakikâten kendilerinin bir gerçek üzerinde olduklarını sanırlar... Dikkât edin onlar yalancılardır”!..

(Mücadele 14, 17-18)

* * *

İsterseniz bu Âyetler üzerine düşünelim biraz...

Önce şunu farkedelim birinci Âyet anlamından...

İmân bilgisine sahip olması ve müslümanlığın gereği olan fiilleri uygulaması, onun imânlı bir kişi olduğunu göstermemektedir, bu Âyetten çıkan anlama göre!... Hatta, bu kişi imânsız biri dahi olabilir tümüyle, gene bu Âyetteki işarete göre!... Zirâ, fiiller şüphe veya red düşüncesine rağmen ortaya konulabilir.

Kişi inanmadığı halde, menfaati gereği veya içinde bulunduğu şartlar gereği, nezâketi gereği, çevresindekilerin kalbini kırmamak için, ya da bunların çok daha ötesindeki başka düşünceleri dolayısıyla ikiyüzlülük yaparak, bazı söz ve davranışları ortaya koyabilir!. Bu fiilleri asla “**imân**” esaslarının sonuçlarına dayanmayan; kişisel çıkar doğrultusunda olan fiillerdir... Elbette ki burada “**kişisel çıkar**” sözünü geniş kapsamlı anlamak gerekir.

İmân ve imânsızlık!

İnanmadığını söylemek, ya da ikiyüzlülük veya sahtekârlık yaparak inanmadığı şeyleri söylemek!. Ve buna kendi vicdânını tatmin edecek kılıflar bulmak!..

Bu yüzden demiş Celâleddin Rûmi, “**ya olduğun gibi görün, ya da görüldüğün gibi ol**” diye...

Bu zordur!. Çok zordur!.. İnsana çok şeyler kaybettirir böyle olmamak!.

Bunu ancak, “ALLAH”a imânı dolayısıyla her kaybı göze alabilecek nâdir insanlar göze alabilir!. Kaybedecek hiç bir şeyi olmayan “fakîr”ler göze alabilir!. Çünkü onlar Allah için yaşarlar, kimseden bir şey ummaksızın!... Herkesin yarın kaybedeceklerini, onlar dünden kaybetmişlerdir!.

İnsanlarla “Allah için = fiysebilillah” bir arada bulunur ve “Allah için = fiysebilillah” konuşurlar!..

Bunu kaldıramıyanlarda elbette onlardan uzaklaşırlar ve Rab edindikleriyle baş başa yaşarlar!. Sonra o Rab edindikleri, kıyâmetlerinde onları terkeder gider; “Allah gazâbı” demek olan “Allah’tan uzaklıkları” içinde, yalnızlıklarının sonucu olan azâbı yaşarlar tek başlarına!.

“Yapamıyacağın şeyi niçin söylersin?” hitâbı bunun için çok önemlidir!.

“İmânıym” demek bunun sonuçlarını yaşamak demektir!..

İmân, getirisi olan fiilleri ortaya koyup, o fiillerin getirisini yaşamak içindir!.

İmânın gereği olan fiilleri uygulamadan; imânın getirisi olan bakış açısını edinmeden yaşamıyorsan; bil ki yalnızca kendini aldatıyorsun!.

Çevrendekileri aldatman sana yarın hiç bir yarar sağlamıyacaktır!.

Yaptıkların, niyetinin “Allah için” “fiysebilillah” olup olmadığının göstergesidir!.

“Allah için” olmayan berâberlikler er-geç son bulacak ve kişi bu berâberliğinden dolayı pişman olacaktır!.

“Allah için = fiysebilillah” ne demektir?

Özündekini yaşamaman ve gereklerini ortaya koymaman yaşanmasıdır!...

Allah ahlâkıyla yaşayıp, Allah bakışı ve değerlendirmesiyle, yakınındakini-uzağındakini ve dahi tüm yaratılmışları değerlendirmek demektir!.

Karşındakini Allah’a erdirmek ve böylece Allah rızasının onda açığa çıkması için tüm varlığınla çaba göstermek demektir!.

“Allah için beraberlik” demek, bu amacı paylaşan “bir aradalık” demektir!.

Kişinin özündeki “Allah”tan ve bunun sonuçlarını yaşamaktan “gâfil” olması, onun “gazâba uğramış olması” demektir!.

Gelecekte beklenen ateş ya da işkence beklentilerini “gazâp” sanarak; insanın yaşadığı andaki “gazâp”tan gafleti ise, “Allah gazâbına uğramış olmasının” açık yaşantısıdır!.

“Allah gazâbına duçar olmuş” kişi, özündeki Allah’ı tanıyamamış ve bunun gereğini hâlâ yaşayamamakta olan insandır!.

Bunu idrâk edememek de gazâba uğramışlığın bir başka belirtisidir!.

* * *

Evet, bu anlamlar doğrultusunda, yukarıda mânâlarını nakletmeye çalıştığım Âyetleri tekrar okuyup anlamaya çalışırsak...

Ne gerekçeyle olursa olsun, ne pahasına olursa olsun, Allah için yaşamamanın zorunluluğunun “imân”ın gereği ve sonucu olduğunu farkedebiliriz!... “İmân” bize nasip olmuş ise!...

Bu takdirde, en yakınımızdan en uzağımızdakine kadar, ikiyüzlülüğü bırakıp, inandığımız gerçekleri konuşur, Hakk’ı tavsiye eder, sonuçlarına da sabrederiz... Yapamıyacıklarımızı söylemekten kaçınır, söylediğimizi de yaparız! Bugünü çevremizdekilerle hoş geçirmek uğruna imânımızı satmaz; yarını riske sokmayız!.

Duygusal veya bedensel zevkler uğruna, **bizi tatmin edenleri Rab** edinmeyip; “Allah” a imânın

gereğini yaşarız!.

“Allah indinde olan, eğlenceden de, ticâretten de daha hayırlıdır” (62-11)

Âyeti bize önemli bir uyarıdır “salât”ın ne olduğunu idrâk etmiş isek!

“Allah Rasûllüğünün” ve “Allah Rasûlü'nün yolundayürümenin” ne demek olduğunu hâlâ anlayamamışsak, elbetteki bu yazdıklarımın hiç bir faydası da görülmeyecektir!.

Nasibi olan bunları okur ve, “bu da Allah'tandır” deyip **hitab edeni görür** ve gereğini yaşamaya çalışır; nasibi olmayan da “Hulûsi bu defa da bunları döktürmüş” der; kurunup yolunda devam eder!.

Allah, “kendisine imân eden” ve “imânın gereği amelleri”, ortaya koyabilenlerden eylesin bizi!.

NIYE İMÂN?

“Allah için” = ”fiyebilillah” ne demektir?

Özündekini hissetmenin; ve gereklerini ortaya koymanın yaşanmasıdır!...

Allah ahlâkıyla yaşayıp, Allah bakışı ve değerlendirmesiyle, yakınına veya uzağındakini ve dahi tüm yaratılmışları değerlendirmek demektir!.

Karşındakini Allah’a erdirmek; böylece Allah rızasının onda açığa çıkması için, tüm varlığıyla çaba göstermek demektir!.

“Allah için beraberlik” demek, bu amacı paylaşan “biraradalık” demektir!.

Kişinin **özündeki “Allah”**tan ve bunun sonuçlarını yaşamaktan **“gâfil”** olması, onun **“gazâba uğramış olması”** demektir!.

Gelecekte beklenen ateş ya da işkence olaylarını **“gazâp”** sanarak; insanın **yaşadığı andaki “gazâp”**tan gafleti ise, **“Allah gazabına uğramış olmasının”** açık yaşantısıdır!.

“Allah gazabına dûçar olmuş” kişi, **özündeki Allah’ı tanıyamamış; bunun gereğini hâlâ yaşiyamamakta olan”** insandır!.

Bu açıkladığımızı idrâk edememek de gazâba uğramışlığın bir başka belirtisidir!.”

* * *

Evet, geçen haftaki yazımızda, bu konuya çok ağırlık vermiştik..

İnsan yaşamındaki en önemli konu bu olduğu için, bu hafta da gene bu hususu, bizden açığa çıkan kadarıyla açıklamaya devam etmek istiyorum...

Kişide, ya **iman açığa çıkmıştır** ve bunun **getirmiş olduğu bakış açısıyla yaşar** kısmetindeki kadarını; bu yüzden **“said”=“Mutlu”** derler ona; çünkü ebedi yaşamında son durağı **“Cennet”** boyutu olacaktır!...

Ya da fitratında **imân yoktur**; bunun **getirdiği bakış açısıyla yaşar**; ve o bakışa göre **fiiller, davranışlar ortaya koyar**; bu yüzden **“şakî” = ”mutsuz”** derler; çünkü ebedi yaşamında son durağı **“Cehennem”** boyutu olup, hayatı **“yanarak”** devam edecektir!.

Kişinin fitratındaki **“imân”**, o kişiye er-geç, **olayların ve fiillerin yaratıcısının Allah** olduğunu; idrak ettirerek; kişinin o olaydan dolayı yanmasına son verir!. **“Kalpler Allah’ın hatırlanmasıyla tatmine ulaşır, yatıştır”** uyarısını hatırlıyalım burada...

İmân veya imânsızlık beyindeki bir değerlendirme merkezinin açılıp açılmamasındandır... Hatta diyebilirim ki, **“imân” geni vardır kanâatimce!..**

Eğer beyin, **imân nûruyla olayları yorumlarsa, değerlendirmesi başka olur**; **imân ışığından mahrum olarak yorumlarsa, değerlendirmesi başka olur!.**

Biz dışarıdan, kişinin bu geni taşıyıp taşımadığını bilmeyiz!... Ancak davranışları, o an için bize kısmî bir gösterge olabilir...

Buna rağmen biz, fiili itibariyle, bu imân nûrundandır, veya imânsızlığın sonucudur desek dahi; onun daha sonraki bir süreçte **hangi idrâk içinde boyut değiştireceğini** bilemediğimizden, kimse için

“imânlı” veya “imânsız” şeklinde kesin hükmü veremeyiz.

Genelde kişinin, imânsız bakış açısıyla yaşamı değerlendirmesi, onun için müjdeli bir gelecek vaad etmez!

İmânlı bakış açısıyla yaşayanın dahi, yaşamı sonlanmadan ne olduğu bilinemez.

Rasûlullah Aleyhisselam'ın bir uyarısı özetle ve hatırımda kaldığı kadarıyla şöyledir:

“Savaşta Allah yolunda çarpışırken öldüğü bilinen kişiye, sen kendi güçlülüğünü ve hünerini gösterip insanlardan pâye almak için çarpışırken öldün ve şehid değilsin... yerin Cehennemdir; denir.

Büyük zekât ve sadaka dağıtan kişiye, sen insanlardan pâye almak, onları kıramadığın için gönülleri olsun diye vermek amacıyla malını dağıttığın için,yaptığın makbûl değildir, denir ve melekler onu Cehennem'e atarlar...

Âlime, sen insanlar ne kadar bilgili deyip sana pâye versinler ve sana hizmet etsinler diye, geçimini sağlamak için bu ilmini insanlara yaydın, yaptıkların geçerli değildir ve yerin Cehennem'dir; denir...”

Şimdi bu açıdan olayı değerlendirsek...

İmânlı kişi, yaptığı her şeyi, “fiyebilillah” = ”Allah için”; yani çevresindekilerden veya karşısındakilerden hiç bir çıkar beklemeden; sırf kendindekini onlarla paylaşmak amacıyla yapıyorsa, bunun yararını görecektir!.

Bunun dışındaki tüm gerekçeler ise, “şirk koşmak” diye tanımlanan imânsız bakış açısının sonucudur!.

* * *

Eğer “gazâp” kuşatmamışsa bizi, vicdânımız ilimle, iğne deliği kadar yerden niyetlerimizi görebiliyorsa; sorgulayalım niyetlerimizi, yaşama ve çevremize bakış açımızı!...

Yarıdan önce bugün hesâba çekelim kendimizi!...

Aynaya bakalım!.

“Düşüncelerinizden mesûlsünüz” (Bakara-284) uyarısını iyi değerlendirelim...

Allah için, dürüst ve açık olmak mı?

Maddî veya manevî çıkarın için, o günlük rahatın kaçmasın diye (kalp kırmama kılıfı altında) yanlışları örtücü olmak mı?

Unutulmasın ki, bugün elimizde ne varsa, yarın hepsini zaten yitireceğiz!

Değer mi ebedi hayatımızı Cehennem etmeğe üç günlük çıkar için!?...

Hele bir de, o günkü çıkarlarımızı düşünerek bildiğimiz gerçekleri söylemiyor, karşımızdakinin yanlış yolda yürümesine göz yumuyorsak?

Bunun **vebâlini** alacak kadar güçlü müyüz acaba?...

Hele hele sevdiğimizi söylediğimiz insanların, bildiğimiz gerçekleri onlarla paylaşmıyarak, kangrenlerinin ilerlemesine göz yumuyorsak dünya rahatımız ve çıkarımız için; bu zulmün bedelinin faturası nasıl gelecek acaba karşımıza?

Evet, imân, insanın “fiyebilillah” yaşamasını getirir sonuç olarak... Tüm dünyalığını yitirmeyi göze aldırır!... Gerçekten sevdiklerini yarın yanacakları ateşten korumak için elinden geleni yaptırır!.

Mahyla, camyla, ilmiyle, sevdiklerinin yanan evin içine düşmemeleri için ne gerekiyorsa onu

yaptırır imân...

İmân nuru yoksa o kişide, gününü daha rahat geçirmek için yaşar sadece!. Ölümötesi şartları ve karşılaşılabileceklerini düşünmez!.

Sadece daha fazla kazanıp daha rahat yaşamaktır amacı... En yakınlarını bile bu yolda fedâ eder!. Dünya batağında çırpınan en yakınlarına bile bir tekme de o atarak, âhıret için bir şey yapmadan **yalnızca dünya için beyinlerini çalıştırmalarına** göz yumar!..

Düşünmeyiz ki, her insan Deccal fitnesiyle karşı karşıya kalır yaşamında! Bekleriz hep kıyâmet öncesinde gelecek sağ gözü kör Deccalı!

“**Deccal**”iyetin, kişinin, kendisini “**Allah**”tan ve “**hilafetten**” alakoyan dünyası olduğunu; dünya zevkleri için beyin çalıştırmanın Deccal'ın Cennet'i'ni seçmek; ölümötesi yaşama hazırlanmak, “**fiysebilillah**” yaşamak ve “**halifelik**” sırrına ermenin de **Deccal'in Cehennem'ini** göze alıp içine atlamak olduğunu farketmeyiz bile!..

Çünkü bu konuları hobi olarak, veya vicdanımızı rahatlatacak kılıflar olarak ele alıp; haftada bir kaç saat bu konuyla ilgilenerek muhteşem bir şekilde kendimizi aldatırız!.

* * *

İmân, yaşama bakış açısını oluşturur.. Bu bakış açısına göre olayları ve çevresini değerlendirmeyi sağlar.. Bu değerlendirmeye göre fiilleri getirir.. Fiillerinin de yaptıklarına göre otomatik olarak sonuçlarını yaşarsın!..

İmânsızlık da böyle!. O bakış açısıyla değerlendirme yapar; bu değerlendirmeye göre davranışlar ortaya koyar ve neticede bunun sonuçlarını yaşarsın!...

Gene Rasulullah Aleyhisselam'ın şu uyarısını hatırlıyalım...

“Allah bir kavim yarattı Cennet için...

Allah bir kavim yarattı Cehennem için...

Kalem kurudu... Herkes kendisine kolaylaştırılmış olanı başaracaktır!.”

Öyle ise dostlar şu gerçekleri iyi farkedelim...

Rasullulah'ın, **açıkladığı “Allah”a imân** dışındaki, bütün imân objeleri, kişinin ölümötesini kabûle dayanan fiilleri zorunlu kılan imân objeleridir...

Kişiler bunları uygulayarak, “**eslemna**” = “**müslüman amelleri ortaya koyuyoruz**” derler... Ama, **Kur'ân uyarısına göre, henüz imân etmemişlerdir!**

Allah'a *B* sırrıyla imân edip, “hilâfetinin” gereği olan amelleri doğal olarak “fiysebilillah” ortaya koyabilen; yaşamı bu bakış açısıyla değerlendirenler ise “imân” ettik diyen müminlerdir; ki onlar da basîretlerine göre birkaç sınıftır... En aşağısı “mutmainne”dir!.

Herkes kendi yaratılış amacına ve kemâline sağlam adımlarla yürümektedir...

Ama, aramızda, kemâli, devedikeni ekip gül üreyeceğini sanmak üzere olanlar da vardır; gül tohumu ekip, gül bekleyenler de!...

Ha bir de, gül tohumu ektiğini sanarak, devedikeni tohumunu saçmaya devam ederken, uyarıldığı halde bunu kâale almayan anlayışı kıtlar!

Allah sistem ve düzeninde mâzerete yer yoktur; herkes bakış açısının, getirdiği değerlendirmelerin ve sonucu olan davranışlarının karşılığını otomatik olarak alacaktır!.

Yarındakiler, bugün bizi kara kara düşündürüyorsa; yarın da yakacaktır!

Şefâati, ne gerekçeyle olursa olsun, değerlendirmeyenlerin, sonuçlarını da beklemeye hakları yoktur!.

**19.7.1998
New Jersey U.S.A**

KUR'ÂN'IN RÛHU

Hiz. **Muhammed** Aleyhisselâm'ın “**Allah Rasûlü**” olarak bize bildirdiği **İslâm Dinine** karşı olan bazı kişilerin, kutsal Kitabımız **Kur'ân-ı Kerîmin** “**RÛHU**”nu “**OKU**”yamamaktan ileri gelen; şu eleştirel sorusu hayli sık karşıma gelmeye başladı...

Bu kişilerin eleştirel sorusu şu:

-Hz. Muhammed, 1400 kûsur sene önce, yaklaşık beş bin kişinin yaşadığı ve çoğunluğunu ilkel düşünceye sahip insanların oluşturduğu bir topluluğa Peygamber olarak gelmiştir!. Kız çocuğunu büyütüğünde ar olur diye diri diri kuma gömüp öldüren; kadının bir mal gibi sayısı sınırsız ölçüde alınıp satıldığı; kadının bir insan olarak görülmediği ve hiç bir hakkının olmadığı bu toplumda; sorular ve sorunlar elbette ki, o toplumun anlayış seviyesine göre şekillenmiş; o soru ve sorunların çözümü de Kur'ânın şekillenmesine vesile olmuştur.

Eğer Hz. Muhammed, o bölgede değil de Kutuplarda dünyaya gelseydi, Nebîlik döneminde tebliğ edeceği kitap, eskimoların yaşadıkları toplumsal şartlara, örf ve âdetlere göre oluşan soru ve sorunlara göre şekillenecekti...

Bu durumda, gene o Kitaba göre; yeni Nebi ve kitap gelmeyecek olduğuna göre; insanlık, bu çağda, anlayış seviyesi ortada olan o topluma göre konmuş olan kurallarla mı yönetilecektir?.. Bu kurallar, o kitabı, bırakın çağlar ötesine hitabetmeyi, düne veya bugüne göre dahi geçersiz kılmaz mı?... Dünya genelinde yaşayan sayısız topluma 1400 kûsur sene öncesinin anlayışına göre şekillenmiş kurallar ile nasıl hitab edilebilir; Kur'ân, insanları 1400 yıl öncesine mi döndürerek Cennete sokacak?

Evet, son devir ateistlerinin, kendi ilmi seviyelerine dayalı bakış açılarıyla ortaya attıkları soru bu!

Bu fâkire göre sorunun cevabı şöyle...

Kur'ân-ı Kerîm'in “**RÛHU**”nu anlayanlara göre, bu **Kitap**, insanlık yaşadıkça, onlara ışık tutacak ve âhîret saâdetini sağlayacak bilgileri ihtiva etmektedir!.

Ayrıca, çok büyük bölümüyle, Cehennem ve Cennet boyutlarında dahi sonsuza dek yararlanılacak bilgi ve yaşam gereklerini kişiye açmaktadır... **Kişinin kendi hakikâtını**; “**ALLAH**” ismiyle işâret edilenin ne olduğunu açıklamaktadır!.

Daha önceki açıklamalarımda, **Kur'ân** içindeki bilgilerin bir kısmının “**Nübüvvet**” kemalâtından, diğer kısmının da “**Risâlet**” kemalâtından kaynaklandığını; “**Risâlet**” kemalâtından kaynaklanan bilgilerin sonsuza dek gündemini koruyup, insanlara yeni açılımlar kazandırabileceğini belirtmiştim... “**Risâlet**” kemalâtından tebliğ olunan “**İhlâs**” suresi, “**Fatiha**” suresi gibi...

“**Nübüvvet**” kemalâtından kaynaklanan ve toplumsal yaşam içinde insanların davranışlarına yön veren; evlenme, miras, şahitlik, kısas gibi konular ise, insan dünyada yaşadığı sürece gündeminde kalan ve kişinin ölümüyle birlikte, o kişinin gündeminden düşen hükümlerdir..

Şimdi burada, **Kur'ân-ı Kerîmin** “**RÛHU**”nu fark edip; anlamaya çalışalım..

Kur'ân, insanları asırlar öncesi ilkel yaşama döndürme ve insanları geriye dönük yaşama sabitleyip, kilitlemek için mi bize tebliğ edilmiş bir kitaptır.. Yoksa... İnsanları geleceğe hazırlanmaya, insanlara tekâmül-gelişme yollarını göstermeye, en mükemmele yönlenmeye miteşvik etmektedir...

Bu **Yüce Kitabı** en iyi anladığına inandığım kişilerin başında gelenlerden **Hız. Âli**, bu anlayışa dayalı olarak şöyle demiştir:

“Çocuklarınızı, yaşadığımız devre göre DEĞİL; yaşayacakları devre göre yetiştiriniz!”

Yani, Çocukluğu ve gençliği Hz. **Muhammed** Aleyhisselâm'ın yanında geçip; **Kur'ân** “rûhu”nu **O**'ndan edinmiş olan Zâtın bakış açısıdır bu **geleceğe dönük yaşam tarzı ve bakış açısı...**

Eğer, “**Nübüvvet**” çesmesinden kişinin çevresindekilerle ve zahir yaşamıyla ilişkilerini sulayan hükümlere bakılırsa... Bunların hepsi, geçmişte ve o sıralarda, âdetâ insan yerine bile konmayan, o güne kadar **ticari seks metaı** hükmündeki dişilere, **kadınlık haklarının** edindirilmesi amacına dönüktür!. Onların, ticari mal olarak görülmeleri yasaklanmış; onlara eş olarak belirli haklar edindirilmiş; toplumda sözü geçmezken, “**şahit**” olma hakları teslim edilmiştir; **mirastan pay alma** hakları oluşturulmuştur!.

Şimdi lûtfen izân ve basiretle, anlamaya çalışarak şu gerçeği farkedin:

Kur'ân, “**RÛHU**” itibâriyle, eskide kalmayı önlemek, geriye dönüşü durdurtmak, haksızlıkları ortadan kaldırmak, insanları sürekli ileriye dönük değerlendirme yapmaya teşvik amacıyla hükümler getirmiştir!.

AYRICA... Benim kişisel kanâatim olarak, kimseyi bağlamaz; fakat **Kur'ân'ı daha gerçekçi değerlendirmeye** vesile olur diye düşünerek belirtirim ki...

Kur'ân bu hükümleri getirirken, dememiştir ki; bu hakları arttırıp eşitliği sağlamayın, burada kalın ve ileriye gitmeyin, kadınlar ikinci sınıf olarak kalsın; tekâmül etmeyin!.

SayıSIZ **dişi alma** hakkını, bir aşama olarak, dört ile sınırlarken; **tek eşle** yaşamının çok daha yararlı olduğu yolunda uyarısı vardır; ve bu **hedef** olarak gösterilmiştir...

Zekât, asgari insanların hakkı olarak gösterilirken, **sadaka** adı altında varlığındakileri olabildiğince insanlarla paylaşmanın faziletinden söz edilmiştir...

Yani, **kadına edindirilen haklar**, nihâi son hak, son sınır değil; toplumun, erkeklerin ve kadınların tekâmülü nisbetinde, geliştirilecek haklar manzûmesinin temelidir...

Söz hakkı olmayan kadına, iki kadından biri olarak “**şahit**” olma hakkı kazandırılmış ise; bu ebeden bu kadardır, anlamında değil; kadının kendini geliştirmesi oranında erkekle eşit hakları olabileceğine işaret anlamındadır, kanaatimce!... “**Söz hakkı olmayanın**”, hiç olmazsa ikisi bir arada insan olarak yaşayıp, “**şahit olmasına**” olanak sağlanmıştı... Ama zaman içinde toplum olarak, kadının değerini anladığınız zaman; **onun da sizin gibi Allah kulu olduğunu, insan olarak ve “HALİFE” olarak yeryüzünde yer aldığını** farkettiğiniz zaman, tek başına, erkekle aynı haklara sahip olmasını engellemeyin, anlamında olarak... Günümüzde yaşayan gelişmiş bir toplum, kadına bir erkekle beraber tek başına şahid olma hakkı tanıyorsa, bu asla Kur'ân'ın “RÛHU”na ters düşmez anlayışına göre; ve hatta evlâ olan da budur!

Mirasta payı olmaya kadına, hiç değilse erkeğin yarısı kadar hak edindirilirken o günkü şartlara göre; bu demek değildir ki, **sakın ola fazlası verilmeye!**.. Aksine eşit pay verilmesi, toplumun, **Kur'ân “RÛHU”na göre gelişme göstermesinin** işaretidir..

Yani, **Kur'ân “RÛHU”**, geriye dönmeye ve haksız - yetersiz uygulamalarla taban sınır getirmiş bu hükümlerle; fakat ileriye doğru uygulamaları asla sınırlamamıştır; **a n l a y ı ş ı m a g ö r e...**

İşte getirdiği, ileriye dönük sınırlaması olmayan insan haklarıyla; ihtivâ ettiği bu ilerisi açık

anlayış dolayısıyla, artık Kur'ân'dan sonra yeni bir kitap gelmesine gerek kalmamış ve Hz. Muhammed Aleyhisselam "Hatemin Nebi" olmuştur!.

Ölümötesi yaşam şartları ve Allah'ı bilme yönleri itibariyle Risâlet yollu sistemi açıklayan Kur'ân; "Nübüvvet" yoluyla da insan haklarını o günün şartlarında olabildiğince iyileştirmiş, geliştirmiş ve bunları asgari-taban sınır olarak tesbit edip; bunun zaman içinde daha da geliştirilmesini yasaklamamıştır!

İşte bu temel prensip, anladığım kadarıyla, "Kur'ân'ın RÛHU"dur; ki, O Azîz Kitabın, sonsuza dek geçerliliğini; ve başka bir kitap gelmesine ihtiyaç duyulmamasını temin etmektedir!.

27.09.1998

KUR'ÂN'I "OKU"MAK

“Kur’ân-ın RÛHU” başlıklı yazıda anlatmak istediklerimizi yanlış yorumlayan bazı anlayışı kıtlara, konuyu daha açıklıkla anlatmak gereği çıkınca, tekrar aynı konuya eğilmek mecbûriyeti ortaya çıktı..

Arap harfleriyle (mânâsını bilmeden de olsa) kelimeleri okuyabilmek, günümüzde “Kur’ân okumak” zannedilmektedir... Bazıları da, meâl okumayı “kuran okumak” diye yorumlamaktadır.. Bunlar, Kur’ân “oku”manın ön aşamalarıdır, ancak...

Sistemi “OKU” maktan sözettiğimiz, gibi...

Kur’ân-ı “OKU” maktan da sözedilebilir...

Kur’ân-ı “OKU” mak nasıl olur?

Kur’ân-ı “OKU” mak, “Kur’ân-ın RÛHU”nu algılamakla mümkündür!.

“Kur’ân-ın RÛHU”nu algılamak ne demektir?

Kur’ân-ı Kerîm insanlara hangi amaçla nâzil olmuştur?

Kur’ân-ı Kerîm insanlara neler kazandırmak için nâzil olmuştur?

Kur’ân-ı Kerîm, insanları nasıl bir yaşama hazırlamak amacıyla nâzil olmuştur?

Kur’ân-ı kerîm insanlara hangi özelliklerini bildirmek amacıyla nâzil olmuştur?

Kur’ân-ı kerim, insanları, bir yaşam biçiminde sabitlemek, kilitlemek; onlara tekâmülün kapılarını kapatmak için mi nâzil olmuştur; yoksa sürekli gelişmenin yollarını göstermek; farkında olmadıkları, ya da ellerinden alınmış hakları edindirmek; sonunda, kadın-erkek birarada “Halife” olmanın özelliklerini yaşamalarının çârelerini bildirmek amacıyla mı nâzil olmuştur?

Kur’ân-ı kerimin nâzil olan Âyetleri, insanlara, birbirlerinin haklarına saygılı bir şekilde fakat sürekli ileriye dönük bir biçimde yaşamayı mı amaçlayan mâhiyettedir; yoksa onları geriye döndürmek için mi gelmiştir?

İşte bu soruların cevaplarını doğru olarak verebilirsek, “Kur’ân-ın RÛHU”nu algılamaya başlamış oluruz; bundan sonra da, bize Kur’ân-ı kerîmi “OKU”manın kapısı açılır, kilidi çözülür!.

Biz, yanlış anlayışımız dolayısıyla, Kur’ân-ı bloke etmiş, zincirleyip kilitlemiş ve çağlar öncesinin kutsal kitabı haline getirmiştiz!...

Oysa Kur’ân-ı kerim, “RÛHU” ve HEDEFLERİ” itibâriyle, insanlık yaşadıkça onlara ışık tutup yol gösterecek özelliklere sâhiptir ki; bu yüzden de “ZAMANÜSTÜ” Kitap durumundadır!.

Kur’ân-ı Kerimi, geldiği toplumlara yaptırdığı aşamalarla bloke edip; “insanlığa edindirdikleri orada bitmiştir; dolayısıyla o çağa ait bir kitaptır”, diye kayıtlamak, Kur’âna büyük zulümdür; bu da “Kur’ân RÛHU”nu algılayamamaktan ve Kur’ân-ı “OKU”yamamaktan kaynaklanan bir olgudur!.

Kur’ân, zekât bahsinde "Kırkta bir verin" derken, yirmide bir vermeyi yasaklamamaktadır!. Bu en alt sınır olarak, asgari-taban rakam olarak vurgulanmaktadır!...

Kadının hiç miras hakkı yokken, onlara asgari-taban pay olarak, yarım hisse kazandırılmıştır... Ama sen bire-bir erkekle eşit hisse tanırsan, bu asla Kur’ânın RÛHU”na ters düşmez; ayrıca Kur’ân

bunu engellemez, hatta “RÛHU” itibâriyle bunu öngörür!.

Yani, **Kur’ânda verilmiş bulunulan haklar, asgari-gerisine dönülmez haklar** olarak mütalaa edilir; **bunun daha arttırılamayacağı yolunda da ne bir Âyet vardır; ne de Allah Rasûlü'nün buyruğu!**

Bizler, **Kur’ân-ı Kerîmin “RÛHU”nu algılayamadığımız için, Kur’ân-ı “OKU”yamamakta; bu yüzden de, Âyetlerin lafzında kalarak, bize verilen mesajı anlıyamamaktayız!**

Bundan sonra da kalkıp, **Kur’ân-ı Kerîmi** bu anlayışsızlığımızla **BLOKE** edip, “günümüze hitap etmemektedir”, diye ahkâm kesmekteyiz!.

* * *

İnsanlar bir yasa yapmaya gerek duyduklarında, o yasayı çıkarmaya duydukları **gerekçe, o yasanın rûhudur!** O rûha göre, o düşünce tarzına göre, uygun anlatım şekli bulunur ve cümlelendirilir ve böylece yasa maddesi meydana gelir... Hâkim yasayı uygulayacağı zaman, olay ile, o olayı değerlendiren bakış açısı arasındaki bağlantıyı kurar ve yasanın oluşmasına sebep olan **gerekçeyi esas alarak**, olayı değerlendirir.

Hâkim, yasayı, **rûhuna uygun olarak değil de, lafzına göre değerlendirip** karşısındaki olaya hükmederse, büyük olasılıkla yanlış yapabilir!.. Çünkü değerlendirmede esas, **yasanın lafzı değil rûhu** olmalıdır.

Yasalar, rûhuyla var olan varlıklardır; yalnızca lafzıyla var kabul edildiği zaman, amaçtan SAPMA meydana gelir!! **Hâkimin vicdânı, yasanın, rûhuyla olayı değerlendirmeyi sağlamak içindir!.**

* * *

İşte **Kur’ân-ı Kerîm’ii “OKU”mak** için de, Âyetlerin o olayda hangi amaçla, erkeğe veya kadına ne kazandırmak gayesiyle nâzil olduğuna bakmak ve ona göre değerlendirme yapmak gerekir!.

Dünyada, insanlık tarihinde en büyük devrimleri oluşturmuş olan **Kur’ân-ı Kerîm’in** bu **“RÛHU”nu algılayamıyarak, lafzında kalıp; işte insanlara kazandırdıkları bundan ibârettir; bunun ötesini de vermemektedir; yasaklamaktadır; demek en büyük gaflet ve zulümdür!**

Köleliğin yerleşik olduğu toplumda, insanları kölelikten azad etmenin en büyük ibadetten sayılacağını anlatan ve böylece köleliğe son vermeyi amaçlayan bir bakış açısını; İslâm, köleliği kabulleniyor, diye empoze edip, **gerçeği saptırmak yalnızca art niyetlilikle** tanımlanabilir.

İnsan haklarına tecavüzü engelleme dışında, **hiç bir konuda zorlayıcı olmayan İslâm Dinini;** Rasûlüne dahi, **“sen onlar üzerine zorlayıcı değilsin”** Âyetine rağmen, zorlayıcı ve baskıcı bir Din anlayışı diye ithâm etmek çok büyük bir haksızlıktır ve **Kur’ân “RÛHU”nu hiç algılamamış olmanın açık bir ifade şeklidir!**

Dünyada, en geniş şekliyle **özgürlüğe saygı,** yalnızca **İslam Dini** prensipleri içinde vardır; çünkü hiç bir konuda **insanlara zorlama yoktur Kur’ân-ı kerîmde!.**

Kur’ân-ı Kerîm, insanlara geleceklerinin huzur ve saadet getirmesi için **gerekli olan fikirleri TEKLİF EDER;** bunları uygulayanların kazançlı çıkacağını; uygulamayanların da karşılaçacakları şartlar dolayısıyla büyük pişmanlığa düşeceklerini ve bunu asla telafi edemeyeceklerini bildirerek; yapmaları gerekenleri bildirir... **Bundan sonra ne bir ferdin, ne de devletin kişi üzerinde bunları uygulama konusunda ZORLAMA yetkisi yoktur, İslam Dininin “RÛHU”na göre...** Çünkü herkes, kendi aklı ve mantığıyla bu teklifleri değerlendirecek; dilediğini, kimsenin baskı ve zoru olmadan yapacak; sonucuna da katlanacaktır!.

Gâfillerin veya câhillerin **Kur'ân-ı Kerîm'in "RÛHU"nu** okuyamamaktan dolayı edinmiş oldukları yanlış kanaâtler, **İslâm Dini'ni** bağlamaz!.

Kur'ân-ı Kerîm'i "OKU"yamayanların yanlış yorumlarına kapılıp, İslâmdan ve Kur'ân'dan mahrum kalmanın mâzereti olmaz!

Ölümötesi yaşamda mazaret kavramı geçersizdir!. Kişi yalnızca otomatik olarak dünyada yaptıklarının sonuçlarını yaşar. Bu yüzdendir ki tanıtmak veya her FERD, Kur'ân-ı "OKU"mak ve İslâm Dinini bizâtihi öğrenmekle mükelleftir, kendi geleceği açısından; yanlışları hakkında, "çevremdeki müslümanlar böyle yapıyorlardı.." mâzereti asla geçerli değildir; Dini, **müslümanlara bakarak değil, Kur'ân-a bakarak öğrenmek** herkes için farzdır... Bunu yapmayan sonuçlarına âhirette katlanır!.

Öyle ise, artık farketmeliyiz ki...

Kadın-erkek tüm inananlara "Halife" olarak yaratılmış bulduklarını farkettermek ve gereğini yaşatmak için; ölümötesi yaşam şartlarını bildirip, ölümötesi yaşamın güzelliklerinin elde edilmesinin öğrenilmesi amacıyla nâzil olmuş bulunan **Kur'ân-ı Kerimi "OKU"mak ve değerlendirmek,** kişinin kendisi için yapacağı en yararlı çalışmadır... Dileyen bunu yapar, semeresini elde eder; dileyen de önemsemez ve sonuçlarına âhirette katlanır!.

Ne "ALLAH" ismiyle işaret edilenin, ne de **Rasûlü Muhammed Mustafa** Aleyhisselam'ın, bizlerin ne imânına ne de imânın gereği olan fiillerimize ihtiyacı yoktur; **herşey ferdin geleceğiyle ilgili olarak FERDE teklif edilmiştir...**

Ne mutlu **Kur'ân-ı Kerim'i "OKU"yup gereğiyle yaşayabilenlere.**

4.10.1998
Ahmed HULÛSÎ

DOĞRUYU ANLAMAK

Kur'ân-ı Kerîmi anlamak istiyor muyuz?...

Kur'ân-ı Kerîmi doğru anlamak ve değerlendirebilmek istiyorsak, öncelikle Orada kullanılan kelimeleri olduğu gibi almak ve ilgili yerlerde oradaki orijinal kelimeleri kullanmak mecburiyetindeyiz.

Kur'ân tefsir veya meâllerini okurken, öncelikle şuna dikkat ediniz lûtfen... Eğer bir Kur'ân meâlinde “**Allah**” kelimesinin geçtiği yerde “**TANRI**” kelimesi kullanılmışsa; “**Rasûl**” veya “**Nebi**” kelimesi orijinalinde mevcutken bu “**peygamber**” diye tercüme edilmişse; kesinlikle biliniz ki, bu meâl sizi **Kur'ân** da işaret edilen hakikatlara ve sırlara erdirecek bir çeviri değildir!...

Böyle bir meâl ile asla, Hz. **Muhammed Mustafa** Aleyhisselam'ın bizlere verdiği mesajı anlamamız mümkün olmayacaktır... O çeviriyi yapan, **O** kitaptan daha bir şey anlamamıştır ki, bize çevirisinden hayır gelsin!.

Çeşitli yayınlarımızda “**Tanrı**” kelimesinin anlamının, “**Allah**” kelimesinin işaret ettiği anlam ile hiç bir ilgisi olmadığını; bu “**tanrı**” kelimesinin insanlara “**göktanrı**” dinini çağrıştırdığını açıklamaya çalışmıştık...

Bu gün de “**PEYGAMBER**” kelimesini **Kur'ân** çevirilerinde kullanmanın yanlışlığına dikkati çekmek istiyorum...

Bilmeliyiz ki, **Kur'ânda** kullanılan her kelime, çok özel bir seçimle ve çok kapsamlı ve derinlikli anlamlar ihtiva etmesi dolayısıyla kullanılmıştır...

“**Peygamber**” kelimesi İranlıların konuştuğu **Farsça** kökenli bir kelimedir; **Perslerin** “**tanrı**” anlayışıyla beraber kullanageldikleri çok eski bir kelimedir... Bu kelime **Farsçada**, **Kur'ânda** geçen hem “**Nebi**” hem de “**Rasûl**” kelimeleri yerine kullanılmaktadır. Dilimizde de böyle kullanılmaktadır.

“**Tanrının elçisi**” = “**Peygamber**” anlamında olarak kullanılan bir kelimedir bu kelime..

Uzaydaki bir Tanrı'nın ya da Tanrısal gücün elçisi = postacısı anlamına “Peygamber”!!!...

Oysa...

“**Allah**” ismiyle işaret edilen, algılayabildiğimiz ya da algılayamadığımız her birimin varlığını, orijinini oluşturuyor Esmâ ve Sıfatlarıyla; Zâtına sınır getirmek de muhal!...

Bu demektir ki...

Kim “**Allah**”a ermişse, âfâktan=dıştan değil; varlığından, özünden, derûnundan, hakikâtinden ermiş; bilmiştir ki, ismiyle işaret edilen varlığı ismi-resmi bir hayâl; varlığı “**yok**”tan ibarettir; yalnızca var olan “**Allah**” adıyla işaret edilendir!.

Öyle ise, anlamamız gerekir ki, “**Allah**” ismiyle işaret edilen, tüm boyutlarda Esmâ ve sıfatlarıyla açığa çıkan; yanısıra da bunlardan münezzeh ve “**Gani**” olan, olarak “**Nebi**”, “**Rasûl**” ve “**Veli**”nin hakikâtıdır...

Bu isimlerle vasıflarına işaret edilenler de, **kendi varlıklarında, boyutsal olarak eriştikleri mertebenin hakikatını dillendirmektedirler.** Yani bunlar, ötedekinin postacısı değil; **hakikâtlarindekinin dilleridir!**

Gerek “**Nebi**” ve gerekse “**Rasûl**”, “**Allah**” adıyla işaret edilenin Esmâsından “**EL VELÎ**” isminin

zuhûru olan “**Velâyet**” kemâlâtının mazharı olarak bu mertebeye kavuşmuşlardır.

Dünya yaşamında “**Nübüvvet**” ve “**Risâlet**” işlevini yerine getiren bu zevât, bu kemalâtlarını “**VELÎ**” isminin mânâsından alırlar ve ölümötesi âhîret yaşamlarında da “**Velâyet**” kapsamında olan “**Risâlet**” mertebesiyle yaşamlarına devam ederler...

“**Allah**” adıyla işaret edilenin “**Nebi**” ismi yoktur; buna karşılık “**El Veli**” ismi **Bâkidir!**

“**Nübüvvet**” dünya yaşamı için geçerli olan bir işlevdir.

“**Risâlet**” hem dünya hem ölümötesi yaşam için geçerli olan bir işlevdir.

Her “**Nebî**”, her “**Rasûl**” ve her “**Veli**” varlığını “**Velâyet**” hakikatından alır..

Her “**Nebi**” zâhiri itibariyle “**Nebi**”, bâtını itibariyle “**Veli**”dir.

Geçmişteki her “**Rasûl**”, zâhiri itibariyle “**Nebi**” olabilir veya olmayabilir; bâtını itibariyle “**Veli**”dir.

Her “**Veli**” varlığını ve kemalâtını “**Velâyet**”inden alır...

“**Nübüvvet**” görevi dünya yaşamıyla ilgili bir görevdir ve “**Nebi**”nin âhîret yaşamına intikâliyle son bulur... Esasen “**Nübüvvet**”, “**Hatemin Nebi**” olan **Muhammed Mustafa** ile son bulmuştur; ondan sonra kıyâmete kadar başka “**Nebi**” gelmez. “**Nübüvvet**” işlevi bitmiştir!

“**Nebi**”lerin bazıları aynı zamanda “**Rasûl**”dür... “**Risâlet**” işlevi olan “**Rasûl**”lük ise kıyâmete kadar geçerli bir görevdir.

“**Nebi**”lik geçicidir; “**Rasûl**”lük” ise asâletendir ve dünyadan ayrılmakla son bulmaz, zira kendini tanımanın sonu yoktur ve dolayısıyla bu işlev sonsuz devam eder “**Rasûl**”ler için... Bu yüzden ki bizler, **İslâm Dinini** kabul ve tasdik anlamında ifâde ettiğimiz “**Kelime-i Şehadet**”te Hazreti **Muhammed Aleyhisselam**’ın “**Rasûl**” oluşuna **şehadet** ederiz; ki bu onun **sonsuz işleviyle** ilgilidir. Bu yüzden “**Abduhu**”dan sonra “**Nebiyihu**” değil, “**Rasûluhu**” deriz..

“**Risâlet**” ve “**Nübüvvet**”, “**Velâyet**”in içindeki üst sınıftır... Tıpkı “**askeriye**” genel tanımı içinde “**generaller**” sınıfı gibi...

“**Nübüvvet**”, içinde yaşanan topluma, onlara âhîret saâdetini kazandıracak olan **asgarî, en alt sınır olan** yaşam şartlarını bildirmek ve o insanları bu şartlara göre yaşamaya davet etmek işlevidir.

Nübüvvet gereği konulan kurallar geri dönülmez, asgarî, taban sınırlardır. İlerisi ise açık ve sınırsızdır. Burası çok önemlidir ve iyi anlaşılmalıdır.

“**Risâlet**”, içinde yaşanan topluma, kendi hakikâtlerini bildirmek ve bunun gereğini yaşayabilmeleri için gerekli olan çalışmaları ve yaşam biçimini tebliğ ederek, onlara bu yolda yol göstermektir.

“**Ulül-âzm**” ise hem “**Nübüvvet**” hem de “**Risâlet**” işlevini deruhte eden Zâtlara verilen isimdir.

“**Velâyet**”, Hakikâtini bilmek ve gereğini yaşamaktır.

Toplumla ilgili hangi işlevler “**Nübüvvet**” kapsamında ise, o işlevlere işaret edilirken **Kur’ân-ı Kerim**’de, “**Nebi**” kelimesi kullanılmıştır.

Toplumla ilgili yani dışa dönük olarak hangi kemâlâtın yaşanmasına dikkat çekilmek istenmişse, orada “**Rasûl**” kelimesi kullanılmıştır...

“**Allah**”a ermek ve gereğini yaşamak için nelerden sözedilmiş ise bu işleve işaret sadedinde “**Rasul**”lükten ve “**Rasûl**”den bahsedilmiştir.

Bireyin yaşamıyla ilgili olarak hangi kemâlâtın yaşanmasına dikkat çekilmek istenmişse, orada da

“**Veli**” kelimesi kullanılmıştır.

Yani “**Velâyet**” hakikâtine dayalı bir şekilde, dışa dönük görev alan yüksek kemalât sahibi zevâtın bu durumuna “**Nübüvvet**” ve “**Risâlet**” adları verilerek, onlar, genel olarak içe yani kendilerine dönük kemalâtı yaşayan “**Veli**”lerden ayrı bir sınıfta anlatılmışlardır.

Eğer bu tanımlamalar istikâmetinde yeniden okunursa ilgili Âyetler, çok daha değişik boyutlarda manalar karşımıza çıkar...

Öte yandan...

Bir diğer tanımlama ile, şeriat getiren “**Veli**”lere “**Nebi**”; şeriat getirmeyip, insanları hakikâtlarının gereğini yaşamaya davet edenlere “**Rasûl**”, böyle bir davet görevi almamışlara da “**Veli**” denilmiştir...

“**Velâyet**” babadan oğula geçen saltanat değil; kişinin Hakikâtı olan “**Allah**” adıyla işaret edileni yaşamasının sonucudur.

“**Velâyet**” kemalâtının dayandığı hakikâtın, bir “**Nebi**” veya “**Rasûl**”de tenezzülât hükmüyle açığa çıkan ilmüne “**vahiy**”, velâyet kemâlâtının uruç hükmüyle bir “**Veli**”de açığa çıkışına da “**ilham**” denilir.

“Peygamber” kelimesi kullanıldığında bütün bu işâret ettiğimiz gerçekler örtüldüğü gibi; bunların sonucu olan pek çok sırlar daha ehlinden saklanmış olmaktadır...

Kur’ân-ı Kerimin Türkçesiyle ibadet olmaz!.

Kur’ân-ı Kerimin Türkçeye çevirisi olmaz!.

Kur’ân-ı Kerim anlaşılacak ve gereği yaşanmak için geldiği için de herkes anladığı kadarıyla, “**Benim anlayabildiğim kadarıyla Kur’an**” başlığı altında anladıklarını açıklar.... Buna kim ne isim verirse versin...

“**Tanrı**”lar “**ulu**” olabilir...

“**Allah**” ise “**ekber**”dir!.

Bizim keşfimizin bildirdiği hakikât budur... Gerçeğini Allah bilir!.

Ves **Selâm**...

13.09.1998

İzmir

"RASULÛLLAH" I OKUMAK

Kur'ân-ı Kerîm'i "oku"mak çok çok önemli de...

Acaba bizi O'nunla yüzyüze getiren Allah Rasûlü'nü "oku"mak daha mı geride?... Allah Rasûlü'nü "oku"madan, acaba O'nun bize tebliğ ettiği "Kitab"ı ne kadar ve nasıl "oku"yabiliriz?

Genelde insanların, müslümanların, Rasûlullah'ı "oku"mak, gibi bir sorunu yoktur!.

Anlayışı kıt o çoğunluğa göre...

Hz. **Muhammed** Aleyhisselâm, sanki Sirius yıldızında oturmakta olan Tanrının, oradan tebliğ edilmek üzere emirlerini gönderdiği Dünya üzerinde seçilmiş postacısıdır!..

Tanrının aklına estiği gibi yolladığı fermânları, **Cebrail** adlı aracı kurumdan(!) alıp, insanlara tebliğ ile görevli adli tebliğ bürosu memuru sanki!. Yukarıdaki fermân buyura; postacı tebliğ ede; biz kapıkulları da buyrukları tuta!. Tutmayanları da kraldan kralcı yukarkinin kulları döve, öldüre, katlede; "katli vacip" fermânı çıkarı!. Yukarki adına, evlendirme, yargılama, katletme!. Kısacası, **yukarıdaki Tanrının yeryüzündeki gölgesi ya da hoparlörü olan bir PEYGAMBER!**

Ve, **VEHMIYLE PEYGAMBERE tâbi olan çoğunluk!**

Tâbi olacak ki, daha az azâp çeksin gelecekte, Cehennem'den kurtulsun; zevk ve saadet içinde bir Cennet yaşasın sonsuz dek!.

Sopa korkusu ve havuç beklentisiyle koşturanlar gibi... Bir yandan bu korku ve ümitle yap denilenleri yapmağa çalışırlar olabildiğince; bir yandan da Yukardaki görmez ya da takmaz diye olabildiğince yasakları delmeye ve bunun getirisi olan zevkleri yaşamaya çalışırlar...

Sorgulama, araştırma, tefekkür yoktur bunlarda!. Beyinlerinden geçmez hiç, "**neden-nasıl-niçin**" türünden kelimeler!. Böyle buyrulmuş böyle olacak! Yapmıyorsan Cehennemliksin; yaparsan Cennetliksin!!!!...

Neden Cehennem, nasıl Cennet, türünden soruların bırakın cevaplarını; bu soruları bile akıllarına getirmemişlerdir!... **Peygamber** yukarkinden öyle almış ve hoparlör olarak bize iletmiş ya!. Gerisini koyver gitsin!.

Namaz kıl, demiş; günde beş defa yatıp kalkıyorum ya!... Bunu ne amaçla mı yapıyorum? Bu önemli değil; önemli olan benim yalnızca bu hareketleri yapıp, anlamını bilmediğim sözcükleri tekrar etmem!. Ben madem yukarkinin buyruğunu tutuyorum; O da beni cennete sokacak!... Senede bir ay aç kalıyorum ya buyruğu üzere; kâinatı Yaratan nasıl benim aç kalmamdan yarar sağlıyorsa, elbette karşılığında da bana cenneti verecek!... Ben **PEYGAMBERİNİ** dinleyip fermânını yerine getiriyorum da, O beni niye cennetine sokmasın?.. Hem ben bu kadar **taşa-toprağa para harcayıp, DİN adına okullar-câmiler yapıp, saraylar gibi süslüyorum O'nun evlerini de**, o bana cennette niye bir köşk vermesin ki? Bu arada insanlar dinin ne olduğunu bilmiyormuş, sorularına cevap alamıyormuş; din anlayışı çağa hitabetmez hâle gelmiş; onlara parasız hiç bir din bilgisi ulaşmıyormuş, bana ne!. Tonlarla insan açlıktan ölecek hâle gelmiş, ne umurum; yarattığı gibi kendisi düşünsün! Milyonlarla insan umurumda değil; ben elli-yüz çocuğa bina yapıp onları okutuyorum ya!. Bunun için yüz milyarlar harcıyorum ya!.

Elbette O da beni cennetine sokup yetmiş huri, yetmiş gilman, yetmiş köşk verecek!...

Evet daha nice, böylesine **gökte TANRI ve yerde hoparlörü-postacısı PEYGAMBER** anlayışından kaynaklanan bakış açısıyla yapılan değerlendirmelerle oluşmuş müslümanlık anlayışı!.

VEHMİN getirdiği, Peygambere tâbiyet!

Anlayışı kıtların TANRI-Din ve PEYGAMBERİ sistemi; ve buna dayalı yaşam düzenleri...

* * *

Ve bir de **AKLIYLA**, “**ALLAH RASÛLÜ**”ne tâbi olanlar!...

Hiz. **Muhammed** Aleyhisselâm'ın ashâbından bazıları kendisi “**Ya Nebiyallah**” derlerdi, bazıları da “**Ya Rasûlallah**”!...

Kimse, ona “**Ya Peygamber**” demedi!.. **Kur'ân-ı Kerim**'de hiç “**Peygamber**” kelimesi de geçmedi!...

“**Nübüvvet**” nedir, ne işlev görür, neden Nebidir, nasıl Nebi olunur, “**Nübüvvet**” nasıl oluşur kişide, “**Nübüvvet**” varlığını nereden alır; Niye Hiz. **Muhammed** Aleyhisselâm'a **Nebilik** vasfı verilmiştir?

Niye **Kur'ân-ı Kerim**'de, **O Zât** için, “**Peygamber**” kelimesi kullanılmamıştır da; özellikle, belli tanımlamalara dönük olarak “**Nübüvvetin**” işlevine işâretle, “**Nebi**” ismiyle sözedilirken; başka tanımlamalar ve işlevler için “**Risâlet**” kavramından ve “**Rasul**” oluşundan söz edilerek bu iki kavram birbirinden ayrılmıştır!.

Risalet nedir, ne işlevi vardır, kişi ne yönüyle Rasûldür, nasıl Rasûl olunur, “**risalet**” nasıl açığa çıkar kişide, “**risalet**” varlığını nereden alır; Ne yönüyle ve **NASIL** Hiz. **Muhammed** Aleyhisselâm “**Allah Rasûlü**” olmuştur?

Niye **Meryem** sûresi 54'te, Kitap veya sahife getirmediği halde, **İsmail** Aleyhisselâm'ın **hem Nebi hem de RASÛL** oluşu ayrı ayrı vurgulanmaktadır; yalnızca kitap getirene Rasûl denir, diyorlarsa?

Bunlar farkedilmeden.....

Hiz. **Muhammed** Aleyhisselâm'ın açıkladığı ve bize farkettermeye çalıştığı “**ALLAH**” adıyla işâret edilen anlaşılmadan...

Allah adıyla işâret edilenin “**VELÎ**” oluşunun, ne demek olduğu kavranmadan...

“**Semâ**” nın **Kur'ân**'da pek çok yerde “**gök**” anlamından ziyâde “**BOYUT**” anlamına olarak kullanılmakta olduğunu değerlendirmeden...

“**NÂZİL**” olmanın, gökten dünya üzerine değil; **birimin hakikatından bilincine doğru** olduğunu anlamadan...

“**URÛÇ**”un, **bilinçten varlığın hakikatına doğru yapılan düşünsel bir yöneliş-yükseliş** olduğunu hissetmeden...

Tüm bunları yaşamış ve sonucunda, **ALLAH RASÛLÜ** olarak tüm insanlara gereken bildirimini yapıp, ebedi saadete ermeleri için yol gösteren bir **ZÂT**'a, nasıl **PEYGAMBER** denilir, postacı ya da hoparlör olarak bakılır?

Aklınızı başınıza toplayın!...

Yalnız bir köşeye çekilip, **SİSTEMLİ** bir şekilde **DÜŞÜNMEYE** başlayın!

Milyarlarca **GALAKSİYİ** içinde barındıran bu evreni, bir **NOKTA**'dan halkeden; ve indinde sayısız **NOKTA**'lar ve o **NOKTA**'ların her birinden sayısız evrenler yaratmış bulunan; ve dahi, her an bu işlevi devam eden “**ALLAH**” adıyla işâret edileni; nasıl olur da Sirius yıldızında oturan bir

tanrı gibi düşünür ve onun yeryüzünde hoparlör-postacı arası bir PEYGAMBERİ olabileceğini kabul edersiniz?

Eğer hâlâ böyle düşünüyorsanız, kozanızda mutluluklar dilerim sizlere!.

Yok eğer; artık böyle düşünmem mümkün değil; diyebiliyorsanız...

O zaman “**ALLAH RASÛLÜ ve NEBİSİ MUHAMMED MUSTAFA**” isimli “**OKU**”nması gereken ve hâlâ “**oku**”nmamış olarak rafta bulunan “**KİTAP**”ı, bugüne kadarki tüm değer yargılarınızı bir yana bırakarak, yeniden elinize alınız!.. (Anlayışı ktlara: sayfaları ve cildi olan kağıttan mâmûl bir kitaptan sözetmiyorum!.)

“**ALLAH**” adıyla işaret edilenin her an yaratmakta olduğu sayısız **NOKTA**’lardan, yalnızca bir nokta olarak varolan evrenimizdeki milyarlarca galaksiden birindeki yüz milyarlarca yıldızdan birinin uydusu Dünya üzerinde, “**HALİFE**” olması amacıyla ve bu amacı gerçekleştirecek **fitratla** Mekke’de açığa çıkmış **Bilincin**, yaşam safhalarını ve **DÜŞÜNCE SİSTEMİNİ** “**oku**”maya çalışarak işe başlayın...

“**Hanif**”lik genetik veri tabanına sahip; yıldızlardaki meleki gücü tanrı kabul etme anlayışını baltasıyla(?) yıkan ve ölü kuşu Allah kudretiyle diriltten şuurun genetik mirasını bünyesinde bulan; ve daha başından “**halife**”lik fitratına hâiz olarak madde dünyasında yer alan **Bilincin**, içinde bulunduğu şartları, varlığı ve kendi hakikatını nasıl değerlendirebileceğini farketmeye, kavramaya çalışın!.

O eşsiz bilinç!...

O muhteşem hüviyet!...

O Hârikulâde devrimci kişilik!...

Sirius ya da BETA NOVA’daki TANRI’dan mı aldı PEYGAMBERLİĞİ?...

Yoksa...

“**ALLAH**” adıyla işaret edilenin “**RASÛL**”Ü ve bunun yanı sıra “**NEBİ**”si mi idi?

Gökteki tanrının fermanlarını ileten yeryüzündeki valisi-komutanı-postacısı-hoparlörü mü idi?

Yoksa...

İnsanlara, hakikâtları olan “**Allah**” adıyla işaret edilenin, farkkettirilmesi ve gereğinin yaşatılması amacıyla, teklif edilen önerileri, **kendi hakikâtı olan Allah’tan** gelen bir şekilde; bu boyuta elçilik-transfer ederek açığa çıkararak “**RASÛL**”ü mü?

İnsanların sonsuz azâptan korunup, sonsuz saadete ermelerini sağlayacak dünyevi bakış açısını ve uygulama biçimlerini teklif eden Allah “**NEBİ**”si mi?

Ciddî olarak düşünün bir; Tanrının Hz. Muhammed adlı Peygamberine mi inanıyorsunuz; “Allah” adıyla işaret edilenin “Rasûl”ü ve “Nebi”si olan Muhammed Mustafa Aleyhisselam’a mı?

Eğer, ikincisine inanıyorsanız... Birincisine inanmaktan hangi farklı yönleri var bu düşüncenizin, lafzından-sözcüklerinden başka? Bunları ayırın bakalım bir yana?

Bu hususları öncelikle çok iyi anlayalım ki, ondan sonra, “**ALLAH**” adıyla işaret edilenin “**RASÛL**” ve “**NEBİ**”si olan **MUHAMMED MUSTAFA** isimli “**KİTAP**”ı “**oku**”maya çalışalım!.

O Zâtın, hangi olayda, neyi nasıl değerlendirdiğini; olaylara bakış açısını; sorunların çözümünü “**Allah**”ta nasıl aradığını; sorunun çözümünün, olayları nereden nereye yöndirilerek çözülmek istendiğini; insanların yaşamı ve olayları nasıl değerlendirmesi gerekliliğinin neden “**Allah**” bakışın dayalı nasıl olması icabettiğini “**oku**”maya hazırlanalım.

Bu arada da...

Kesinlikle bilelim ki...

Dünya ve âhıret saâdetini istiyorsak, **Allah** adıyla işaret edilenin son “**Nebi**”sine; “**Hakikât**”ımız olan “**ALLAH**” adıyla işaret edilene ermek istiyorsak “**ALLAH RASÛLÜ**”ne tâbi olmaktan başka şansımız ve çaremiz yoktur!

Allah bu gerçeği farkettersin, idrak ettirsin, gereğini kolaylaştırsın ve hazmını versin!.

29.10.1998

New Jersey U.S.A

EVRENSEL

Düşünmeden fark edilemez...

İslâm Dini'nin evrensel oluşunun anlamı!

İslâm Dini bir kabileye gelmiş, onlara özgü bir anlayışa hitabeden, onlara yön vermek isteyen bir sistem anlatımı değildir!

İslâm Dini, Arap, Acem, Türk, Malezyalı veya bir başka topluma gelmiş, onlara münhasır bir Din anlayışı da değildir!.

İslâm Dini, Allah'ın yaratmış olduğu **evrensel sistem ve düzenin** adıdır... İnsanlar, o sistemi ve mekânizmayı anlayabildikleri nisbette, kendilerini dünya ve ölümlü yaşam boyutlarında huzur ve saadete kavuşturacak imkânları edinirler.

İslâm Dinine, ırksal, örfsel, kültürel, görsel değer yargılarıyla yaklaşanlar, asla orijinde anlatılmak istenen evrensel gerçekleri değerlendiremezler...

Günümüz **kavram kaosunda**, insanların tefekkürden ve sorgulamadan uzak taklitle dayanan değer yargıları ardında, **İslâm Dini**, âdeta görünmez olmuştur; ...*Lâfzen* denmektedir ki, **İslâm Dini evrensel'dir!**...

Ardından, neredeyse hemen her fikirle, bu gerçek inkâr edilmektedir farkında olunmadan!

Evrensel Din ne demektir?...

Türk'e, Arab'a, Amerika'lıya, Meksika'lıya, Eskimo'ya, Japon'a, Çin'liye, kısacası **tüm toplumlara eşit mesafeden hitabeden** ve tümüne yararlı olmak isteyen **Din** demektir!.

Türk'ün örf, âdet, anânesiyle kayıt altına girmeyen!...

Arab'ın örf, âdet, anânesiyle kayıt altına girmeyen!...

Uzak Doğu veya Eskimo'ların örf, âdet, anânesiyle kayıt altına girmeyen!...

Evrensel gerçeklerden kaynaklanan ve evrensel sisteme dayalı olan Din anlayışıdır bu!

Allah **Rasûlü Hz. Muhammed Mustafa** Aleyhisselâm Arap toplumu içinde Hz. İbrahim Neslinden geldiği için, **tebliğ etmiş olduğu Din anlayışı çok büyük bir yanlış değerlendirmeye Arap toplumuna mâledilmiş; Arap toplumunun örf, âdet ve anâneleriyle harmanlanmış** ve bu hâliyle evrensel topluma enjekte edilmeye çalışılmıştır!.

İnsanlar, **İslâm Dini** adı altında *Arap toplumunun örf, âdet, anâneleriyle harmanlanmış müslümanlığa* dâvet edilmişlerdir.

Bu da **İslâm Dini**'nin, dışardan bakan toplumlarca *Arabın Dini* diye değerlendirilmesine yolaçmıştır!.

İslâm Dini evrensel sistem ve mekânizmanın, Allah Rasûlü tarafından, tüm insanlığa açıklanmasıdır... Yaşamını bu gerçekleri gözönüne alarak düzenleyenlerin sonsuz huzur ve saâdete kavuşacaklarının duyurulmasıdır... Tüm insanlara, ırk gözetmeksizin!.

Musa Aleyhisselam **Yahudi ırkının Rasulü ve Nebisidir**; bir ırka gelmiştir!

Evrensel insan Muhammed Aleyhisselam ise bir ırka değil tüm insanlığa gelmiştir Allah Rasûlü olarak; ve tümüne Allah adıyla işaret edilenin yaratmış olduğu evrensel sistem ve

düzeni açıklamaktadır!.

H z. Muhammed Aleyhisselam “EVRENSEL RASÛL”dür!. İnsanları evrensel gerçekleri görmeye davet etmektedir!... Arab’ın örf, âdet ve anânelerine değil!.

Arab’ın örf, âdet ve anâneleri, kendilerini ilgilendirir, doğru veya yanlış; **evrensel insanı** bağlamaz!..

Türk’ün örf, âdet ve anâneleri, kendilerini ilgilendirir, doğru veya yanlış; **evrensel insanı** bağlamaz!..

Uzak Doğu’lu, Eskimo, İnkâ’lıların torunlarının örf, âdet ve anâneleri, kendilerini ilgilendirir, doğru veya yanlış; **evrensel insanı** bağlamaz!..

Evrensel insanın Dini, evrensel Din olan İslâm’dır!. O, Yöresel ve göresel değerlerle, **Evrensel Din** olan **İslâm**’ı örtmez, deforme, dejenere etmez; kadrini kıymetini bilmeyerek de olsa ayağa düşürmez!.

Tüm insanlar evrensel Dinde anlatılan sistem ve mekânizmaya zorunlu olarak tâbidirler; yanısıra, gereklerini uygulamadıkları ölçüde bunun pahasını ödemek mecburiyetinde olacaklardır!.

Irkların kendi örf, âdet ve anâneleriyle harmanlayıp, sonra da katıksız din diye pazarladıkları müslümanlık ise, evrensel **İslâm Dininden** pek çok yerde farklılıklar gösterdiği için, evrensel kabûle mazhar olmaz; ve bu yüzden de reddedilir!.

“Evrensel İslâm Dini” adıyla etiketlenerek empoze edilen, ne var ki *ırksal özelliklerle harmanlanmış müslümanlık*, bugün dünya toplumlarının çoğunluğu tarafından rağbet görmemiş ve görmüyorsa; bunun vesilesi, **İslâm Dini**’nin bu mevcut *İrk Dini* hâline getirilmiş şekliyle sunulmasındandır!. İnsanlar, “**İslâm Dini**” adı altında, **Arap müslümanlığına** davet edilmektedir!. Bunun sonucu olarak da sürekli birbirleriyle savaşmaktadırlar!. Bu çok büyük bir vebaldir!.

Evrenselliğe ulaşmamış insanların, evrensel **Allah Rasûlü’nü** değerlendirebilmesi çok güçtür!... Dolayısıyla **Evrensel Dini** farkedebilmeleri de öyle!..

Bunu kavrayabilen evrensel insanlar, tüm örf, âdet ve anânelere saygılı olmalarına rağmen, kesinlikle o **yöresel ve GÖRESEL değerlere** bağlanarak, kayıt altına girmezler; tıpkı Celâleddin Rûmi, Şemsi Tebrizi, Yunus Emre, Hacı Bektaş Veli gibi!.

Allah Rasulü Evrensel insan Muhammed Mustafa aleyhisselâm... Allah’ın evrensel Velileri... Evrensel İnsanlar... Evrensel Kitap... Evrensel Sırlarla dolu hitap... Ve “**OKU**”yanları...

Ve de...

Irkların dinleri... Irkların peygamberleri... Mukallit din mensupları... Irkların velileri ve her mahallenin kutup, gavs, mehdîleri... Saptırılmış Kur’ân Meâlleri... Tanrıdan, Peygamberinden, **tanrıyı erkek (İngilizce’de he) olarak tanıtan** tercüme **Kur’ân** anlayışlarından doğan totemist ya da göktanrısal din anlayışları!

Bunların tümünün, bir sepette, “**İslâm Dini**” diye etiketlenerek sergilenişi...

Allah’ın evrensel Rasûlü Muhammed Mustafa Aleyhisselam’ın bildirmiş olduğu evrensel gerçekleri açıklayan **İslâm Dini**’ni, **evrensel Kitap Kur’ân-ı Kerîm**’i “**OKU**”mak için, önce, evrensellik nedir ve nasıl olur bunu farketmek ve öğrenmek ve hazmetmek; sonra da bu bakışla o Kitaba bakabilmek gerekir!.

Allah Rasûlü Muhammed Mustafa Aleyhisselam’ın sünnetinin, Arap âdet ve örfleri değil; Allah sünneti olup; Allah sünnetinin ne olduğunu idrak ve hazmetmiş olmak gerekir!.

Allah Rasûlü Muhammed Mustafa Aleyhisselâm'ı "OKU"mak ="İKRA" gerekir!.

Ki bunlardan sonra **Evrensel İslâm Dini**'nin ne olduğu farkedilebilsin... Ondan sonra da, bu farkedilen gerçek tasdik veya reddedilsin!.

"Elhamdulillah müslümanım!"

"İnşâallah müslümansın!!!???"

Bu belirleme, eğer takliden söylenen bir lafız ise; söyleyenin hâli, yüzme biliyorum diyen fakat hayatında deniz görmemiş olan insanın vurgulamak istediği gerçeğine(!) benzer!

Evrenselliğin ne olduğunu duymamış insanın; yöresel ve GÖRESEL değerlerle şartlanmış ve bloke olmuş beynine; belirli kelimeleri yerleştirip, onları tekrar etmesinin ona ne kazandıracığı, sorusu çok önemlidir.

"Evrenselliğin" ne olduğunu bilmeyen insanın, Evrensel Din, Evrensel Rasûl, Evrensel İnsan kavramlarını değerlendirebilmesi, hiç mümkün değildir!

Oysa Allah'ın Rasulü evrensel insan Muhammed Mustafa Aleyhisselâm, insanları, evrensel Din olan İslâmı tasdike ve gereğini yaşamaya davet ediyor!.

Öyle ise, çok âcil olarak, ırkî din anlayışından arınıp; evrensel İslâm Dinini farketmek ve kavramak üzere; Arap ırkından olması itibariyle değil, evrenselliği itibariyle **Allah Rasûlü Muhammed Mustafa Aleyhisselâm'ı "OKU"maya="İKRA"** çalışmalıyız ki artık bazı gerçekleri farketmeye başlayabilelim.

1.11.1998

New Jersey U.S.A

UZAY

Hava, yoktur uzayda!...

Su da, yoktur!.

Yerçekimi de!

Karanlıktır uzay!... Soğuk!... Duygusuz!.

“**Can**”lıdır uzay!...

“**Şuur**”lu...

“**Dalga**”lı!.

Kuşatmıştır Cehennemi; hiç kalır indine Cennet!...

Kucaklamıştır Cennet'i, sütüyle besler, hünerlerini seyreder!.

Uzay kapsamlıdır... Varlığıyla var etmiştir insi cinni, melâikeyi... Seyreyler onlarda kendini...

Havada, ateşte, toprakta suda!. Bunlardan meydana gelen tüm varlıklarda...

Varlığıyla “**can**”lı kılar hepsini!...

Havayla yaşarız biz; suyla yaşarız; toprakla, ateşle yaşarız biz!. Beşinci elementimiz, uzaydır bizim!.

Uzaydan geldik; uzaya gideriz, varabilirsek!.

“**Esmâ**”dır uzay!... **Mazharı sıfattır uzay!.. Hayâldir uzay!.**

Sükûndur; barıştır; hoşgörüdür uzay!.

Kozasız yaşayamazsın uzayda!. İçinde yok olup kozasız kalamazsın uzayda!.

Gerçeğiyle yüzyüze gelemezsin uzayın... Çünkü sen, insanısın dünyanın!..

Çamurdan yaratıldın; toprakla gıdalandın, suyla beslendin, ateşle yaşıyorsun!.

Yiyorsun, yeniliyorsun, bir fasit daire içinde yaşamını sürdürüyorsun!.

Sen ey beşinci element...

Bilir misin kendini?.. Sudan, topraktan, havadan, ateşten öte benliğini? Uzay kökenliliğini!.

Uzayın bölünmez parçalanmaz tekilliğini!.

Sanırsın ki uzay bir havasız boşluktur... Karanlıktır... Cansız, şuarsuz bir varlıktır!

Oysa uzay, nefesi Rahman; saltanatı Subhan'dır!.

Onunla vardır, boyutlar; onunla kâimdir dünyalar... Onunla dâimdir bitmez tükenmez yaşamlar!.

Cennetin onunladır; kozan onunla!... Yemeğin onunladır, suyun onunla... Nefretin onadır, sevgin onunla!.

Kurtarırsan beşinci elementini dördünün kaydından; algıyorsun ki, her şeyindir uzay!.. Dalgalarıyla kâim her şey... Dalgalarıyla açığa çıkmada... Dalgalarıyla seyretmede... Dalgalarıyla “**ben**” olup yaşamada yine kendinde!.

Ne biliriz biz kozalılar, uzayı!..

Suyu biliriz... Kâh, pınar olur kaynar, diplerden gelip açığa çıkar... Kâh, Gayzer olur, derinliklerden, kızgın fişkirir yeryüzüne!.. Kâh, akar yol boyuna hayat dağıtır, ırmak olup; kâh toplanır göl olur, canlı yetiştirip sular insanları... Bazen toplanır büyük büyük; deniz olur, okyanus

olur; ötesinde nice bilmediklerimizi barındırır, ayrı dünyalar yaşatır... Bazen artezyenle açılmış kuyu olur, kovayla çıkıp yeryüzüne insanlara derman olur!.

Bazıları gidip okyanus ötelere, görürler yaşarlar ayrı dünyaları; farkederler derin sular ötesindeki bambaşka değer ve yaşamları... Bazıları, kör, sağır, mukallit, köyünde-mahallesinde, derin suların ardındaki dünyalardan bîhaber...

Ayırır insanları başka dünyalardan, sular!..

Toprak suyla evlendi, sen doğdun!. Bilmez misin anan topraktı, baban su!

Bedenin topraktır, içindeki su!. Yaşamın toprakladır, yeşerteni su!

Ya nasıl, topraktan ateş doğdu da, seni sağlıklı kodu!. Organlarında, damarlarında ısıyla seni korudu!. Beyninden tüm hücrelerine akıp, onları gene sahibine bildirdi!... Uzaya yayılıp beyninden, seni içyüzünle yüzleştirdi!.

Ak ateş kara ateş birbirini dengeler!... Sonunda, bakalım hangisi diğerini elemine eder!

Hava!.. Dünyanın yaşamını koruyan nesne...

Hücrelerin onunla yaşar, beynin onunla!.. Ateşin onunla yanar, suyun vardır onunla!. O sevdiğindir duydulandığın; bazen de düşmanındır kaçtığın!. Tanımadığın, ya da tapındığın!.

Toprak ondan meydana gelmiştir, ateş ondan; su ondan meydana gelmiştir, varlığın ondan!

Toprağın toprağa gidecek; suyun havaya!.

Ya sen nereye gideceksin, havan gidince havaya?

Tenezzül etti **hava** oldu; tenezzül **ateş** oldu; tenezzül etti **toprak** oldu, **su** oldu; tenezzül etti “**sen**” oldu; ya sen nereye gideceksin beşinci element?

Toprağı mı mekân tutacaksın, suyu mu; havayı mı mekân tutacaksın ateşi mi?

Yoksa uzay mı mekânın olacak, **mekânsızlıktır mekânım**, diyerek!.

Sen ey beşinci element...

Sen ey maddeden doğma, beşinci boyut varı!...

Bil ki, **vatan sevgisi imandandır**.. Gel dön vatanına!... **Mekânsızlık** otağına; **DOST** katına!...

“**Can**”la canlanmış olarak... “**Rûh**”la, rûhlanmış olarak...

Tanı kendini, aş bedenini; seviyorsan özün olan “**Ben**”ini..

Uzayı tanı, uzayı bil!

Uzaydır, Rahim; uzaydır Halîm; uzaydır Kerîm, uzaydır Azîm!

Yansıdı aynaya, uzay koydu, adını; yarattı mahlûkatı, “adı”yla ayrı koydu varlığını...

Gel dostum, urûç eyle... Yaşamını mi’râç eyle...

Salât eyle, selâm eyle; salât ile rahmet eyle!.

Gayzer oldu **Celâliyle**, pınar oldu **Cemâliyle**; okyanustan **Kemâliyle**, ilmi irfân saçtı bize!.

Değerlendirmesek bu nimeti; aldığımız bu nefesi; dünyamızın tüm ziyeti, yarın hepten vebal bize!.

Gelin canlar, “**cân**” olalım... **Hak**’ta, hâk olalım!. Varlığımızı uzaya salıp; deryada bir dalga olalım!.

Sevelim, sevilelim; sevindirip, bölüşelim; yaşam **O**’nun içindir, her dem **O**’nunla seyredelim!.

Kin tutma, ardından konuşma; hakkın olmayana el uzatma; yaban gözle bakıp ta, **özünün-uzayın**

gazâbını alma!.

Beden sanma boyutunu; gökte sanma konutunu; “**sen**” mekânsız varlıksın, çıkar artık, poturunu!

Rasûl gelmiş uzayından; haber verir Yâr’ından; dersin, bana dünya gerek, neyleyeyim ben o Yâr’ı ...

Bak dostum, bunca sözün kisası...

Hep, gönüller **BİR** olası...

Uzay bağı, **HAK** bahçesi!...

Erenleri, gül goncası!.

Sanma uzay gayrıdır!... Hak ayırır, Uzay gayrıdır!... Sen seni bilmezsen, HAK, zannında ayırır!.

Bil ki sözün amacı...

TEK’liği bilmeyen; RASÛL’e kulak vermeyen; Kur’ân’a yönelmeyen, “uzay” nedir bilesi değil!.

8.11.1998

New Jersey U.S.A

HALİFE OLUŞUNU FARK EDEBİLMEK

İnsanın yeryüzünde varoluşunun amacı hilafetinin hakkını vererek yaşamasıdır...

Halife oluşunu değerlendirebilmek ise, kendi hakikât ve orijinini farkedip; gereğini hissedip-yaşamakla mümkündür...

İnsanın hilafetini yaşayabilmesi, doğup yaşadığı bölgenin şartlanmaları-duyguları ve değer yargılarından arınıp, “Allah ahlâkı ile ahlâklanmasından” geçer...

“Allah” adıyla işaret edilenin ne olduğu kavranılmadan da, O’nun “ahlâkı” hiç bir şekilde bilinemez!

Bu bilinmediği takdirde ise, kendi kafasında yarattığı tanrısını “Allah” adıyla etiketliyerek; kendi şartlanma, duygu ve değer yargılarıyla tanrısını bezeyerek; onu belli bir ahlaka büründürür... Sonra da onun aynasında kendisini seyrederek, en mükemmele vardığı hayâli içinde kendisini avutarak bu dünyadan ayrılır...

İlim, gereği yaşanmak için ARAÇTIR!...

Hilâfetini yaşayabilmek ise AMAÇTIR!...

Halife olarak yaratılmış insan için tek amaç da bütün engelleri aşıp, bunu yaşayabilmektir...

Yarın zorunlu olarak terkedeceğin herşeyi bugün şuur boyutunda ihtiyârınla terketmedikçe, onlardan bağımsızlığını elde etmedikçe gerçek kimliğine ulaşamazsın!

Yaşadığımız devirde **artık tarikat olayı bitmiş; gerçek anlamıyla şeyh-derviş ilişkisi son bulmuş; yetiştirici ve yetiştirilecek ikilisi ortadan kalkmıştır!**..

Bu tür yetiştirilmenin örneği Yunus ve Taptuk olayıdır!... Yunus yirmi yaşında tekkesine girdiği Taptuk’un yanında kırk yıl hamur gibi yoğrulmuş; oturup-kalkmasından, yeyip-içmesine, ağzından çıkan her kelimesine ve düşüncelerine kadar forme edilmiş, yontulmuş; altmış yaşında öğrendiklerinin gereğini yaşaması için dünya sahnesine salıverilmiştir...

Bugün ise böyle bir yaşam tarzı olanak dışıdır!...

Sizin her an yanında ve kontrolunda olup, her davranışınızı düzeltip yönlendirecek bir yetiştirici bulmanız imkansızdır!.

Hayali kavramlardan arınınız!...

Uzaklardan bir kontrol ile, kimse elini oynatasıya terbiye edilemez!...

İlim ötelere, Çinden yayılabilir; o ilme açık beyinler tarafından da alınarak değerlendirilebilir... Ama yaşam biçiminizin ve davranışlarındaki yanlışların kontrolü ise asla mümkün değildir!... Bunu ancak ilminiz kadarıyla siz başarabilirsiniz!.

Duyguların, yanlış değerlendirmelerin uzaktan hokus-pokusla düzeltilebileceği, ancak gerçekleşmesi mümkün olmayan bir hayaldir!...

İçinde yaşadığımız SİSTEM ve DÜZEN, Allah ahlâkının eseridir!..

Kur`ân, içinde yaşamakta olduğumuz Allah SİSTEM ve Düzenini farketmemiz için elimize verilmiş kitaptır!.

Anladığımız Kur`an, içinde yaşadığımız sistem ve düzen algulamamızla bütünleşmiyorsa, biz daha Kur`ân'ı "oku"mamışız demektir!.

Kur'ân, okunduğu zaman sistem ve düzen farkedilir ki, bu da “**Allah ahlâkı**”nın farkedilmesi sonucunu getirir...

Ne kadar “**Allah ahlâkı**” ile bütünleşmiş ve o bakış ile varlıkları ve yaşamı değerlendirebilmiş iseniz; o nisbette de “**Halife**”siniz demektir!.

Gökten incek bir hokus-pokus değneği sizi “**Halife**” ya da “**Veli**” yapmayacaktır; çünkü **bunlar bir yaşam ve bakış açısının adlarıdır**... Eğer bu yaşam ve bakış açısı sizde yoksa, altın varakla bu kelimeler yazılıp etiketleneniz, gene de ne olduğunuz gerçeğini değiştiremezsiniz!..

Lütfen kendinizi kandırarak, hayali beklentilerle “**nefsinize zulmetmeyin**”!.

Size ulaşacak şey ilimdir, şefaâttir!.

Siz o ilmin gereğini yaşam tarzı edinerek kendinizi geliştirebilirsiniz...

Akıllı insan, kendini geliştirmeye uğraşır... Etrafla uğraşarak vaktini boşa harcamaz!... Bildiğini paylaşmak ise farzdır!... Tebliğ farzdır... İnsanlara bilgiyi verdikten sonra, onları herhangi bir şeye zorlamamak da öyle!...

Öyle ise, her birimize düşen, hayale kapılmadan, gerçekçi biçimde ilmi değerlendirmek; insanları putlaştırmadan, yalnızca bir dost kabul ederek, uyarıları dikkate almak; kendi mes'ûliyetlerimizi başkasının sırtına yükleme hayâlinden vazgeçerek, kendi yolumuzu kendimizin çizerek, yalnızca yaptıklarımızın sonucuna ulaşabileceğimiz gerçeğini kabullenebilmektir...

Allah, bizlere, ilmin gereğini yaşayabilmeyi kolaylaştırmış olsun!

14.6.1998

New Jersey U.S.A

"ANLAYIŞI KİT"İN ANLAYAMADIĞI

Hız. İsa yolda hızla yürüyormuş!..

Merak edip sormuşlar:

- Ya İsa, niçin böyle kaçıyorcasına hızla yürüyorsun?

Bir yandan yürümesine devam ederken, bir yandan da cevap vermiş:

- **Bir ahmak soru sormak için peşimden geliyor!.**

Ahmak olanı eleştirme, üstüne sıçrar!... "Peki, sen..." diye sana sivaşır, yanlışını kavramak ve düzeltmek yerine..

Kimseden çekmemiştir Hz. Rasûl Aleyhisselam, ahmaklardan çektiği kadar!.

Anlatıldığı ve açıklandığı halde anlamayıp, yalnızca **ezberlediğini tekrâr eden**; anlamına kullanılır bu kelime...

Ârif veya âlimin Cehennem'i, ahmaklar arasında kalmaktır diye târif ederler...

Din anlayışında en büyük yanlış ve sapma, "**din adamı**" kabulüyle başlamıştır.

"**Din**"e göre "**din adamı**" sınıfı yoktur; "**Dini değerlendirebilenler**" sınıfı vardır!... Bunlar dini değerlendirdikleri ölçüde yaşamı ve âhireti kendilerine kolaylaştırırlar..

"**Din**"in yani içinde yaşadıkları sistemin hakkını vermeyenler ise, bunun sonuçlarına "**Cehennem'i yaşayarak = yanarak**" katlanmak zorundadırlar...

Dünyada Cehennem nisbeten kolay atlatılır, çünkü bir olayı başka bir olayla kaplamak; ilkini böylece örtetek acıyı dindirmek bir derece mümkündür... Ölümötesinde ise bu imkân da yoktur, o olaya bağışıklık kazanana kadar o konuda yanma devam eder!.

Anlıyamadığımız, ya da anlamakta fevkâlâde zorluk çektiğimiz konu şudur...

Aramızdan bir kısım insanlar kendini dine vermiş ve dünyadan elini çekmiştir; bunun karşılığında da belli mertebelere erip, koyun gibi yaşarlar ama yüksek dereceli evliyadırlar!! Sanırız..

Ham hayâl!.

Bu düşündükleri, "**TANRI**"larının "**evliyâsı**"dır ancak!. Gerçekte ise balon!.. Patladığında sahibini de hüsrana uğratacak balon!.

Gerçek şudur ki, Allah Rasûlünün açıkladığı **sistem=Din** vardır; ve az-çok bu konuya yaşamında yer veren insanlar.. Bu insanlar, fitratları kadarıyla bu konuyla da ilgilenirler...

Ama bu demek değildir ki, bu insanlar yalnızca bu konuyla ilgilenirler!..

Ahmaklık, bu konuyla ilgilenen insanların, "din adamı", "evliya" diye sınıflandırılarak, **yaşanılan günün konularından dışlanmasıdır!..**

İçinde yaşanılan günün tüm konularıyla, iğneden ipliğe, saçtan şampuana, demirden dişliye, elektrikten elektroniğe, sosyolojiden siyasete kadar tüm konular beyni üst düzeyde çalışan her insanın düşünme sahasına, ilgi alanına girer!.

İlkel insan, kendi gibi sanır karşısındakini; ve kendi beyin kapasitesiyle sınırlı olarak bakıp değerlendirir... Bilmez ki, kendi bardağındaki suyla sınırlı değildir yalıt sahibi!.

Beyin bir alanda ne kadar araştırmacı kapasiteye sahipse, her alanda da o kadarlık araştırma kapasitesine sahiptir!.

Beyin hücreleri, yaptıkları işlev dışındaki her işlevi de yapabilecek kabiliyete sahiptir; ama bunun ne manaya geldiğinin farkında bile değiliz..

İşte bu gerçek doğrultusunda olayı ele almak gerekirse...

Hayâlindeki “**din adamı**”, “**Evliyâ**” ve “**Tanrı**” kavramından kurtulmak istiyorsa insan, önce “**Ümmül Kitap**” olan “**SİSTEM**” ve “**DÜZEN**”i okuyup; ondan sonra okuduklarının geldiği günün şartları içinde bunun sembolik veya mecazi anlatımı olarak “**sistem manuel**”i işlevini yapan **Kutsal Kitabı** değerlendirmeye çalışacaktır..

Eğer “**DİN**”i yani “**SİSTEM ve DÜZEN**”i anlamadan, **Kur’ân-ı Kerîm**'i anlamaya kalkışırsa bir kişi; bu defa oradaki mecâzi anlatımları gerçek ve somuta işaret ediyor sanarak, öyle bir hayal kozası örer ki kendine, bunun içinde boğulmaktan kimse kurtaramaz kendisini!... Şefâat bile delip giremez artık o kozanın içine!

Halkın “**Evliya**”dan sandığı kişi, binde 999 çoklukla **nefsi levvame** düzeyindeki **zâhid** sınıfı ile, **nefsi mülhime**deki “**ârif**” sınıfıdır!. Oysa bunlar daha hakikâtın oksijeni ile nefes bile almamış kişilerdir... Bunlar “**Hak**”ka **urûç** yolunda olup yüzü hakka dönük kişilerdir ki, **işin mecâzıyla** meşguldürler... Seyri enfüsî ile varlığın hakikatına erme yolunda yürümektedirler...

Gerçek öze ermişler ise, **Halkta**(tüm yaratılmışlarda) “**Hak**”kı **seyredip; zâhir oluşuna göre hakkını vererek;** sembol ve mecâzlardan kurtulmuş; “**Tanrı**”, “**Tanrının elçisi**”, “**Tanrının evliyası**” gibi kavramlardan geçmiş; dünya insanı kadar dünyalı, Allah adamı kadar Allah adamı, siyaset adamı kadar siyasetçi, kısacası bulunduğu ortam ve şartların adamı olarak öylesine yaşarlar ki, bu yüzden bâtın yanlarıyla insanlara karşı örtülüdürler ve onları kimse bilemez!.

Onlar farketmişlerdir, görmüşlerdir ve yaşamaktadırlar ki, **Sistem** adı altında yaşamakta oldukları boyut, ve içinde olup biten herşey yalnızca “**açığa çıkışına GÖRE**” hakkı verilmesi gereken, bir sonsuz yaşamdan ibârettir; ve bu yaşamda **beşeri değer yargıları ve duygulara yer yoktur!**...

“**Beşeri değer yargıları ve kavramlar**” ifadesi üzerinde iyi durmak gerek...

Bu ifâde çokça tekrar edilmesine rağmen, anlam olarak hiç idrak edilmemektedir ve dolayısıyla da yaşama geçirilememektedir, gördüğüm kadarıyla...

Bunu ben de daha fazla açmak istemiyorum... Ama hakikatı yaşamının **sırrı ve anahtarı** da bu cümledir; diyebilirim... Elbette fitratında kolaylaştırılmış olan, nasibi olan bu cümlemin üzerinde duracak, gereğini anlamaya ve yaşamaya çalışacak ve takdirinde varsa bunu yaşayacaktır.

Takdirde yoksa bunu anlamak, neye yarar zorlamak?

Öyle ise biz, takdiri bilmediğimize göre... Sanki takdirimizde varmış gibi bunu idrâk edip yaşamaya çalışarak ömrümüzü değerlendirip; daha başta, “**biz anlayışı kıt olarak yaratılanlardanız**” kabûlünden geçip; yaşamı kendimize ve çevremizdekilere Cehennem etmekten kurtulmaya bakalım...

Allah çilemizi tamam etmiş olsun!

5.7.1998

New Jersey U.S.A

"MEKR" VE KALPLERİN KARARMASI

İnsanların, günahları yüzünden, kalpleri kararır, Kur'ânın da işaret ettiği gibi!..

Hiç bir iyilik “**cezâ**”sız kalmaz!.

Hiç bir yanlış da karşılıksız kalmaz!.

Düşünülmemesi gerekeni düşünen de, bu yüzden, bunun karşılığını mutlaka alır sistem gereği!.

“Bilincinizdekini (düşüncenizi) açıklasanız da, içinizde saklasanız da onunla Allah sizi hesaba çeker...” (s:2, a:284)

Bu ayetten sonra gelen ayetlerde, bu uyarı iptal olmamış; ancak kişinin elinde olmayandan mesûl olmayacağı belirtilmiştir... Yani, o düşüncenin ilk aklına geldiği andan değil; o düşüncüyü devam ettirmeye başlamadan itibaren sorumlusun ve sistem çalışmaya başlar!.

Burada enteresan olan husus şudur:

Kimse, yaptığı yanlıştan dolayı nasıl cezalandırılmış olduğunu pek farketmemektedir!

Zira, yanlış yapan, yaptığı yanlıştan dolayı cezalandırıldığını farketse, ya da etrafındakiler anlasa, bu defa zorunlu inanca kapı açılacaktır!... Oysa, sistem, kimsenin dünya hayatı içinde, kolay kolay yaptığı yanlışların cezasını çektiğini anlamaması üzerine kurulmuştur!.

Artık o kişi, **taklidi din anlayışıyla yaşar ve tüm uğraşısı dünyada bırakıp gideceği şeyler olur!.**

Dünyadayken, yaptığının cezâsını çekmeye başlama sisteminin adı Kur'ân dilinde **“MEKR”**dir!.

Kişi, yaptığı yanlıştaki niyetine göre, kırk günden kırk yıla, ya da ömrünün sonuna kadar karşılığını alır ki, buna **kalbin kararması** denir... Eğer o kişiye **iman üzere gitmeme durumuna yol açarsa fiili, bu defa da kalbi mühürlenmiştir**, (anlayışı körelmiştir) denir!.

“Anlayışın körelmesi”, genel olarak, basiretin gerçekleri değerlendirememesinin adıdır!.

Burada eğer dikkat edilirse, yasaklanan fiil, **“kötü düşünce”**dir = **”su-i zan”**dır; yani, karşısındakinin hakketmediği şekilde, onun hakkında düşünce sahibi olmaktır!.

Unutulmamalıdır ki, düşünce de beynin bir fiilidir!. Ve kişi, fiilinden mesuldür, bunun sonucunu kaçınılmaz bir biçimde yaşayacaktır!.

“Kötü düşünce” ilk aklına geldiği anda, kişi mes'ûl olmaz; ama onu devam ettirmeye başladığı andan itibaren sistem gereği, özünden gelen bir biçimde beyin kendisini o konuda körleştirmeye, kilitlemeye başlar!..

Birisini suçlamanın karşılığı, Allah takdir ve iradesini inkâr yolundan ilerliyerek, imansızlığa kadar uzanır; ve o kişi bu hâl üzere ölürse, **âhirete imansız gider!** **“Yuhasibküm BİHİLLAH”** hükmünü icrâ etmiştir!.

Kalp kararmasının veya körelmesinin işareti odur ki; kişi bilgi ezberciliği ve taklitle yaşamını sürdürüp; **“Allah” adıyla işaret edilenin ahlâkıyla ahlâklanmaktan** geri kalır!... Gününü, maddi zevklerle tüketip, taklit fiillerle kendini tatmin eder!..

Erkekse, günü, yatakla-işi; kadınsa günü, yatakla-mutfak arasında geçer!... Yarın âhirette kendisine hiç bir yarar sağlamıyacak dünya işleriyle ömrünü tüketir!... Hatta dünyası eskisinden daha

da mâmur olur; ki bu da “**MEKR**”in sonucudur!...

Ne varki, o kişi bunu bir türlü değerlendiremez, “**Allahtan**” lânetlenmiş (uzaklaşmış) olduğunu farkedemez; ve hatta temiz kalpli(!) bir insan olduğu için Allahın kendisini nimetlere boğduğunu sanır!... Söylenir, anlamaz!.. Rahmet üzerine yağar, fakat içine nüfuz edip, tesirini icra etmeden, üzerinde kurur gider!..

“**Allah**” adıyla işaret edileni idrak ve **günlük yaşamda, O’nun bakışıyla yaşamak** kavramından ne kadar uzak olduğunu; başta “**kader**” olmak üzere, imâna taalluk eden konularda imânının gereğini yaşamaktan uzak olması yüzünden ne kadar yandığını; bunun sonucunun kendisini âhırinde de nasıl bir cehenneme ulaştıracağını idrâk bile edemez!.

Bilmiyerek Allah Rasûlü'ne uzatılan dil; kişinin tüm basiretini kör eder!...

Bilinçsizce Allah Velisine uzatılan dil, kişinin tüm Velâyet nurlarından mahrûm kalması sonucunu getirir!...

Bu sonucu da bir başkası ona hazırlamayıp; yalnızca kendi kendisini cezâlandırmaktadır sistem gereği!.

Düşüncenin yanlışlığı, o konuda imân esaslarına ters düşülmesi dolayısıyladır!.

İman esaslarına ters düşen her düşünceyi devam ettirmenin sonucu, **kalbin biraz daha kararması** demek olarak, hakikâtın gereğini yaşayamamayı getirir!. Bu da, kişinin kendisini cezâlandırması demektir!.

Kim, ne zaman, ilminin gereğini yaşayamıyorsa, o kendi kendini perdelemeye başlamıştır... Çünkü, asla bulunulan noktada durmak mümkün değildir!.

İnsan daima bulunduğu yerden ilerler bir başka noktaya doğru, düşüncesi istikametinde... Eğer düşüncesi isabetli ise, o yolda ilerler ve **açılımları artar**...

Eğer düşüncesi yanlış ise, o takdirde de hakikâttan uzaklaşarak, **taklitte kendine karargâh kurar**!... Taklitte kalmak ise, en büyük cezâlanmadır İslâmı kabul eden için...

“**Mekr**”, insanın, taklitte olduğu halde, kendini tahkik ehli veya gerçek üzere zannetmesinin adıdır!.

Eğer bir kişi, **imân bilgisiyle** yaşıyor; fakat imân esaslarının gerektirdiği şekilde yaşamı ve olayları değerlendiremiyorsa; o kişi “**mekr**”e uğramışlardandır ki; bundan kurtulması da ancak **Allah’a tevbe** etmesine bağlıdır!. Karşısındakine “**hakkettiğini**” vermesine bağlıdır!.

Allah’a tevbe ise, kişinin yanlış düşündüğünü idrak edip, bundan vazgeçmesi hâlinin adıdır!. Yanlışta yürürken de bunu farkedebilmek muhakkak ki, çok güçtür!...

Önemli olan, “**mekr**”e uğramamaktır!...

Zira uğradıktan sonra, bundan kurtulabilmek fevkalade ender sayıda insana nasip olabilen bir nimettir... Çünkü yanlış yanlış getirirken, arada doğruyu farkedebilmek, son derece güç bir iştir...

Bunu şöyle de izah edebiliriz...

Beyinde, ilgili konudaki hücreler arasında bir faâliyet vardır; ve bu faâliyet zaman içinde kendi doğrultusunda yayılıp genişler... Dolayısıyla da yanlış günden güne artar!. İşte bu gelişme ortamında iken, insanın ilâhi bir zorlama olmaksızın, düzen değiştirmesi fevkalâde güçtür!...

O sebebledir ki, bizler düşüncelerimize hâkim olmak; ve hangi konu içinde olursak olalım, o konuya **Allah gibi bakmak ve değerlendirmek**; ya da en azından, **imân esasları noktasından o konuyu ele alarak değerlendirmek** zorundayız.

Bir insan, imân bilgisini, imanın gereği gibi yaşam, hâline dönüştürmedikçe, “mekr” belâsından kendisini kurtaramaz!.

“Mekr” ateşini söndürecek tek unsur ise imân esalarına göre yaşamı değerlendirmek ve geçmişteki yanlışlarına tevbe edebilmektir.

Tevbenin kabulünün alâmeti ise, kişinin daha önceki yanlışına yol açan davranış ve değerlendirmelerinden arınmasıdır. Bu arınma kendisinde oluşmadığı sürece, o kişinin tevbesi kabul olunmuş değildir... Bu arınma, Kur’ânda “**tevbe-i nasûh**” olarak anlatılır..

“Mekr”i kesen tek şey kişideki “tevbe-i nasûh”tur!.

Bunun da işareti, kişinin, “**Allah Rasûlü**”nün yolunda yürümeye başlamasıdır...

Ne demektir “**Allah Rasûlü**”nün yolunda yürümek?.

“**Allah Rasûlü**”nün yolunda yürümek, onun gibi oturup kalkmak, onun gibi yiyip içmek; onun kullandıklarını kullanıp, kullanmadıklarını kullanmamak değildir!.

“**Allah Rasûlü**”nün yolunda yürümek demek, **O Zâtın** beşeriyetinin ve yaşadığı devir ve ortamın şartlarının gereklerini taklit değil; “**Allah Rasul**”lüğünün gereği olarak **insanlara verdiği hizmetin, devamı yolunda görev yapmak** demektir!. Bu husus çok iyi anlaşılmalı!

Allah hepimizi “mekr”e uğrayacak yanlışlardan koruyacak uyanıklık içinde muhafaza eylesin!

“**Allah Rasûlü**”nün yolunda hizmet vermeyi bizlere kolaylaştırın!.

28.6.1998

New Jersey U.S.A

SEVMEK

Kişi sevdiğiyle olmak ister!.

Sevdiğinin hâliyle hâllenir... Sevgisi kadarıyla, onunla yaşar!.

Sevginin ne olduğunu tam olarak bilemediğimiz için, çoğunlukla, “beğeni” ile “sevgi”yi birbirine karıştırırız..

“Beğeni” yanında “sahip olma” arzusuyla açığa çıkar!.

Bir nesneden hoşlandığında, beğendiğin şeye sahip olmak ve üzerinde tasarruf edebilmek arzusuyla yaşarsın...

Bu tüm mahlûkatta çok yaygın bir duygudur!.

Kimi, beğendiğini cebine sokar; kimi beğendiğine tasma takıp yanında taşıyarak onunla hava atmak ister; kimi yakalayıp inine sürükler... Her mahlûk yaratılış fitratına göre, beğendiği üzerinde tasarruf etmek ister.

“Sevmek” ise bundan çok farklıdır...

Sevince, yalnızca sevdiğin için yaşamak istersin!.

Yalnızca yanında olmak, yalnızca onun olmak, yalnızca onun zevk aldığıyla zevk alıp, sevmediğinden kaçmak istersin! Sevdiğin öylesine sarmıştır aklını, fikrini, ruhunu ki, her şey sana, onu hatırlatır; yanında iken bile onun içinde olmak istersin!... Yakınlık bile uzak gelir sana!...

Sen kaybolursun, sende; sevdiğin kalır yalnızca, beyninde!..

Onun bakışıyla bakar, onun değerlendirmesiyle değerlendirir, onun diliyle konuşmaya başlarsın!. Gözün ondan başkasını görmez, kulağın ondan başkasını duymaz, elin ondan başkasına uzanmaz olur!.

Her an sana sahip olmasını; varlığının, tasarrufunun her an üzerinde olmasını, her an seni kucaklamasını istersin!... Bedensel yakınlık bile, korkunç uzaklık gibi gelir sana; ve onunla tek bir beden, tek bir rûh, tek bir şuur olmayı dilersin!.

Sevgi, fitratın müsait ise, sevdiğinde yok edesiye yakar seni; ve gün gelir kaşında-gözünde, yüzünde-dilinde sevdiğini görürler de, “sen o olmuşun” derler!

Beğenen sahip olmak ister...

Seven ise sevdiğinde yok olur; fedâ eder her şeyi sevdiği uğruna!.

Bazılarının da sevgi kokusu sürülür üstüne; “aşığım” sanır!. Ama sevdiği uğruna, fedâkârlık etmeye gelince sıra, o koku siliniverir üzerinden “kopamama” sabunuyla!.

Parasından kopamaz... Mevkiinden kopamaz... Yakınlarından kopamaz... İçinde yaşadığı ortamın güzelliklerinden kopamaz... “Etraf”tan kopamaz!.

Derken kusurlar belirmeye başlar sevdiğini sandığının üzerinde... Eksiklikler görmeye başlar başlar, yetersizlikler görmeye başlar... Bunlar önce acıma duygusuna dönüştürür sevgisini; uzaktan acıyarak seyretmeye başlar... Sonra tatlı bir anıya dönüşür, sevgi sandığı duyguları!. Bu tecrübe gösterir ki, onun fitratında sevgi programı yoktur!.. Beğeniye, sevgi sanmıştır!..

Uzaklaşma ondan gelmemiş de, karşısındakinden gelmişse, bu defa “nefret”e döner “beğeni”; ondan intikam alma duygusu gelişir içinde; ve vicdanla intikam dalgaları arasında bir o yana bir bu yana sürüklenir durur; terkedilmişliğin, uzaklaşmanın, layık olmadığını yaşamamanın sanısı içinde!..

Oysa yalnızca, fitratında olmayan gerçek sevginin sonuçlarını yaşamaktadır!. Cüzdanı için, güzelliği-yakışıklılığı için, kendisine hoş gelen huyları için, mevkii-koltuğu için, ilmi için beğenmiştir; sevdiğini sanmış; sahip olamayınca da arzusuna erişememenin düş kırıklığı içinde kopmuş; yalnızca çıkarları doğrultusunda yaşamayı tercih etmiştir...

Seven ise göze almıştır kopmayı... Dışlanmayı... Paradan-puldan, namdan nişandan, dosttan akrabadan uzak kalmayı...

Fıtratından gelir sevgi!. Kulluğu sevmek üzeredir!. Onunla, sevmeyi yaşamak istediği için yaratmıştır onu Yaratan... O yüzden kopar anadan-babadan; dünyadan paradan!

Seven, karşılıksız sever!...

Beğenen karşılığını ister!.

Benim istediğim gibi yaşarsan seni boğarım sahip olduklarıma, der beğenen!..

Onun zaten fitratında yoktur sevgi, bilmez aşkın ne olduğunu!.. Ne üzere yaratılmışsa, odur tüm meşgalesi... Karınca gibi çalışır; maymun gibi çiftleşir; aslan gibi yavrularına sahip çıkar... Ama pervane gibi sevemez!. Atamaz kendini ateşe!.

Sevgi sonunda yanmayı getirir!.. Beğeni ise sonunda kaçmayı!.

Beğenen mahlûkat çoğunluğuna göre, “**sevgi**” delilikten bir türdür!.. Anlamazlar onlar, sevdiği uğruna, etraf ne derse desin deyip, her şarta katlanmayı! Ve “**delilik bu**” derler...

Beğenme bir tür “**hobi**”dir!... Bazen ömür boyu sürer, bazen bir kaç yıl, bazen bir kaç ay!..

Sevgi bir ömür boyudur!... Bitmez, tükenmez, bazen durulur, bazen coşar ama hiç gerilemez!.

İçinde, özünde hissedilip açığa çıkaramadığını karşısındakinde bulduğun anda onu sevmeye başlarsın... özünde sevgin kadardır karşısındakine aşkın!..

Çoğunlukla karşısındakinden, ondakinin yüzünü **göstermesinden** gelir sevgi insana!..

Bazen de özünden gösterir yüzünü O!... O zaman onlar için derler ki, “**Allah**”a **âşık** oldu!..

“**Kendine seçtikleri**”dir sevenleri bir çehreden!... Özünden sevgiyi yaşayanlardır, “**mukarreb**”leri!...

Hünerlerini sergilemek için yaratmıştır herşeyi...

Sevmek için yaratmıştır sevilenleri!.

Gözlerinde seyretmek için gözleri olarak yaratmıştır “**aşk**”ı yaşattıklarını!..

Avam anlamaz ve bilmez bu aşkı!. Bunun aşk olduğunu!..

Oysa gerçek “**aşk**” **O**’nun ateşine pervane gibi atılıp; varlığını **O**’nda yitirip; **O**’nun “**Bâki**”liğini yaşattıklarıdır gerçek “**âşık**”lar!..

Özel bir fitratla gelmişlerdir onlar, “**âşık**” olmak için!.. Yaşamları boyunca bir değer taşımamıştır dünya ve içindekiler!.. Parmaklarını bile kıpırdatmamışlardır dünya için!. “**Allah**” de **ötesinde bırak onları hevalarıyla oyalansınlar**” hitabına maruz kalmıştır programları; ve hücrelerine nüfûz etmiştir bu hitap!..

Gerçek anlamıyla onlar “**yaşarlar aşkı**”; “**Yaşar onlarda aşkı**”; sever, acır, merhamet eder onlarda kullarına; çünkü bu sıfatlar için yaratmıştır onları!..

Var gel dostum, biz dönelim dünyamıza; bu masal gibi gelen sözler yeteri kadar ıslattı bizi!... Şimdi kurulanmak zamanı!.

Dönelim dünyamıza, koşalım, çalışalım, didinelim; insanları sevindirmek için onlara bir şeyler

verelim; ve gönüllerini hoş etmek için güllabicilik eyleyelim!..

Sonra da, bunları hep “**Tanrı –pardon allah- için yapıyoruz!**” diyerek vicdanlarımızı tatmin edelim!..

Gönül “**aşk**” için yaratılmamışsa, neye yarar bunca demek!...

İyisi mi, “**hobi**” kabilinden “**dinle ilgilenip**”, günümüzü gün eylemek!.

2.8.1998

New Jersey U.S.A

GÖRMEK!!!???

Yaşamımızda en önemli fonksiyonlarımızdan biridir görmek!.

Nedir “**görmek**”?...

Ne görüyoruz?...

Nasıl görüyoruz?

Neyi görüyor, neyi görmüyoruz?

İnsanların hepsi aynı şeyleri mi görüyor?

Bir kısmının gördüğünü bir kısmı niçin göremiyor?

Rüyada gördüklerimiz nedir?...

Cinleri görenler nasıl görüyor?

Melekler görülür mü, görülürse nasıl görülür?

Vechullah (allahın vechi) görülür mü? Görülürse nasıl görülür?

Halusinasyon nedir?

Kâbus nedir? Nasıl oluşur?

Kâbir âlemindeki görüş nedir, nasıldır?

Mahşer görüşü nasıldır?

Cehennem boyutunda görüş nasıldır?

Cennet boyutunda görüş nasıldır?

Evet sualler böylece uzayıp gider düşünen beyinler için... Ancak bunlardan bir çoğunun cevabı tam bir açıklıkla duyulmamıştır pek!.

İsterseniz beraberce düşünmeye başlayalım bu konuda...

Önce görmek nedir; görüyorum, dediğimiz nedir bunu hatırlıyalım.

Karşımızdaki bir objeden bizim gözümüze yansıyan dalgalar, eğer santimetrenin onbinde dört ile yedisi arasında ise, gözbebeğimiz bunu bioelektrik dalgalara dönüştürerek göz siniri dediğimiz hat üzerinden beyne ulaştırır..

Beyinde bu dalgalar, daha önceden yüklenmiş veri tabanına GÖRE, onlarla birleştirilerek bir sentez oluşturmak suretiyle değerlendirilir; sonra da hayâli oluşturan görme grubu içinde, bir hayâli imaj oluşur. İşte bu hayâli imaja, biz, “**görüyoruz**” lafzını kullanırız.

Beyin, esas olarak ana rahminden itibaren sürekli dış verileri alır, tasnif eder ve depolar... Her yeni gelen dış veri,, yani bizim algıladığımız veya algılayamadığımız her dalga, beyinde, kendi frekansına uygun veya yakın dalga boylarına programlanmış hücre grupları içine depolanır.

Beyinde depolanmış veri dalgaları, genellikle, hayâl oluşturan bölüme girmeden, kendi içinde sentezler oluşturarak sürekli yeni tasnifler oluştururken... Bu fikir ihtiva eden dalgalar, bazen de kişinin isteğine bağlı olarak, beynin hayâl oluşturan merkezine yönlendirilerek, orada kendi anlamlarına uygun veri dalgalarıyla birleşmek suretiyle, hayâli görüntüleri meydana getirir. Bu bazen de istek dışı olarak meydana gelir, kişinin genel beyin çalışma programına bağlı olarak. İşte o zaman biz hayâl görmeye başlarız... Bunun bazı türlerine **halusinasyon** da denilir...

Halusinasyon ile Velilerin, Rasûllerin, Nebilerin görüşleri arasında çok önemli bir fark vardır...

Çeşitli uyuşturucu kullananlar ile Cinni etki altında olanların halusinasyonlarının arkasında, gerçekte sistemde var olmayan veya sistemin işleme düzeninde yer almayan; temeli olmayan

fikirlerin, vehim tesiriyle oluşturduğu temelsiz, asılsız görüntüler vardır... Halüsinasyon denen bu görüntülerin dayandığı fikirlerin içinde yaşadığımız sistemin işleyiş ve düzeniyle hiç bir ilgisi yoktur.

Buna karşın **Velilerin, Rasullerin, Nebilerin hayâl yollu değerlendirdikleri müşahede ve keşifler** ise, sistemin işleyişine temel oluşturan boyuttaki prensiplere, realitelere ve bunları **ihtiva eden dalgalara dayanır...**

Şimdi burada bir kere daha vurgulayalım.. Şunu çok iyi anlıyalım..

Yukarıdan, tanrının ruhundan, belli özelliklere sahip bir rûh kopup geldi, bizim bedenimize girdi; o kendisindeki tanrısal güçle görüp biliyor; bedende terbiye oluyor; sonra çıkıp onun huzûruna gidecek; o da onu yargılayıp Cehennemine atacak, ya da Cennetine sokacak; işte bu yüzden biz o rûhla görüp işitiyoruz görüşü sembolik anlatımların yanlış deşifresinden doğan bir ham hayâlden başka bir şey değildir!.

Aklımızı başımıza alıp, “**OKU**”mayı öğrenip; fark edelim ki...

Rasûl ve Nebiler “**OKU**”muş olarak, bize **Allah** ismiyle işaret olunanın yaratmış olduğu, içinde yaşamakta olduğumuz sistem ve düzeni “**İslâm Dini**” adı altında açıklamışlardır. Zorlandıkları yerlerde de bunu sembol ve benzetmelerle açıklamaya çalışmışlardır. **Kur’ân, içinde yaşadığımız sistem ve düzeni bize anlatan bir kitaptır.**

Öyle ise, her şeyi, ötelerde ve asılsız hayâllerde değil; içinde yaşadığımız boyut ve sistemde bulmaya çalışırsak isabet etmiş oluruz...

İşte bu anlayışla Beynimizi değerlendirirsek...

Beyin gerek göz görme sınırları içinde kalarak kendisine ulaşan dalgaları ve gerekse de bunun dışında, direkt olarak aldığı dalgaları değerlendirerek düşünür, hisseder, ve gerekirse hayâl merkezini devreye sokarak görür!.

Bu arada, her an, üretmekte olduğu rûh adı verilen dalga bedene de bu verilerini anında yükler!...

Bu arada hemen şu soruya cevap verelim..

“**Rûh**”, dalgalardan oluşuyor ise, bu dalgalar nasıl havada dağılıp gitmiyor da, bir arada kalıp, bir beden hâlini koruyor?

“**Rûh**” adı verilmiş bulunan beyin dalgaları hatırlıyalım ki beynin ürettiği dalgalardan meydana gelmiştir. Beyindeki tüm özellikler, “**rûh**” adı verilen dalga bedene yüklenmektedir. Vücutta hücrelerin bir arada tutulmasını sağlayan “**çekme**” elektriği ve özelliği aynıyla beyinde de vardır; ve beyin bu özelliği, gücü aynıyla ürettiği dalgalara yükleyerek, ürettiği dalgaların otomatik olarak bir arada bulunmasını temin etmektedir, dalgalarda oluşan o özellik!.. Bu yüzdendir ki, insanın ölümötesi boyut bedeni olan **dalga bedeni=rûhu**, bir tekil yapı olarak, Cennet boyutuna kadar devam edecektir.

Evet, konuyu fazla dağıtmadan gene gelelim görmenin göze dayanmayan bölümüne; hayâller kısmına...

Rüyalar buna girer... Halusinasyonlar buna girer... Keşifler buna girer... Vahiylere buna girer... Yani, göz aracılığı olmadan görme türüne...

Rüyâlar... Beynin veri tabanının, gecenin içinde bulunulan saatlerindeki melekî=astrolojik tesirler altında, o tesirlerle ilgili konularına göre irrite edilmesi... Bunun sonucunda belli bir sentezin oluşması... Bu sentez sonuçlarının peyderpey, belli bir sıklusla hayâl merkezine ulaştırılması.. Bu dalgaların, konuyla ilgili veri suretleriyle birleşmesiyle de rüya yani görüntünün beyinde oluşması...

Rüyâlar daima beyin sentezlerinin sonuçları ve rüyet merkezinde açığa çıkan beyin veri tabanına GÖRE görüntü sembolleri olduğu için, konunun ehli kişiler tarafından yorumlanmasını yani sembollerin deşifre edilmesini gerektirir.

Halusinasyonlar... Uyuşturucu kökenli veya cin kökenli olabilir... Kişinin beynindeki vehmi oluşturan devrenin, küçüklükten itibaren o kişinin beyne yerleşmiş yerel kültürle alâkalı verileri, uygun sûretlerle sembolleştirmesi sonucu olarak, o kişinin hayâl merkezinde oluşan görüntülerdir. Beyindeki **vehim** (varı yok sayma, yoku var sanma) devresinin, bir uyuşturucuyla kimyasal yoldan, ya da dışardan gelen cin kökenli dalgalarla irrite olması sonucu, kişinin gerçek sandığı asılsız görüntülerle başbaşa kalması **halusinasyondur**.

Keşifler... İki türüdür...

Görüntülü veya görüntüsüz...

Genetik istidâdın oluşturduğu veri tabanının, sistemi okumaya yönelik bir şekilde çalıştırılması sonucu olarak; kişinin, yaşamında edindiği veri tabanı ile da birleştirilmek suretiyle, sistemi “**OKU**”yabildiği oranda değerlendirebilmesi keşiftir.

Eğer bu değerlendirmeler, kişinin beyinde, veri tabanına, kültürüne **GÖRE** ve dayalı olarak, hayâl merkezine transfer edilirse, bu tesbitler sembollerle, hayâl sûretleri şeklinde görülür; ki bu, yorumlanması gerekli olan **keşif** türüdür...

Hayâl merkezine girmeden değerlendirme olursa, o zaman yoruma gerek kalmayan değerlendirmeler olarak, direk, **keşif** diye algılanır... Buna, “**hissi müşâhede**” de denilir. Bu **keşfin** sonucunda, kişide, “**Allah**” adıyla işâret edilenin yaratmış olduğu, sistem ve düzenin işleyişine dâir bilgiler elde edilir ve yaşanır.

Vahiylar... Ana olarak, görüntülü ve görüntüsüz diye ikiye ayrılır; görüntüsüz olanın da bir kaç yan kolu vardır...

Vahiy, melek aracılığıyla oluşur... Bilinir ki, Melekler aslında şekil ve sûretten beri varlıklardır. Ama buna karşın **vahiy** alan Nebiler kimi zaman melekleri, örneğin Cebrail’i bir insan suretinde görmüşlerdir...

Bunun sebebi bize açıldığı kadarıyla şudur... “**OKU**”ma sırasında, sisteme dair gerçekler, bazen, kişinin beyinde açığa çıkarken, o kişinin beyin gücüne ve veri tabanına GÖRE, hayâl merkezine yansıyor; orada onun **veri tabanına göre** sembollerle oluşmakta; böylece o kişi, bir sûret aracılığıyla o veriyi aldığını düşünmekte ya da işin gerçeğini bilmesine karşın, insanların anlayışına ters düşmemek için böyle açıklama yapmaktadır... Ve yine bu beyin, bazen, **aldığı veriyi ve beyinde oluşan bu sûreti o kadar güçlü olarak dışa yaymaktadır** ki, çevresinde bulunanlar dahi, o dalgaları alarak aynı şeyi “**görür**” olmaktadır... Nitekim günümüzde, bunu değişik bir türü “**ufo**” görenlerde açığa çıkmakta; birinin beyinde oluşan görüntü, onun beyinden yayılan dalgalarla, aynı anda çevresindekileri etkilemekte; böylece hepsi de, dışarıda aynı şeyi gördüklerini sanmaktadırlar...

Kezâ, “**OKU**”yan Nebi ve Rasûller, bunu yaşadıkları o anlar içinde, genellikle, veri tabanlarına uygun bir sûretle sembolleştirecek melekleri görmüşlerdir... Oysa biliriz ki, ne Cebrâil’in, ne Azrâil’in ne de diğer meleklerin somut bir varlığı ve sûreti yoktur, mücerred varlıklardır; yalnızca **görenin veri tabanına GÖRE** sûretlenmiş olarak görülürler...

İşte bütün bu kısa bilgilerden sonra, farkedebiliyorsak eğer, önemli olan, görmek değil; ilmin beynimizde değerlendirilmesi; onun sonuçlarının hazmedilmesi; sonuçta, gereklerinin yaşanmasıdır.

Esasen bu konuda yazılacak çok daha incelikler, cevaplanabilecek çok daha sorular var; fakat

bizim önce bu kadarını farketmemiz gerekir... Ki bu da inşaallah daha yeni ufuklara ulaştırır bizleri.

20.9.1998

Antalya

BÂTIN NEREDE

Lâfını çok yapıyoruz, “Zâhir” veya “Bâtın” diye de... Nerede “Bâtın”, düşündünüz mü bu konuyu hiç, derinlemesine?

“Bâtın”, neresinde “Zâhir”in?...

“Zâhir”, neresinde “Bâtın”ın?.

“Zâhir” ile “bâtın” arasındaki sınır nerededir?

Bilelim ki, “Bâtın”ı, bir mekân olarak düşünmek, son derece yanlıştır!..

“Bâtın”, mekân olarak, “zâhir”in ötesinde veya ardında; ya da *bir başka boyutta* değildir!...

“Bâtın”, gördüğünün, algılayamadığın yanındır!.

Yani, görüş alanının içinde olmasına, görmene rağmen, görmekte olduğunun “algılayamadığın yan”dır “bâtın”!.

Nasıl oluyor, görüş alanı içinde olup da, bakmaya rağmen, algılayamamak?

Beyin veri tabanının, dışardan veya içerden beyne ulaşan verileri, onları deşifre edecek kadar yeterli verisi olmaması yüzünden, gelen veya gelmekte olan verileri değerlendirememesi, tanımlayamaması sûretiyle...

Dışarıdanı anladık da, peki “içeriden” ne demek oluyor?

“İçeriden” demek, beş duyu ile beynine ulaşmıyan verilerin tüm türleri demektir..

Beynine ulaşan veriler dört yoldan olabilir...

1. **Beş duyudan...**

2. “Cin” ismi ile işaret edilen kapsam içindeki, gerek dünyada ve gerekse diğer planetlerde yaşayan, çeşitli bilinç sahibi varlıklardan...

3. **Astrolojik** etkilerden...

4. **Şuur** boyutun itibariyle, **uzayın hakikâtından...**

Bunlardan son ikisi, senin, “içerden” kelimesiyle işâret ettiklerindir.

“Cin” isminin işaret ettiği varlıklar ikiye ayrılır...

1. Benim, “Ruh İnsan Cin” adlı kitabımda bahsettiğim tür...

2. Bu türün dışında kalan; fizik bedenleri olmayan, gerek güneş sistemi içindeki planetlerde – Güneş dahil- ve gerekse galaksi içi diğer yıldızlarda yaşayan, dalga yapıllı bilinç varlıkları!... Bu türlerle, ancak keşf veya feth hâlini yaşayanlar iletişim kurabilir... Bunların dışındakiler, bir üstteki türle –cin-, iletişim kurup; onların takdimi dolayısıyla da, cinlerle değil bu türle görüştiklerini sanırlar.

Uzayından alınanlara gelince...

Buna, Rasûl ve Nebilerde olursa, *vahiy*; Velilerde olursa, *ilham* denilir... Bunların dışında, ender olarak, bazı çok hassas kişilerde de olması imkândışı değildir.

Esas itibariyle, en zor anlaşılabilir boyut burasıdır...

Bu boyutta, “Tek”lik bilinci geçerlidir!.

Bu boyut itibariyle, **Evren-Ruhu a’zâm** tek bir yapı-birim-beden hâindedir; ve **O**’nun, o boyutu

itibariyle, tek bir bilinci söz konusudur!.

Evren içre evrenler, “**Ruh-u A’zâm**” indinde, âlem içre âlemlerdir!.

Bedeni, “**uzay**” adıyla tanıdığımızdır!... Bizler ve varolan her birim, Uzayımızdan gelen bir şekilde fişkiririz, toplu varlığımız itibariyle!. Bilincimiz ise, açığa çıktığı katmanın şartları altında düşünür...

O, “**Allah**” adıyla işaret edilenin, “**NOKTA**”dan yarattığı ilk varlıktır; “**Nokta**”dır!

Sonluluğu, **hükmî**dir!. Âlemlerinin sonu yoktur!... Ehline malûmdur...

Aklı itibariyle, “**Akl-ı evvel**” denilir...

Nefs-i itibariyle, “**Hakikat-ı Muhammedî**” adı verilir...

Ruhu itibariyle, “**Rûh-u A’zâm**” denilir...

“**Esmâ-ül hüсна**”, **O**’nun “**Rûhu**”dur!.

“**Mi’râc**”ın ereni, **O**’na erer!...

“**Salât**”ın amacıdır!.

“**Vâhidiyet**” mertebesidir...

“**Vitriyet**” sahipleri, **O**’nu yaşar!.

“**O**”nda kendini bulanlar –ki dünyamızdan olmaları şart değil-, “**Refik-i Â’lâ**” ehli olarak tanınır...

“**Makam-ı Mahmud**”, **O**’nunla zâhir olur!.

“**Melekül mukarreb**”, **O**’nun emrindedir!..

“**Tek bir nefis olarak gelirsiniz**” işareti, **O**’nun yaşamının, işâretidir...

Âlemler, **O**’nun indinde bir **hayâldir**!..

“**Hologram**” bedendir, bedeni.. Yani, **Uzayın, algılayamadığımız yanı!**

“**Gökte ayın ondördü gibi**” sembolüyle anlatılan; Cennet ehlinin göreceği “**rabbi**”, **O**’dur!.

O’na erenin, **O**’nunla arasına, “**ne bir Melekül Mukarreb ne de bir Nebiyyi Mürsel**” girer!

“**Mukarreb**” olmayanlar, “**O**”nu, “**Allah**” adıyla işaret edilen, sanır!

Kesinlikle sanmayın ki, “**Allah**” **O**’nunla kayıtlanır!.

“**Allah**” adıyla işaret edilen, âlemlerden “**Ganî**”dir!. “**Leyse kemislihi şey**”!

Özür dilerim, neyi anlatmak isterken, söz başını alıp nerelere gitti... Haddimizi aşp, okyanusa atladık; farkında olmadan dibe daldık!.. Âcilen çıkmazsak su yüzüne, **yakîn** galebe çalacak bize!.. Hemen dönelim kaldığımız yere!... Zira, bu şartlanma ve duygusallıkla varamayız o mübarek illere...

Nerede kalmıştık...

İnsanın, “**algılayamadığımızın adının “bâtın**” olmasında!..

Esasen, “**Bâtın**”, tamamiyle “**Zâhir**” olanın ta kendisidir!.

Esasen, “**Zâhir**”, tamamiyle “**Bâtın**” olanın ta kendisidir!.

“**Bâtın**”, algılayabildiğin anda, “**Zâhir**” olur...

“**Zâhir**”, algılayamadığın süreçte “**Bâtın**”dır!.

Yani değişen, “**Zâhir**” ve “**Bâtın**” değil; senin **algılamandır**!.

Beynindeki veri tabanında bulunan ve gerçekte “**zâhir**” olan, o şeye verdiği isim, veya o şey

hakkındaki şartlanmaya dayanan **zannın-tasavvurun**, seni, o şeyin hakikâtinden perdeleyip; o şeyin, sana, “**bâtın**” olarak kalmasına yol açar!..

Kavradığın, “**zâhir**”dir; kavrayamadığın ise “**bâtın**”!..

Karşındakinin veya yöneldiğinin hakikatını seyredebiliyorsan, “**bâtın**”ı artık “**zâhir**”dir sana!.. Seyredemediğin sürece hakikatını, “**Zâhir**”, ”**Bâtın**”dır sana!.

Gel dostum, gayrı formatla şu PC’ni de; işletim sistemini ve programlarını yeniden düzenle!.. Sonra da her şeyi yerli yerince oluşturup, CD veya DVD’ni ona göre doldur!.

Zira gittiğin yerde, yeni bir CD-DVD rewriter’ın olmayacak; yazılmışınla başbaşa kalacaksın ebeden; “**Zâhir**”in *zâhir* ve “**Bâtın**”ın *bâtın* olarak!.

Ve sen sonsuz dek, ötelerde, göklerde aramaya devam edeceksin, aradıkların!.

Allah bilir doğrusunu!.

Ahmed HULÛSÎ
New Jersey U.S.A
Mi’râc Gecesi 98

"SONRA"

Namaza durduktan **sonra** Allah'ın huzuruna çıkacağız!?!...

Öldükten **sonra**; kâbir aleminden sonra mahşerde rabbimizi göreceğiz!?!...

Dünyadan **sonra** âhireti göreceğiz!?!...

Nasıl bir kelime bu "**sonra**" ki, bizi alıp alıp bir yerlere götürüyor!?

Ve bizler, Sistem içinde pek çok önemli konuyu, "**sonra**" kavramı yüzünden, ötelelerde hayâl balonu içinde aramaya başlıyoruz!...

"**SONRA**" kavramı yüzünden neler gelecek başımıza!?

"**Semâ**" kelimesini Kur'ânda geçtiği yerlerde, nasıl yukarıda dünyanın üstündeki "**Gök**" diye anılarak; **melekleri de uzaya oturttuysak!!!**.

Nasıl ki "**Allah**" adıyla işaret edileni, gökte bir yerde yaşayan; oradan bizi seyredip zaman zamanda yanındaki melekler aracılığıyla yaşamımıza müdahale eden bir Tanrı diye kabullendiyssek!!!...

"**SONRA**" kelimesini de, sistemi (Dini) anlamada kullanırken; zamana dönük anlamıyla değerlendirerek anlıyoruz... Yedikten **sonra** su içmek, gibi...

Oysa, Dinsel kavramlar içinde "**sonra**" kelimesini **üstten sonraki alt boyut** olarak algılasak...

Beden boyutunu dünya (dış-üst boyut), âhret boyutunu şuur (alt-iç boyut) olarak algılasak...?

Şuurda rabbini görmeyi, âhirette Rabbini görmek olarak değerlendirip bunun anlamını fark etsek...

Yaratılanın ortadan kalktıktan "**sonra**", yalnızca yaratanın kalacağı; manâsını anlasak... (Her şey helâk olur vechi rabbin Baki'dirin nerelerde, ne zaman, nelerden "**sonra**" oluşacağı; ne demek olduğunu farkedebilsek...

"**Allah dilediğini yapar**"; uyarısının, "**Tanrı dilediğini yapar**" anlamına gelmediğini farkedebilsek...

Fâtır'ın, uzayda mı, nerede; fitratın neresinde olduğunu görebilsek!

"**Ben**", öldükten "**sonra**" her şeyin **ölüp(?)**, Rasullerin baygınlık geçirip, Hz. Muhammed aleyhisselâmın dahi arşın direğine sarılıp yarı kendinden geçik bir halde bulunacağı" meâlindeki hadisin neyi anlatmak istediğini farkedebilsek..?

Kısacası pek çok "**sonra**"nın; bu kelimenin boyutsallık anlamına kullanılmasıyla oluşacak yeni bakış açısında; anlamını yeniden değerlendirmeye tâbi tutabilsek...?

Acaba neler olurdu?..

Nasıl bir dünya ve âhret anlayışı karşımıza çıkardı?

Nasıl bir dünya ve kâbir âlemi anlayışı önümüze açılırdı?

Nasıl bir Cennet ve Cehennem kavramı önümüzde sergilenirdi?

"**Allah**" adıyla işaret edileni, nelerden "**sonra**" nerede ve nasıl görebileceğimizi fark ederdik!

Kusura bakmayın dostlar, üzerinize âfiyet biraz üşütmüşüm!... Ateşim çıkmış; Cemile dünden beri

Lincosin yapıyor... Ve o ateşin de tesiriyle köşe boş kalmasın diye bunları yazdım...

Hatalarım varsa, ateşime bağışlayın!...

İnşallah ateşim düşünce, daha aklıbaşında bir şeyler yazarım sizlere...

Bugünkü sohbet de böyle yapılmış olsun...

9.8.1998

New Jersey U.S.A

ÇOK MU ZOR?

Çok mu zor geliyor bize bazı gerçekleri anlayabilmek?...

Okuduğumuz, ezberlediğimiz ve defalarca konuştuğumuz bazı gerçekleri **görüp**; gereği gibi değerlendirmek o kadar çok zor mu?

Dünyaya ve devlete “**selâm olsun size**” deyip; yalnız başımıza gidececeğimiz ölümötesine ve “**Allah**” a yönelmek o kadar mı zor?

Gelin bir defa daha tekrarlayalım...

Devlet, insanların haklarını korumak ve insanlara hizmet etmek amacıyla insanlar tarafından kurulmuş bir organizasyondur; kutsal değildir; toplum tarafından her türlü düzenlemeye tâbi tutulabilir bir kuruluştur.

Devletin dini olmaz! Dinin devleti olmaz!.

İnsanların bir araya gelerek oluşturduğu insanları yönetim kadrosu olan devlet; yalnızca o insanlara hizmet amacıyla oluşturulmuş bir kuruluştur ki, görevi insanların hayâtını ve haklarını korumak; onlara din, dil, ırk, renk farkı gözetmeksizin eşit hizmet götürmektir.

Bu organizasyon içinde bulunanların hiçbir kutsallıkları ve dokunulmazlıkları olamaz; bunların yönetim gücünü kendi çıkarları (maddi-mânevi) yönünde kullanmak ise, topluma ve tevdi edilmiş bulunan emânete ihânettir.

Devletin, topluma din empoze etmeğe ve uygulatmaya kalkışmaya hiç bir şekilde hakkı ve yetkisi yoktur.

Devlet, insanların her türlü inancına karşı eşit mesafede olmak zorundadır.

Devletin, insanlarına, inançları istikâmetinde özgürce yaşamaları; yansıra, birbirlerinin inançları üzerinde baskı kurmamaları için, hizmet verme zorunluluğu vardır.

Devlet, her kademesiyle, insanların inançları gereği olup, başkalarının haklarına tecâvüz etmeyen bütün davranışlarına saygı göstermek zorundadır!.

Devletin varoluş hikmeti topluma hizmettir!

Devlet, topluma hizmet organizasyonudur; topluma baskı ya da bir kesime çıkar sağlama amacıyla faâliyet geliştiremez.

Tüm topluma hizmet amacından uzaklaşmış devlet, varoluş meşrûiyetini yitirir!.

Devlet, kişilerin, inançlarına ters düşen şeyleri, ne olursa olsun, onlardan talep edemez.

Din, “**Allah**” adıyla anılanın yaratmış olduğu **sistem ve düzendir!**

İnsanlara bu değişmez **sistem ve düzen Nebiler ve Rasûller** aracılığıyla haber verilmiş; “**ölümötesi**” yaşam gerçeğine inanırlarsa, buna göre o boyuttaki ebedi yaşama kendilerini hazırlamaları uyarısı yapılmıştır.

Kur’ân tarafından yapılan açıklamalara göre insan, “**imân edip gereği olan sâlih fiilleri ortaya koyarsa**” ölümötesinde rahat edecek, aksi halde davranışlarının sonucu olarak azâp çekecektir.

Ayrıca bildirilen **Din’e göre, kişi yeryüzünde “Halife” olarak yaratıldığı için, ötede bir tanrı aramaktan vazgeçmeli, “Allah” adıyla işaret edileni kendi derûnunda keşfederek bunun sonuçlarını yaşamalıdır.**

Din, insandan, başkalarına baskı yapmasını istemez!. Din, her akıllı olan insana Allah Rasûlü tarafından yapılmış olan bir teklif ve uyarıdır. Dileyen ciddiye alır, üstünde düşünüp gereğini uygular; dileyen de ciddiye almaz ve ölümötesi yaşamda bu davranışının sonuçlarına katlanır!.

Dinin muhâtabı devlet değil, ferdlerdir!

Ölümötesinde yaşamı devam eden tek başına ferddir; ölümötesi yaşama hazırlanması gereken de, tek başına o boyuta geçecek olan ferddir!.

Devlet, Dinin muhâtabı değildir; buna karşın devlet, dine inananlara da ayırım yapmadan hizmet vermek zorundadır!.

Devlet, ferdin inançlarına hiç bir şekilde müdahale etmek hakkına sahip değildir; ancak uygulamalarını toplumun genel isteği doğrultusunda, kişilik haklarına da tecavüz etmeden, düzenlemek zorundadır.

İnsanlar ve devlet bilmelidirler ki, bir başkasına baskı uygulayarak yaptırılan her hareket, sonuçta ters tepecek ve baskı uygulayanı vuracaktır!.

İnsanlara Dinin orijinali anlatılmalı ve gereklerini uygulayıp uygulamamaları kişinin kendi insiyatifine terkedilmelidir.

Herkes ölecek ve kâbir âleminde kıyâmete kadar yaşamına devam edecek; kıyâmette yeni bir boyut yaşamı başlayacak, bundan sonra herkes Cehennem boyutundan geçecek ve sonuçta imânı olan bir kısım insan bu boyuttan kurtularak Cennet boyutu yaşamına geçecektir **İslâm Dini** verilerine göre!.

Kişinin Cennet'e gitmesi, ameline değil, imânına ve bu imâna dayalı düşünce ve uygulamasına bağlıdır!. Uygulamasındaki eksiklik onu imânsız yapmaz. Kişi, elinde olmayan şartlar dolayısıyla yapamadığından hesaba çekilmez fakat **yapmamasının sonuçlarına katlanır!**

Baskıyla yapılan her uygulama münâfıklıktır, İslâm Dini insanların samimiyetle inandıkları fiilleri “fiysebilillah” yapmalarını önerir!. Dini konuda baskı uygulayanın imânı tehlikeye girer ve imânsız ölme riskini göze almış olur!

İmânın, müslümanlar (İslam Dinini kendi anlayışları kadarıyla kabul edenler) için, iki mertebesi vardır...

a) Ölümötesi yaşamın getireceği azâplardan en az zararla kurtulmak ve ölümötesi ebedi rahata kavuşmak...

b) Hakikâtındaki “Allah” adıyla işâret edilene ererek, “O'nun ahlâkıyla ahlâklanmış olarak” ebedi yaşama kavuşmak!.

Bunların ikisi de kişinin dünyada yapacağı çalışmaların sonucu olarak gerçekleşecektir. Ölümötesinde bu konuda yapılacak hiç bir şey sözkonusu değildir. Burada yapılmayan hiç bir çalışmanın karşılığını orada hiç bir Rasûl veya Veli veremez. Âhirette, mertebenin şefâatle yükseleceğine dair hiç bir dini bilgi yoktur!.

Kişi, ölümötesi boyuta geçtiği anda, o boyuta göre, tüm dünya yaşamının birkaç dakika veya çok daha az sürmüş olduğunu farkedecek; sonra da herşeyi yalnızca dünya yaşamında iken temin etme imkânına sahip olduğunu ve bunu yapmadıysa, artık orada hiç bir şey yapma imkânı kalmadığını görerek bundan büyük pişmanlık duyacak; dünyaya geri dönmek isteyecek; ne çare ki bunun imkânsız olduğunu da fark edecektir.

Kişi işte bu yüzden, dünyada yaşamını kimseye muhtaç olmayacak şekilde sürdürürken; imân ediyorsa, **ölümötesi yaşamda sahip olmak istediklerine göre** çalışma yapmak zorundadır!. **Kişi ne yaparsa, yaptığı kadarının karşılığını alacaktır.**

Öyle ise imân edenler, dünya saltanatı, rejimi, hükmetme arzularını tatmin veya insanlardan pâyê beklemek uğruna yapılan çalışmalardan uzak durup; kendilerini ölümötesi ebedi saâdete hazırlamak; çevrelerine de bu yolda hizmet vermek için çalışmalı; insanlara barış ve esenlik ulaştırmalıdır.

Mü'min, dünyaya “Allah”ı tanıyıp gereğini yaşamak; ölümötesi ebedi yaşama hazırlanmak ve bu arada bildiklerini insanlarla paylaşmak için geldiğini bilmelidir. Onun kavgaya ayıracak boş vakti yoktur!.

Dinde, dinadamı ve sınıfı yoktur!. Yalnızca Din konusundaki bilgisini “fiysebillah” (hiç bir maddi veya mânevi çıkar beklemeden) insanlarla paylaşan kişiler olabilir...

Bunun dışındaki tüm değerlendirme ve sınıflandırmalar insanların uydurmalarıdır.. Velileri, ancak Allah bilir; bu konuda biz sadece zan üretiriz!.

Bu yüzdendir ki, bizi ilgilendiren yalnızca ilim ve istikâmettir!.

İnsanlar yalnızca kendi çalışmalarının kendilerini kurtaracağını anlamadıkları için, asırlardır mehdi beklentisi içinde yaşamlarını ve ebedi hayatlarını mahvetmişlerdir.. **Kurtarıcı beklemek yerine, ilme sarılıp ilmi değerlendirmek aklın gereği olan tek yoldur!.**

İnsana yalnızca, idrak edip gereğini uygulamak suretiyle yararını göreceği ilim fayda verir... Bunu asla aklımızdan çıkarmamalıyız.

Bırakın, İnsanlara **hizmet organizasyonu olan devlet**, yalnızca bu işlevini yerine getirsin...

Bırakın, insanlar, inançlarının gereğini özgürce ve başkalarının haklarına tecavüz etmeden yaşasınlar.

26.7.1998

New Jersey U.S.A

EVREN ve KOZAN

Milyarla galaksiden birinde... Yüz milyarlarca yıldızdan birinin bir uydusunda... Adı “**Dünya**” koyulmuş bir yerde, “**dünyan**” yaratıldı!..

Dünyada mı yaşıyorsun, “**dünyan**”da mı?

Ne kadarıyla yaşamın Dünyada geçiyor; ne kadarıyla **dünyanda**?

Doğumundan ölümüne “**dünya**” adını verdiği **kozan** içindesin! Beş duyunla, şartlanmalarınla, değer yargıların ve onların oluşturduğu duygularla ördüğün ve bunların getirisine göre içinde yaşadığın, “**kozan**” olan “**dünyan**”da!

Dünya ile “**dünyan**” arasındaki farkın, farkında mısın dostum?

İstersen hiç okuma bu yazıyı, “**dünyan**”daki **rüyan** bir süre daha devam etsin!... Hiç değilse ölene, boyut değiştirene kadar! Ama, okursan da, sorumluluk sana ait!

Bilemem, kozanın dışındakileri ne kadar **görebilecek** basîretin!.. Zira karanlıktan gün ışığına çıkan gözler, birden kamaşır ve zor görür olur!...

Şu sıralar iyi-kötü mutlusun **kozan** olan “**dünyan**”da!...

Bir tanrın var kafanda şekillendirdiğin; şartlanmalarına göre bezediğin; umutla ondan şeker beklediğin!

Sen iyisin sana göre... Evin, işin, yuvan sevdiklerinle, çoğunlukla güle eğlene, bazen de üzüle üzüle geçiyor günlerin!. Yaşamının bir parçası olsa da gıybet dedikodu; ne üreteceksin ki zaten bunlardan başka? Çalıp çırpıyorsun ya!.. Kimseyi öldürmüyorsun ya!.. Alt tarafı biraz **yamyamlık** edip, **ölmüş kardeşinin çiğ etini yemek** olan **gıybet** yapıyorsan, kime ne zararı var ki!. Nasıl olsa tanrın büyük(!), seni affeder(!)..

Kozanda mutlusun!... İyi kötü sevenlerin var; sayanların var... Aç açık değilsin; yatağında var karın; dahi üstüne örtecek yorganın! Belki torun torba, belki daha da ötesi var!. Zengin değilsen bile, zengin malıyla yorulan bir kafan var!.

Elinde iş, önünde aş, yatakta yoldaş; yetiyor, dünyana mutluluk olarak bunlar...

Yemek, doymak, sevişmek... Tanrıdan da cennet beklemek!

“**Cocoon**” (**kakuun** okunuyor) diyorlar buralarda... “**Koza**”, yani!... İnsanın ta doğduğu günlerden yani **genetiğinden** gelen; ve de tüm yaşamınca biriken verilerle ince ince örülüp içinde hapis olunan; evrensel gerçeklerle ilişkinin kesildiği, insancığın “**dünyası**”na verilen ad “**koza**”!..

Tefekkür yok bu kozalı yaşamda!... Sorgulamak yok!... Araştırmak yok! Dünyada neler olup bitiyor; niye böyle oluyor; bunun sonuçları bir gün bana da yansır mı; diye hiç akla gelmiyor!.

Sanki Allah Rasulleri hiç gelmemiş! Sanki, Allah’ın yarattığı sistem hiç bildirilmemiş! **Sanki koza dışı evrensel gerçeklerin yaşandığı boyuttan hiç söz edilmemiş!**

Doğada acıma duygusunun hiç bir anlam taşımadığı fark edilmiyor!. Deprem ya da hortum için, insan haykırıışları ya da hayvan böğürtülerinin hiç bir anlam ifade etmeyişinin üzerinde hiç durulmuyor!..

“**Herkes o gün nefsinin derdine düşmüştür... Yakınlar birbirinden kaçar; kendimi nasıl kurtaracağım telaşı içinde; kimse kimseyi görmez olur!**” uyarısı en fazla laklaka olarak dillerde

dolanıyor!.

Ne evrensel boyutların, bize göre sınırsızlığının sonsuzluğunun farkındayız; **ne de işleyen sistemdeki, acıma kavramı olamayan mekânizmanın!** Yaşamımız, yalnızca para ve cinsellik üzerine kurulmuş!

Öte boyutu da, bu rüyaya kıyaslayarak anlamaya çalışıyor; olayı büsbütün anlaşılmaz hâle getiriyoruz!. Rüyalar gündüz ki hayallerinizin beyninizde açığa çıkmasından başka bir şey değildir!... **Fikri neyse zikri odur**, misali; koza yaşantı ve değerlerimizin rüyasını görüp, gerçek sanıyoruz çoğu zaman... Öyle sanıyoruz ölüm ötesini de...

Dünyada aç açıkları seyrederken ne duyuyor; sonra yaşantınıza nasıl devam ediyorsunuz?

Dünyada işkence görenleri seyrederken neler hissediyor; sonra nasıl yaşantınıza devam ediyorsunuz?

Paranız yoksa, sefilleri oynuyorsanız; sizi duyup görenler, daha sonra yaşantılarına nasıl devam ediyorlar?

Kimler, bu sistem içinde, ne meziyetlerine rağmen, meteliksiz kalıp, hangi kişiliklere muhtaç duruma düşüyor!

Dostum, inan ki öte boyut hiç sandığın ve hâyal ettiğin gibi değil!.. O yüzden de anlatılamamış gerçekler senin kavrayabileceğin şekilde!. Misallerle, sembollerle, **koza içi dünyandan algıladıklarına kıyasla** uyarılmak istenmişin; ama kesinlikle bil ki, çok farklı koza dışı gerçekler!.

“**Dünyadaki ateşlerin tamamı, cehennem ateşinin yanında binde bir kalır!**” uyarısını, sen, alevler veya yangın gibi anlıyorsun!... Oysa, cehennem ateşini, bu anlamı dışında, **kişinin yanmasına neden olan şartlar ve olaylar** diye anlasan!?... **Acaba bir zerre olsun düşündürebiliyor muyum seni?**

İnsanı yakan tüm dünyadaki ateşten, bin kat daha etkili yakma gücüne sahip olaylar veya şartlar neler olabilir bunu lütfen düşünmeye çalış...

Düşünmeye çalış; bugün **seni neler yakıyor?**... Niye yakıyor?

Eğer dünyandan çıkıp, burada, yanmaktan kurtaramazsan kendini...

Kelebek olup, kozandan uçma şansına erişemezsen; seni ateşe atacak **birileri var ötede!**

Senden, ipek elde etmeyi uman; ve bunu zevkle yapacak olan, **birileri var ötede!**... Tıpkı, acımadan, canlı tırtılları kozasıyla kaynar kazana atan ötekiler gibi!... Tıpkı, acımadan, zevkle yemek için canlı ıstakozları kaynar kazana atan ötekiler gibi!...

Sen, bu kozan içinde, parandı, seksti, pohpohlanmaktı, mertebeydi gibi hülyalarla, ömür sermayeni tüketirken; **o boyutta gerekli olanları temine gereken önem ve değeri vermeden yaşarken;** ellerini ovuşturarak, **aman biraz daha semirsin** diyerek, seyreden **ötekiler** var!..

Var sen bana inanma!. Var sen, çekemiyor yaşantımızı de!... Var sen, dolduruşa getiriyorlar, de! ... Var sen, bizdeki sayısız eksik noksan kusurları görmekle ve dünyanın keyfini çıkarmakla yaşa!.. Ama unutma, bir gün gelecek, bu dediklerim, paşa paşa gelecek başa!.

Bak bakalım, o zaman fayda edecek mi, beni eleştirmekle geçirdiğin zamanlar... Bak bakalım, fayda verecek mi zevkle yediğin aşın; seni müptelâ yapmış yatak arkadaşın!..

Duyar gibi oluyorum; ne yani yemeyelim mi, yatmayalım mı, dediğini...

Demiyorum ki ben sana, bunları terk et, de “**Allah, yandım Allah**” diye naralar atarak dağlara fırla!... Ama ne olur, gününün hiç olmazsa birkaç dakikasını **gerçekçi tefekküre** ayır; sana **sembol**

yollu, mecaz yollu nakledilen gerçeklerin hakikatını kavramaya çalış!...

Belki benim yorumlarım sana, güvenilmez, inanılmaz, yanlış, veya anlayışı kısıtlı gelebilir! Ama sen, beni aş ve mukallitliği bırakarak insan ol!.. İnsanlığının gereğini yaşa!.. Düşün, araştır, soruştur ve **kozandan çık!**

Fark et!... Güneş ve evren dönmüyor **dünyanın** çevresinde!... Yüz milyarlarca yıldızlı galakside, yaratılış tek canlı türü Dünya adlı uydudaki **dünyasında yaşayan sen** değilsin!

Dünyadan gelmiş geçmiş milyarlarca insanın küçücük bir koloni bile oluşturmayacağı dev bir ötekiler topluluğu içine gidiyorsun!.. Oranın sermayesini edinmezsen, perişan olacaksın! Yanacaksın! **Sorulmaz orada ne senin ne de başkalarının günahı!...** Yalnızca dünyandan götürdüğün benzin ayrılmaz bedeninden; ve o dünyanda yanarsın!..

İnan ki bunları seni korkutmak için değil, sadece düşündürmek ve tedbir aldirmek amacıyla yazıyorum!.. Benden öncekilerin söylediklerinden de başka şeylerden bahsetmiyorum... Sadece, algıladığım kadarıyla ve günümüz diliyle sana bir şeyler fark ettirmeğe çalışıyorum.

Benimle ya da falanca veya filancayla uğraşarak tükettiğin güne pişman olarak **ötekilerin eline** düştüğün günde... Artık ne paran sana fayda edecek, ne sevdiklerin, ne de dünyanın değerleri... **Yanıyorsan bu dünyada şu ya da bu nedenle, bil ki yanman kat be kat şiddetli olacak ötekilerin ızgarasında!**

Gel dostum, kozandan çık!... Evrensel gerçekleri fark et!.

Yanmana yol açan şartlanmalarından; şartlanmaların getirdiği değer yargılarından; bu değer yargılarının oluşturduğu duygulardan arın!

Bunlar senin hücrelerine kadar işlemiş benzin ki, her kibrit çakanla, alev alıyor ve yakıyor seni!... Eğer bu benzinden arınamazsan bu dünyada, yana yana kömür olur da bedeninin ızgarada; sonra yeniden bedeninin oluşur; ve tekrar tekrar her olayla yeniden yanarsın ötekilerin ızgarasında!

Ya aklını başına topla **İnsanlığını yaşa halife olarak**... Ya da elle gelen düğün bayram de, anlayışı kıt mukallitler gibi... **Ağızından ya da beyninden çıkanın keyfini yaşamak senin bileceğin iş!** Herkes yaşamını cehennem etme özgürlüğüne de sahiptir!. **Bu Allah'ın sistem ve düzenidir ki, asla değişmez.**

ÇOK KALABALIK

Dışarısı çok kalabalık; farkında mısınız?

Ayrıca, çok da gürültülü!

“**Dışarısı**” sözcüğü ne ifade ediyor size?

Sizi bilmem ama, inanın ki algıladığımı “**dışarısı**” çok kalabalık ve de çok gürültülü!

Gergedana benzer bir hayvan, fakat başı karınca yiyen gibi!. Sırtı kat kat!. Hayli yüksek büyütme oranlı mikroskoplar, ancak görebiliyor onları!. Biz normal 1 atmosfer basınç altında yaşamaktayken... Onlar şu an için bildiğimiz, yaşamlarını en yüksek basınç altında sürdürebilen canlılar... Dört bin (4000) atmosfer basınç altında yaşamlarını sürdürebiliyorlar.. Canlılar okyanusunda bir damla olan tür onlar...

Kirpiğimizin altında; gözümüzün içinde, onlara benzer yaşayanları... Kulağımızın içinde, koltuk altlarımızda veya ne kadar girilebilecek yer varsa bedenimizde, bunların tümünde, kendi şehirleri olarak doğup büyüüp ölen canlıları bir yana koyarsak...

Bakteri, virüs dediklerimizi de bir yana koyarsak...

Kısacası, beş duyu ile algıladıklarımızı bir yana koyarsak...

Bizim, hiç haberdar olmadıklarımız yanında, katında, ya bizler?

Gerçekten boşlukta, dünya üzerinde mi yaşıyoruz? Yoksa, göremediğimiz bir başkasının gözünün ya da kulağının içinde mi!?

En azından, görüp algılayamadığımız, ne cesamette, hangi hacımda ya da her ne ölçü birimi ise, onunla ölçülebilen; ne kadar canlı türü var, **aralarında olduğumuzun farkında bile olmadığımız?**

Yalnızca madde beden algılayıcılarıyla, değerlendirme yapmamız çok kötü kesiyor bizi!.. **Tıbbın bilmediklerini bir bilsek!.**

Mikronun mikrosu canlı-şuurlular noktasından makronun makrosu olan galaktik canlı-şuurlular noktasına kadar uzanan skalada yerimiz neresi ve kimlerin-nelerin arasında bir yere sıkışmışız düşündünüz mü hiç?

Kimler bize ne göz, hangi düşünceyle bakıyorlar... **Kimler-neler bizim hiç farkımızda bile değiller!... Hiç farkımızda bile olmayanları, hiç farketmemiş olanlar kimler!?!...**

Ana rahmindeki spermi buyur etmiş yumurta denen tek hücrenin neresinde yazılı, benim gözümün, kulağımın, saçımın nasıl olacağı? Neresinde yazılı, ses tellerimin nasıl oluşturulacağı ve sesimin nasıl çıkacağı?... Beyin hücrelerimin ne kadarının, hangi programlara göre, ne işlevler yaparak, çevresindekiler tarafından nasıl değerlendirileceğini neresine yazmışlar o tek hücrenin?

Aptal, “Kader”i kavrayamaz!.

Ahmak veya cahil ise “kader”i reddeder!.

“**Echel-i cühelâ**” diye bir tâbir vardır.. “**Cahillerin en cahili**” gibi bir anlam taşır... “**Kader**”i **inkâr edenler** için söylenmiş bir sözdür bu sanırım!.

“**Genetik**” bilimi, adı altında keşfedilen, öyle bir “**yazgı**” sistemi gümüşğine çıkmıştır ki günümüzde, “**kader**”i inkâr, ancak “**echel-i cühelâ**”ya özgü inkâr kavramı, olarak bu türü sergileyen özellik hâlini almıştır.

“**Tanrı**” kavramından arınamayan yeterince gelişmemişler, yukarda kaliteli bir tahtta oturanın; yanındakilere verdiği komutlarla; özel kalemlerle belki de sedefli(!) mürekkeple yeryüzündeki garibanların “**yazgı**”sını, yazdırdığını hayâl etmekte... Hatta dahası, kendilerine misâl-mecaz yollu anlatılanların bu özelliğini öylesine farketmemekteler ki; **Allah Rasulünün**, “**yazan kalemin çitirtisi**” işaretini dahi, kalemin “**kamış**”(?!?) olmasına bağlamaktalar!.

Allah Nur’u Muhammed Mustafa aleyhisselam nurumuz olsun!

Allah Rasulünü anlamak bize kolaylaştırılsın... İşaretlerini, misâllerini, sembollerini farkedebilir hâle gelelim.

Evren içre evrenlerin “**Bâtın**”ı olan **Allah ilminin**, kuvveden fiile çıktığını mı; yoksa, bu ilmin **algılayanla algılandığını mı**, kavrayabilelim.

“**Seyreden ol kendi oldu**”; işaretinin, ne anlama geldiğini düşünelim.

Beş duyuya dayalı algılamamanın tesbit ettiği **genetik yazgının**, **neyin** madde planındaki **uzantısı** olduğunu düşünelim...

Madde planındaki genetik yazgının, maddeyle tesbit edilemeyen ve maddemizle algılayamadığımız, **neyin veya hangi bir tür**“genetik yazgının” sonucu olduğunu sezmeye çalışalım...

Boyutsallık derinliği nerede?

“**İlm-i ezel**” nerede?

Yazan kalem ne?

Yazılan veya **yazılmış olan nesne** ne?

Madde ötesi “ervâh” boyutunun, “genetik” zincir ve bu zincirin halkaları ile ilişkisi ne ve nasıl?

Nerede başlayıp nerede bitiyor bu zincir ve biz hangi halkasındayız?

Bir yumurta hücresi iken, bu yaştaki özelliklerim, orada belli de...

Peki, O hücre oluşmadan önce, tüm yazgım nerede yazılıydı ki; benden (bize göre) asırlar önce yaşamış olan biri, meselâ benim, dünyaya gelip, işlevimin ne olacağını nasıl biliyordu?

Peki ya Nostradamus bazı, bilgileri nereden alıyordu?

Kaynakları neydi veya nasıl birşeydi; nasıl, neyle, nereden ediniyordu?

“**Dışarı**”daki veya “**dışarımız**”daki “**Ötekiler**” kimler? “**Dışarısı**” nire?

Yarın bu boyutu terkedince, “**kimler**”in arasında veya içinde yer alacağız? O zaman “**dışarısı**” veya “**dışarımız**” nire olacak?

Bu “**ötekiler**”, eskiden “**cin**” diye adlandırılmış olanlar mı yalnızca?... Yoksa, bu isimle, çok geniş bir skaladaki canlı-şuurlu varlık türleri anlatılmak isteniyor da; biz, anlayış sınırımız dolayısıyla, bu ismi, özel bir türe mi hasrediyoruz? Öyle ise “**dışarıda**” daha kimler var?

Milyonlarca dünyamızı, içine alıp buhar edecek olan cehennemde yaşayan, “**ötekiler**” kimler, yapıları nasıl? Şu anda, her yönümüzle içlerinde, aralarında yaşadığımız diğer “**ötekiler**” kimler?...

Galaksideki yüz milyonlarca, cehennemde yaşayan “**ötekiler**”!...

Ve daha... İnsanların cennetleri ötesinde; bu kavramlar kendileri için bir değer ifade etmeyen “**ötekiler**”!.

Dostlarım... Yarın, anı kırıntısı kadar dahi değer taşımayacak bir dünya yaşantısından geçip, hayalinizin kapsayamayacağı kadar sonsuzluğa uzanan yaşam biçimi içine doğru yolculuk etmekteyiz... Ne geldiğimiz âlemin başını kavrayabiliyoruz, ne de geçeceğimiz boyutun sonunu!. Tüm bağlı oldukların, kopamadıkların, uğruna tüm yaşamın boyunca herşeyini feda ettiklerinden ayrılarak, bambaşka bir boyutta bambaşka “ötekiler” arasında yerini alıp; dünyada edindiğin sermayeye göre yaşamını sürdüreceksin...

Şimdi iyi düşün bu gerçekler ışığında... Ne kadar hazırsın Bu yaşama?.. “Yazgın” sana neleri kolaylaştırmış? Bu şartlara hazırlanmayı mı; yoksa aksini mi? Hazırlanmayı kolaylaştırmış ve hazırlanabiliyorsan; ne mutlu sana said dostum!... Hazırlanamıyorsan; o takdire de diyecek bir sözüm yok!

KOZALININ TANRISI

Çok sevip büyük ders ve ibret aldığım bir olaydır..

Adaletiyle meşhur Halife Hz. **Ömer** anlatır...

“Biz İslâmiyeti OKUmadan önce, putlara tapardık!.. Kurabiyelerden tanrı putları yapar, yolculuğa çıkardık!.. Yolda o kurabiye putları karşımıza koyar tapınırdık!.. Sonra da acıkınca o putları yedik!... Şimdi bunu hatırladıkça hep gülerim...”

Kozasını delip, en azından başını çıkararak, gerçek evrenselliği göremeden dünyasını değiştirenlerin, dünyasını değiştiremeden gittiğini nasıl anlatabileceğim, bilemiyorum!

Doğuranla-doğurtanın, köyünde veya mahallesinde, kozasının içinde, tanrısı ve kurabiyeleriyle yetişmiş!.. Ve sen de, yetişmişsin onların ellerinde!.. Kurabiyelerle büyümüşsün!. Kutsallık ninnileriyle, tanrısallık masallarıyla yetiştirmişler seni!.

Önde gelen değerlerin onlarınki gibi, daha iyi nasıl yerim; daha çok ve çeşitli nasıl çiftleşirim, olmuş!.. Korku belâsı tapınmışın; medet ummuşsun kurabiyeden göğe çıkardığın tanrıdan!.

Sonra bir gün bir bilge çıkmış karşına, tanrının olmadığını farketirmiş belki de sana!.. Ama anlayamamış, kavrayamamış, hissedememişin **“Allah”ın ne olduğunu**; kendi **kozanın tanrısı olup**, yemek-içmek ve çiftleşmekten başka bir şeyi görmez olmuş gözün!. **“Tanrı”** kavramından kurtulmuşsun ama, yeme-içme çiftleşmeden tut, toplumsal tanrılara kadar **binbir tanrının tutsağı olmuşsun!**

Kozalı insansılar, ortamlarında, tanrılar, kutsallıklar üretirler!.. Mukallit insanlar da, onları taklit edip yeni yeni tanrılar edinirler ve elleriyle ürettikleri tanrıların, kutsallıkların kulu-tutsağı olurlar!.

En zararsızından, şarkıcısından; en zararlısı diktatörlere, dikta kurumlarına, dinsel yöneticilere kadar sayısız tanrılar ve kutsallar; dokunulmaz, dokunulamazlar!. Ama bir gün gelir, devran geçer, o kurabiyeler de yenir!.

İnsansının dünyası rabbine, tanrısına tapınmak; yemek-içmek-çiftleşmek üzere kurulmuştur. Ötesini düşünemez!. Mukallit insan da ortada bilge bolluğu olmadığı için, insansıları taklitin bir meziyet ve üstünlük olduğunu sanıp, o ovada at koşturur!.

En azından kozasından başını çıkartmış, evrensel gerçekleri-İslâm’ı **OKUmuş(1)**, varlığın ve kendisinin hakikatını farketmiş bir **bilgenin ise**, insansıların ya da mukallit insanların ne saygısına ihtiyacı vardır ne de değerlendirmelerine!.. Onlar Olimpos Dağındaki kulübelerinde, kozadışı âlemi seyirle ve **“Allah”ı** her dem biraz daha tanımaya çalışmakla zamanlarını değerlendirirler!.. Zaman zaman yeni bir konukları olur... Ender de olsa civarlarına taşınan yeni bir komşuları... Ama o dağ sâkinlerinin sayısı pek azdır!..

Dağın tepesinde oturan kozasızların sayısı pek azdır; çünkü, insansılara ve mukallitlere tâbi olmaktan kendini arındırıp, onların (deccalın) geçici cennetinden yüz çevirebilen beyinlerin sayısı çok azdır!.. **Bilgelerin tanrısı kalmamıştır!** **“ALLAH KULU” olmuşlardır onlar!...** Toplumun tanrısallık değerleri hiçtir onlar için!.. Kimseden saygı beklemez, huzurlarında elpençe divan durulmasından hoşlanmazlar!. Mukallitlerin, onları kabul edip etmemesi umurlarında değildir!. Ağaç altında kısa bir süre yorgunluk atıp, yoluna devam edecek; gibidirler onlar dünyada... Ünvan ve

pâyelerden hoşlanmaz, mukallitlerin ürettikleri kutsallıklarla etiketlenmezler!.

Köyünde, doğuran-doğurtanlarının koşullandırmasıyla yetişmiş; köyün değerleriyle beyni bloke olup, **evrensellik kavramını köyün değerleri zanneden mukallitlere** bakarlar ve şöyle derler bilgeler:

- Bunlar da olmasaydı, nice olurdu insansı ve mukallitlerin hâli!?!... Toplumun başından eksik olmasınlar!.

Kutsallık yaratır toplumlar; tanrılar yaratır; kanunlar, kurallar yaratır!... Sonra da bu **kurabiyelere** kulluk etmenin faziletinden dem vurulur!..

Ama bunları yaratanlar kendi başlarına kalınca gülüp geçerler; o toplumun tanrıları olarak; sonra da o toplumu, kendi çıkarlarına veya yakınlarının, kendilerini sayıp baştacı edenlerin çıkarlarına dönük bir biçimde kullanırlar!. Tanrılar ve toplumu yönlendiren ruzgârlar, o toplumun zeki veya güçlülerinin, toplumu yeme araçlarıdır!.

Tanrısallıkları ve kutsallıkları üretilen pompalayanlar, geçmiş bilgelerin, rasullerin farketmeye çalıştıkları tüm gerçekleri saptırıp; kendi tanrısallık - kutsallık değerleri için malzeme yaparlar!.

Para en büyük tanrı! Kulları en çok olan!. Ardından gelen **cinsellik!** İkinci büyük tanrı!.. Her eve lâzım ve her kozada var bu tanrıların putları!... Tapınılır sürekli her koza içinde bunlara!. Bunlarsız bir koza düşünülemez!. Bazılarının tüm dünyasını ve vaktini bu alır kozası içinde... Kâh alışveriştedir, kâh bilgisayar başında; ama amaçları hep tapınmaktır tanrılarına!.

Zor gelir; olanaksız gelir Kozanın dışındaki evrenselliği kabullenmek ve kozayı delip hiç olmazsa başını dışarı çıkararak gerçekleri görmek!.

Güneşin asla doğmadığını ve batmadığını... Zorunlu olarak bağımlı bulunduğu dünyanın dönmesi nedeniyle, **doğma-batma** kavramlarının yaratıldığını...

Avını yerken aslanda; ya da, aynı işi yapan timsahta akan gözyaşlarının acıma duygusundan kaynaklanmadığını ve doğada acıma kavramının bulunmadığını...

Elmanın ağaçtan, yere olan aşkından düşmediğini...

Cinselliğin hormonal dürtüden gayri bir şey olmadığını...

Sevgiyle beğenin; sevdiğinde yok olmayla, beğendiğine sahip olma arzusunun bir olmadığını...

Tanrısallık ve kutsallıkların kozadan çıktıktan sonra hiçbir değeri ve varlığı kalmayacağını...

Toplumsal şartlandırmaların genelde, toplumdun yarar sağlamak isteyenlerin, çıkarları doğrultusunda yönlendirmelerden başka bir şey olmadığını...

“İnsan”ın kozaötesi gerçek evreninin bilinç ve bilgi boyutu olduğunu...

Bilgeliliğin kula kullukla elde edilemeyeceğini...

Bilgelerin, kendi önlerinde elpençe divan duran mukallitler ordusuna değil; dediklerini anlayıp, gerçekleri farkedip, **“insan”** olmaya çalışan bilinçli mukallitlere değer verdiğini...

Bireysel ve bedensel çıkarları için yaşayan insansı ve mukallitlerin boyut değiştirdikten sonra kozalarını asla terkedemeyeceklerini...

Bilgenin bilgelerini değerlendirmenin ötesinde, şefaathet olmadığını; kimsenin kimseyi kolundan çekerek bir koltuğa oturtamayacağını; ya da cehenneminden çıkartamayacağını; bunlardan kurtulup bir yerlere gelmenin tek yolunun **bilgeliliği değerlendirmek** olduğunu...

Bilgeliliği değerlendirmenin, bilgi ezberlemek olmadığını...

Kutsal kurabiyelere ve tanrılara tapınılarak; kozadan çıkılmadan geçirilen bir ömrün, en büyük ve telâfisiz bir zarar olduğunu...

Ancak “**insan**” olanın, “**Allah**” için yaratılmış olup; kurabiye ve rablerden- tanrılardan yüzçevirip yalnızca “**Allah**”a yönelmenin sadece “**insan**” olana kolaylaştırılmış olduğunu...

“**İnsan**” olmayanın, **paranın ve cinselliğin kulu olarak** kozasıyla birlikte –boyut değiştirse de- ebeden dünyasında yaşamını devam ettirip; bilgelik masallarıyla ömür tüketmekten başka eline geçecek bir şey olmadığını...

Yalan-dolan, dedikodu, hakaret gibi mukallitlerde görülen **hayvandanöte** davranışların bilgisayar bilgeliğiyle eşleşebilmesine rağmen; gerçek bilgelik yaşamıyla hiçbir ilgisi olmadığını...

Siyasî veya dinî veya kültürel otorite kavramının, yaratılmış kutsallık olup; kurabiyelikten öteye geçmediğini...

Bilgiyle “**ölmeden evvel ölüp**” **bilgelige doğmayanın**, koza dışı evrensellikte yeralamıyacağını!...

Bilgelğin bir yaşam tarzı olup; bilgisayar-bilgeliğiyle karıştırılmaması gerektiğini...

“**Ehlullah**” diye tanımlanan geçmişteki bilgelerin anlattıklarının, nasıl tanrısallık, kutsallık amacına dönük kullanılıp **kurabiye yapıldıklarını...**

Ve daha bir nice toplumsal ve bireysel kurabiyenin, yendikten sonra hiçbir değeri kalmayacağını; “**insan**” olmayana ya da mukallite anlatabilmek, çok zordur; diye duymuştum.

Sürç-i lisân ettiyse, bağışlana... Garîpliğimize verile!.

1. **Hız. Muhammed NEYİ OKUDU (A.H.)**

OLANAKSIZ

İnsansının, “**insan**”a özgü özellikleri anlayabilmesi ve gereklerini yaşayabilmesi olanaksızdır!

İnsansı yaşamı boyunca, içgüdüleriyle veya “**insan**”ları taklit ederek yaşar.. Hiç anlayamaz “**insan**”ların iç dünyalarını!... Onları kendisi gibi sanır; ve öylece değerlendirir...

İnsansının dünyası “**ben**”i ve “**beden**”i üzerine kurulmuştur!... Tüm hedefi ve amacı daha iyi yaşamak, daha güzel yemek-içmek, daha çok ve çeşitli çiftleşmek; daha fazlaya sahip olmaktır. Bunun için de imkan dahilindeki her yolu **mubah** görür..

İnsansıları sınırlayıcı tek unsur “**korku**”dur!.

Korkusu yoksa sınır tanımaz!.

Ana vasfi **taklittir** insansılarının!.

“**Allah**” adıyla işaret edileni ve maddeötesi yaşam boyutunu düşünebilme ve kavrama olanağı yoktur!.

Dolayısıyla yalnızca **bedenine ve madde dünyasına** dönük yaşar!.. Para ve hükmetme duygusu, sayılmak önde gelen değerleridir.

Yemek-içmek çok önemlidir de hele **çiftleşmek**!. İnsansıların en büyük zevki bir karı ele geçirip çiftleşmektir!. İnsansı erkeği, sahibidir karının!. İnsansı dişi de sahip çıkar erkeğine!.

“**Birleşmek**” kavramı gelişmemiştir insansılarda!.. “**Birleşmek**”, birlikte yaşamı paylaşmak yoktur onlarda!... İnsansı erkeğin düşünsel boyutta paylaşacağı bir şey yoktur dişisiyle!. Süs gibi taşır yanında dişisini!... Mutfakta, yatakta, bazan da ofisinde kullanır!.. Boğaz tokluğuna yaşar erkeğinin yanında; ya da koltuğunun veya cüzdanının yanında yerini alır dişisi!

Bir şekilde “**dişi**”ye ya da “**erkek**”e “**sahip olmak**” ve çiftleşmek!. Ona hükmetmek!. Parasını kullanarak; bedensel özelliklerini kullanarak; mevkinin kullanarak karşısındakine sahip olmak!..

Ev alır, araba alır gibi, “**karı**” alırlar, pahasını ödeyip; veya dişi peşinden koşarlar!.

İnsansının **sahip** olduğu “**karı**”sı veya “**dişi**”si vardır, yaşamı mutfakla yatak arasında geçen!... Ya da “erkeği” işle yatak arasında koşuşturan!...

“**Dişi**” erkeğin malı olmanın aciziyeti; erkeğine sahip çıkamamanın düşkünlüğü içinde şöyle der:

- Benden bıksan da, başka dişilerle beraber olsan da beni bırakma; dön gel gene!.. Git başkalarına zevkini tatmin et, ama bana dön gene!.

Bu dişideki kişiliğin tükenişi ve aciziyetin zirvesidir!. **Malın, efendisine yakarışdır!**. İnsanlık haysiyetinin iflasıdır!.

Beğenirler ve sahip olmak için ne gerekiyorsa onu yaparlar insansılar.

Beyinde, ruhta paylaşacakları bir şeyleri yoktur ki onların dişileriyle ya da erkekleriyle!. Paylaşım organdır yalnızca!.

“**İnsan**”ın ise, yaşamını, dünyasını, kalbini-ruhunu, düşüncelerini paylaştığı “**eşi-yoldaşı**” vardır.

“**İnsan**”lar severler!..

“**İnsan**”larda varolan, elialtındakileri eşit şekilde paylaşma kavramı, mevcut değildir insansılarda.

Bu gelişme yoksunları, yalnızca sahip olmayı, hükmetmeyi ve sahip olmak için gereken pahayı

ödemeyi düşünürler!.

Aslan gibi hükmetmeyi; sırtlan gibi ele geçirmeyi; karınca gibi biriktirmeyi; tilki gibi kandırmayı; maymun gibi “**insan**”ları taklit etmeyi; ayı gibi yaşamayı “**insan**”lık bilirler içinde yaşadıkları “**insan bedeni**” dolayısıyla insansılar!.

İnsansı, sahiplik davasındadır!.

İnsan ise, maddi, manevi her şeyini paylaşarak yaşar eşiyle!.

İnsansılar, organlarını verirler de paralarını paylaşamazlar!. Çünkü para yanında organın ne değeri vardır ki onların indinde!.

İnsansılar kanun ya da kaba kuvvet yoluyla **sahipliğini** sürdürürler!. İnsanlar ise paylaşımları olduğu sürece beraberdiler; paylaşımları sona ererse, kendi yollarına ayrılırlar..

“**İnsansı**”lar “**kabile**” zihniyet ve kurallarıyla yaşarlar!.

“**İnsansı**”lar zorba ve zorlayıcıdırlar!..

“**İnsan**”lar ise medeni olmuşlardır.

“**İnsan**”larda zorlama ve zorbalık yoktur; **teklif** vardır...

İnsansıların yaşamlarında ana unsur “**TAKLİT**”tir!.. **Dinle ilgilenseler taklit yollu ilgilenirler.. Tasavvufla ilgilenseler taklit yollu ilgilenirler!.**

Akılları gelişmemiştir zeki olabilmelerine rağmen!. Derin düşünülmesi gereken konularda bir eser ortaya koyamazlar!. Kendi akıllarıyla bir karar veremezler; doğruyu bulamazlar!. Bakarlar geçmişte falancaya veya filancaya ve onu **TAKLİT ederler!**.. İnsansılar mukallittir çoğunlukla..

“**MUHAKİK**”leri hiç anlayamazlar ve değerlendiremezler mukallitler!.. kişiyi kendileri gibi bilirler!. Kendileri gibi mukallit olmayanlar, onlara göre, “**sapıtılmış**”tır!.. Onlara göre, herkes kendileri gibi, para için, dişiyle çiftleşmek için, mevki için ya da başka bir dünyalık amaç için yaşarlar!

Tanrı korkusu mukallitlerde, ateş-cehennemle özleşmiştir, o yüzden tapınırlar!... Cennetse hurilerle-gılmanlarla çiftleşme ortamıdır insansılara göre!. Bu yüzden talebedilir cennet onlar tarafından!..

Tanrının olmadığını anladıklarında; “**Allah**” adıyla **Kur’anda işaret edileni de kavrayamadıklarından**; hepten dünyalık, bedensel ve parasal bir yaşam içine düşer; yalnızca bedensel zevkleri için yaşarlar!. Başkalarını teşviki de kendileri gibi dünyaya dönük yaşamak üzeredir..

İnsansılar mukallit olurlar demiştik...

“**İnsan**”lardan da çok çıkar mukallitler!.

Dinleri taklittir; imanları taklittir, konuştukları taklittir!.

Başkalarından aldığı cümleleri, ilmi koy bir yana, desen, konuşacak kelime bulamazlar!..

Mantık ve akıl devreye girmemiştir mukallitlerde!. Çelişki, temel unsurdur konuşmalarında... üç cümle sonra söyledikleri öncekiyle çelişki gösterir!.. Dün dediğini bugün inkar eder; çünkü kabul etse çelişkide olduğunun farkedileceğini görür...

Günlük yaşarlar... Ölümötesi kavramı gelişmemiştir!..

Mukallit, çevresinde birileri olmadan yaşayamaz!... İnsanların parasına, saygısına, ilgisine muhtaçtır daima... Vaktini oyun-eğlence ile harcar!

Muhakkik olan “**insan**” ise bunlardan hiç birine muhtaç değildir!. Özünden “**Allah**”a ermiştir ve **O** yeter kendisine!.. Sürekli “**Allah**”ı daha iyi tanımak için yaşar!.

Muhakkikin tek kriteri vardır: KURAN!.. Kah afaktan okur; kah enfüsten, kah cilt içindeki sayfalardan!.

Mukallit, almak için yaşar... Muhakkik, vermek için yaşar!

Mukallit, sahip olmak ister... Muhakkik, paylaşmayı sever!.

Mukallit, dedikoduyla zamanını harcar... Muhakkik, ilimle vaktini değerlendirir..

Mukallit, dışa dönüktür, insanları eleştirmekten başka bildiği yoktur.. Muhakkik ise, insanlar arasına yalnızca ilim öğrenmek-öğretmek için girer...

Mukallit, hoşgörüsüzdür... Muhakkik, hoşgörülüdür...

Mukallit, **dünyasında** yaşar... Muhakkik, dünya**NIZ**da!...

Selam olsun muhakkiklere... Allah selamet versin mukallitlere!

ACI GELEN GERÇEK

Bugün, bize çok acı da gelecek olsa, iki gerçek üzerinde durmak istiyorum...

Ben yaşarken de olsa, ölümünden sonra da olsa, bunlar benim kesin olarak doğru bildiklerimdir.

1986 senesinde **İnsan ve Sırları** kitabımda yazdığım, bugün bazı detaylarına girdiğim bu gerçekler, sistemin evrensel gerçekleridir.

Lütfen bunları iyi bilin ve arzu ederseniz yaşamınızın en değerli kıstasları olarak değerlendirin.

Yaşamının önde gelen değerleri para ve cinsellik olan kişilerin, “HOBİ” kabilinden tasavvufla da ilgilenerek vicdanlarını göya rahatlatma yolunu seçmeleri hiçbir zaman onları aradıkları hedefe ulaştırmayacaktır!... Sadece kendilerini; ve belki de bilgi birikimleri dolayısıyla çevrelerindeki aldatalar; ve bunun vebalini omuzlayacaklardır.

Dostlarım...

Mevlana Celaleddin hikaye eder...

Bir gün Musa aleyhisselam yolda giderken, ilerde bir koyun sürüsü ve ağacın altına uzanmış bir çoban görür... Yaklaşır ağacın altına doğru... Bakar çoban konuşuyor kendi kendine... Kulak verir...

- Ey ULU TANRIM !... Sen ne güzelsin!... Ne olur şimdi buraya gelseydin de, seni kucağıma yatırıp BİTLERİNİ AYIKLASAYDIM!... Tırnaklarımı kesseydim.. Saçlarımı okşayıp sana koyunlarımın sütünden içirseydim... Aklayıp, paklayıp tertemiz etseydim..

Sen ne güzelsin, ne iyisin, ne adilsin!... Sen olmasaydın nasıl bu dünya ayakta dururdu!.. Sen bizi seyrediyorsun... Yaptıklarımızı görüyorsun!.. Yarın senin huzuruna geleceğiz... Ne olur bizim kusurlarımızı görmezden gel; yaptıklarımızı bağışla!..

TANRIM... Ne olur yanlış yaparsam beni cehennemine atma!.. Beni cennetine sok!.. Ben seni çok seviyorum ama bir türlü göremiyorum.. Ne zaman seni göreceğim acaba?..

Tanrım, bütün arzum senin yanına gelip seninle olmak!.. Sana yaranmak için her istediğini yapmaya hazırım... Bazı emirlerini tutamıyorsam, beni bağışla ne olursun!”

Firavun’a tanrılık davasındaki yanlışından vazgeçmesi için uğraş veren Musa aleyhisselamın başı çobanlarla da derde girmekten kurtulmamış sizin anlıyacağımız...

Ne mi olmuş o çobana?

O şimdi...

Şeyhefendi, tekkede !...

Hocaefendi, camide !...

Sayın Hocam, üniversitede !

* * *

Musa aleyhisselamdan söz açılmışken devam edelim...

Firavun, eski kaynaklardan gelen gerçek bilgilere dayanarak TANRI’nın var olmadığını idrak etmiş olan kendinden öncekiler gibi; sadece kendisinin tanrısal gücüne inanıyordu... “Allah” ismiyle işaret edilenin ne olduğunu idrak edememenin yetersizliği dolayısıyla...

“MÜLHİME” bilinci içindeydi FİRAVUN !..

Kendisini “**Hak**” görüyordu, karşısındakileri ise “**yok**”!..

Çevresindekiler onun kullarıydı!... Elpençe divan dururlardır önünde hep!..

Kullarının hiçbir değeri yoktu onun indinde!..

Onlara hakaret eder; küfreder; her bahaneyle aşağılardı!..

Kullara yalan söylemesi mubahtı onun!...

Kullarının dedikodusunu yapıp diğerlerine; onları çekiştirmesi mubahtı!...

Kendisine paye verenlere, saygı gösterenlere mertebeler dağıtır; en ufak saygısızlık gösterenleri

sapıtmışlıkla itham edip, aşağıların aşağısına sokardı!..

O dilediğini yapardı!..

Çünkü Firavundu o!..

Yalnızca kendisi en büyüktü!..

Tüm bilgisini borçlu olduğu efsanevî mısır kitaplığı bile onun için bir değer ifade etmezdi artık

ona!..

En büyük kendisi idi!..

Kullarının tek ibadeti kendisine tapınmaları ve saygı göstermeleri olmalıydı!..

Ne namazı; zikir bile yaptırmazdı kullarına!..

Yalnızca kendisi!..

Kulları olmadan kendisinin bir şey ifade etmeyeceğini bildiğinden, yalnız kalmayı ve yaşamayı

hiç sevmez ve katlanamazdı!..

Kendisine tapınanlara bildiklerinin bazılarını aktarır ve onların da kendisinin olmadığı yerlerde tanrılık taslayarak tatmin olmalarına müsaade ederdi!..

Yanındaki bazı kulları bilgi sayar olmuşlardı adeta!..

İlim, kuru bilgide kalmış; yaşam para kazanıp, bilgiyle çevreye üstünlük taslama yarışına dönmüştü!..

Yalan mübahtı!... Dedikodu mübahtı!... Gıybet mübahtı!... Haram diye bir şey kalmamıştı artık!...

Herkes yalnızca diğerlerinde bir şeyler almak ve kotarmak için sürdürülmeye dönüşmüştü!...

İlim ayağa düşmüş; maddi veya manevi çıkar sağlama sermayesi olmuştu!..

Musa aleyhisselam gerçekleri açıklayıp, insanları uyarınca, onların üzerine saldırmaya başladılar!..

Musa, ilmin gereğini yaşayanlarıyla Mülhime Denizinde geçip giderken; Firavun da kendi kullarıyla mülhime denizinde yürüyemeye kalktı!..

Musa geçti!... İnananları da!..

Firavuna tâbi olanlar ise Mülhime Denizinde, -pardon Kızıl Deniz’de- boğulup helâk oldular!..

Ne senin yapmadıklarının hesabı bana sorulacak!.. **Ne de, benim yediğim elmanın vebali sana!..**

Senin yaptıklarım beni ilgilendirmez; benim yaptıklarım da seni hiç ilgilendirmez!...

Sen yoluna... Ben yoluma... Herkes kendi yoluna!

Sana gerekli olan bilgileri yeteri kadarıyla ulaştırdım bugüne kadar!.. Yararlı buluyorsan, önce onları uygula, başkalarıyla uğraşmayı bırakıp bir yana!...

Sen bu dünyada, varsa öyle bir arzun, Allah'a ermek için varsın!.. Başkalarının dedikodusuyla, gıybetiyle zamanını boşa harcaman sana hüsrandan başka bir şey getirmeyecektir!.

Zikrin dünyadaki en önemli ve değerli şey olduğunu açıklamak için DUA ve ZİKİR kitabını yazdım, ilmim kadarıyla... **Hala zikrin önemini ve değerini anlamıyorsan, sana söylenecek hiçbir şey yok!.**

Zikir yapan her kişinin beyinde oluşan hassasiyet dolayısıyla cinlerle farkında olmadan veya olarak iletişim kurulabileceğini; cinlerin insanları mülhime idrakı için FİRAVUNLAŞTIRACAĞINI belirterek KORUNMA dualarına mutlaka devam edilmesi zorunluluğunu yazdım.. Ama senin ilmin daha fazla ve benim bilmediklerimi biliyorsan; elbette ki bunlara ihtiyacın olmayabilir...

Bir anlayışı kıt diyor ki:

“-Ben sana inandım, güvendim; korunma duasına ihtiyacım yok!”

Anlıyamıyor ki, aldığı ilaç senin virüsüne şifa olur; ilaç almaksızın doktora güvenmen değil!.

Allah Rasulüne güvenmiyorlarmıydı ki sahabe, onun öğrettiği dua ve ayetlere devam ediyorlardı?

Anlayışı sınırlılar...

Anlayışı kıtlar...

Nasipsizler...

“Salât”ı ikâme edemeseler dahi, “namaz”ın kılınmasının beyinde oluşturacağı nuraniyetin-enerjinin bilincinde olamazlar; ve onu terkederler!... Getirirsinden ebeden mahrum kalırlar!.

Tefekkürî zikrin ne olduğunu idrak edemeseler dahi, esmâ zikrinin beyin gelişmesindeki rolünü kavrayamayan basiretsizler, üniversite okumayacağım ki aritmetiği niye öğreneyim anlayışıyla zikri terkederler!

İLİM MEKRİNE UĞRAMIŞLAR, tasavvuf bilgisayarı haline gelmenin kendilerini nasıl Firavunlaştırdığının farkına varamazlar “korunma” dualarına” devam etmedikleri için!...

Turistik umre seyahatleriyle gösteriş, eğlence veya vicdan tatmini arayanlar hüsrana uğradıklarını anladıkları zaman hem kendileri hem de kulları için iş işten geçmiş olacaktır!.

Dostlarım...

Kim size...

Namazın gereksiz olduğunu söylüyorsa...

Zikrin yapılmamasını, yararsız olduğunu söylüyorsa...

“Korunma dualarına” devam etmekten sizi caydırıyorsa...

Yalan söylüyorsa...

İnsanların arkasından konuşuyor; insanları birbirine çekiştirerek aralarını açıyorsa...

Gıybet yapıyorsa...

İnsanlara hitabederken onları tehdit ediyorsa kendisinde bir mertebe vehmederek...

O kişiden kesinlikle uzak durun; isterse benim soframın müdavimi olsun!... İsa aleyhisselama ihanet eden de onun sofrasındaydı, bunu unutmayın!.

Benim yayınladıklarına ters düşeni savunan bizden olamaz!..

Mukallitin muhakkikler sofrasında yeri olmayacaktır âhirette!

Hayalindeki “TANRI” kavramından kurtulamayıp; “ALLAH” adıyla işaret edileni kavrayamayanlar, sistemi anlayamadıkları için, insanların yaptıklarının karşılığını almayacaklarını sanırlar; ve olayı gene farkında olmadan ÖTEDEKİNE atarlar!.

Oysa herkes kendi yaptıklarının sonuçlarına katlanacaktır!.

Dostum..

Sana ilim geldikten sonra hâlâ ilmin dışındaki vehim ve hayalinden kaynaklanan kendi göresel doğrularına tâbi olursan, bil ki bunun vebali çok ağır olacak ve bunun faturasını ödiyemiyecek; kendine geleceği cehennem edeceksin!.

İnsanlar her zaman hata yapabilir... Tâbi olursanız insanlara, onların hatasını da paylaşmak zorunda kalırsınız...

Siz, bana kalırsa, yalnızca Allah Rasulü Hazreti Muhammed Mustafa aleyhisselama ve O'nun getirdiği ilme tâbi olunuz; sizin gibi bir fâniye tâbi olmak yerine... Kendi yolunuzu bu ilim doğrultusunda kendiniz çiziniz ve sonuçlarına da katlanınınız, kimseyi suçlamadan!

Allah hepimizi firavunlaşmış şeyhlerden korusun; Hazreti Muhammedin yolundan ayırmasın!.

ANLAMAK YA DA ANLAYAMAMAK

Fıtrattandır elbette; ama gene de insan üzüyor, sevdiklerinin bazı şeyleri anlayamamasına...

Her boyuttaki yaşamın, tümüyle, çalışan muhteşem bir mekânizma olup, Allah'ın yaratmış olduğu bu mekanizmanın işleyiş SİSTEMinin de İSLÂM Dini adını aldığı idrak ettiremiyorum bir kısım dostlara...

Ne ekersen onu biçersin...

Yağmur eken fırtına biçer...

Türünden pek çok atasözü, bu **SİSTEMi** farkedenerce söylenmiştir!...

Farkedenerce **muhakkik** denmiş!... Farkettiği "**sistem**" i **değerlendirebilenler**, geçmişte Tanrı kabul edilmiş; Olimpos dağında oturan!.. Günümüzde ise veli adı verilmiş; "**velisi Allah olan**" anlamında.. Onlar, bâtınlarında bilmişler; bulmuşlar; olmuşlar! Sonra da insan olarak, yaşamlarını bu dünyada devam ettirmişler yaratılış amaçlarının dünya bölümü son bulana kadar.

Yaratan Allah'tır!

Tüm yaratılmışlar Allah kuludur!...

İmansızlar ise, Allah kullarıyla mücadele ederek ömürlerini tüketirler!

"İki müslüman birbirine kılıç çektiğinde, ölen de öldüren de cehennemdedir!" şeklindeki bir **sistem gerçeğini** açıklayan **Allah Rasulü** uyarısını; anlayışı kıtlar, ucu sivri, bir yanı keskin demir diye düşünürler! "**DİL**" akıllarına bile gelmez!. Dil kılıcıyla savaşıp, öldürüp; kendi zafer şarkılarını terennüm ederek leş yemeyi düşünürler; akbabalar gibi!.

Cehennemi yaşarlar ve âkıbetleri de cehennem olur; çünkü kılıç çekmişlerdir bir Allah kuluna!...

Köpeğin bile sahibi vardır da, kulun sahibi-yaratamı yok mudur?... Bunu ancak tahkiki iman sahibi olmayan mukallitler göremez!. Zira onlar, tasavvuf hikayeleriyle doldurulmuş bilgisayarlar gibidirler!. Cahiller, o bilgisayarlardaki bilgilere bakıp, onları veli/veliye sanırlar kılıçları olan dillerinden akanlara bakıp...

Kimi, nefsinin şanı için, intikam için, fakat başkalarını bahane edip; bu dünyada birbirini öldürerek, cehennemi boyladı!. Kimi de Allah size selâmet versin, deyip **onlardan uzak durarak** cennetin yolunu tuttu!.

Dil insanı cehenneme götürür... Dîl insanı cennet ehli yapar!. **Dîl ehli denen gönül ehli kişiler her dem, her vecihte Allah vechini görerek; konuşurken, düşünürken kimin hakkında konuştuğunda gâfil olmaz ve bu imanla boyut değiştirerek cennet ehli olurlar.**

Nefsiyle mücadelede âciz kalan, başkalarıyla mücadeleyle kendini tatmine uğraşır!.

Nefsini terbiye ederek arındıran ise, arınmışlığı kadarıyla Allah'ı görüp O'na teslim olur; perdeliği kadarıyla da, yaratılmışlarla mücadele ederek ömrünü tüketir!.

İnsan sistemi okur ve yalnızca, tebliğ eder okuduklarını...

Yaratılanlarla mücadele yerine, nefsiyle mücahede yolunu tutar.

Bilir ki yaratılan, yaratılış amacını yerine getirecektir. Dünya, muhakkik ile mukallitin; imanlı ile imansızın; akıllı ile akılsızın hallerinin ve yaptıklarının neticesine erme mahallidir.

Nasipsiz, o kişidir ki; Allah Rasulüne eriştiği halde, ondan feyiz alamayıp; nefsiyle mücahede

yerine kullarla mücadele ile ömür tüketip; muhtemelen imansız olarak boyut değiştiredir!.

Allah rasulünün boyut değiştirmesinden sonra birbiriyle savaşan sahabenin hâli ortadadır!.

“Ben Kevser havuzunun başındayken sizlerden bir kısmı yanıma gelmek isterler; fakat melekler onları benim yanımdan uzaklaştırırlar... Ben, onlar benim ashabımdı, nereye götürüyorsunuz; dediğimde, onlar senin yolundan gitmediler; yerleri cehennemdir derler” uyarısını çok iyi idrak etmek lâzım!..

Bunca yıl Allah Rasulüne hizmet ettikten sonra; nefis terbiyesi görmedikleri için, **nefislerine uyup birbirleriyle mücadele eden insanların âkıbeti dünyada da cehennemdir; âhrette de cehennem!** Onlar öylesine birbirleriyle mücadeleyi düşünürler; birbirlerine galip gelmeyi düşünürler ki; neticede **Allah** ile aralarında kapanmıyacak bir ayrılık uğurumu doğar!... Yediği-içtiği-konuştuğu hep bu mücadele olur!.. **Karşısındaki beşerdir; onu ve fiillerini yaratanı da gökteki TANRI!... Elbetteki âhretleri de cehennem!. İşte imansızlığın kökenini oluşturan fikir!**

İnsanoğlu yalnız gelir dünyaya, yalnız yaşar yaşamının çok çok büyük bir kısmında ve yalnız yaşar kâbir âleminde..

Bakın, bir düşünün, yaşamınızın yarısı uykuda geçiyor yalnızsınız... Bir çok zamanınız ise kalabalıkta, **yalnız geçiyor!**... Belki eşiniz veya evlatlarınız ile iken dahi yalnızsınız!. Buna rağmen yalnızlığınızı kabullenip; kendinizi, yalnız gideceğiniz gelecek boyuta hazırlamıyorsunuz sistemin gerçeklerini farkedip; ona göre yaşamınızı düzenliyerek!. Kâbuslu rüyalardan zevk mi alıyorsunuz; ki kendiniz yalnızlık ortamına hazırlamıyorsunuz?

Dostlarım..

Bilgiyüklü bilgisayarlar cennete gitmeyecek!... İlim yüklü âlimlerin, ilimlerinin gerektirdiği şekilde yaşamamaları hâlinde; ilim kitapları yüklü eşeklere benzediğini anlatan âyeti hatırlıyalım..

Bilgimiz bize gereken yaşamı getirmiyorsa; onu sırtımızda taşımaktan başka bir şey yapmıyoruz!.

İnsan yaşadığı sürece, tevbe-pişmanlık kapısı açıktır. Zararın neresinden dönülse kârdır!. İş ki nankörlerden olmayalım!.

Bir insanın önde gelen zevkleri bedensel, dünyasal, kesretsel ise elbette bunun sonuçlarını da yaşayacaktır!. O zaten bulmuştur bulacağını; **bari siz onunla Allaktan perdelenip, kalbinizi zulmetle doldurmayın!** Zira, onun yaptıklarıyla uğraştığınız kadarıyla, Allah’tan perdelenmektesiniz; bu da sizin **imansızlık halinizi** doğurur ve katmerlendirir!.

Allah Rasulü bile tebliğle görevli iken; zorlayıcı değil iken; biz kim oluyoruz insanlarla mücadeleye girecek!. Biz kavga için gelmedik!. Sizi bilmem!.

Ebu Cehil de Allah Rasulü gibi yedi içti, sakal bırakıp, onun gibi giyindi; oturdu kalktı; ama **O’nun imanını paylaşmadı!**... Kevser başında, **Rasulullahın yanından uzaklaştırılanlar da!**

Eğer yaptıklarınızın hebâ olup gitmesini istemiyorsanız; Allah rasulünün uyarısını ciddiye alın ve derhal hâlinize tevbe ederek; **O’nun getirdiği iman esaslarına dayalı biçimde** rotanızı düzenleyin!. Aksi halde, geğmişteki imansızların başına gelmiş felâketlerin, sizlerin de başına geleceğinden hiç şüpheniz olmasın!...

“Allah’ın SİSTEMİNDE-sünnetinde asla değişiklik olmaz”!

Her topluluk, başına belâ gelmeden önce mutlaka uyarılmıştır!.. **Allah sistemine** kafa tutacak kadar

kendini güçlü sanan gafiller de, sonunda belâlarını bulmuşlardır.

Bildiğim kadarıyla, “**AKIL ve İMAN**” isimli kitabımda Allah’a ve diğer iman edilmesi zorunlu hususlara, nasıl iman edilmesi gereğini yazdım; **Allah inayetiyle**... Bu inayeti değerlendirmeyenler, elbette sonuçlarını yaşayacaktır!.

Tek başınayken bunları bilmek önemli değildir; önemli olan, insanlarla ilişki ve iletişimde, bu **imanın esaslarına göre yaşamaktır**...

Gönül alma etiketi altında yalan söylemek, aldatmak, kandırmak; dedikodu; gıybet yapmak imanla bağdaşmaz ve kişinin imansız olarak ölmesine yol açar!. Hayatı namaz-oruç-hacla geçse bile!... **Zira bu yanlış fiiller, “ALLAH”ı inkâr düşüncesinden kaynaklanır ve imansızlık sonucudur!**.

İyi düşünün... “**ALLAH**”a iman etmiş veya bunun ötesine geçmiş bir insanın **dedikodu veya daha beteri gıybet yapması mümkün müdür?** Yapıyorsa, o kişinin “**Allah**”a imanından şüphe etmek gerekir!.. **Onun sözlerini ise ancak ancak anlayışı sınırlılar dinler!**..

Dedikodu ve gıybet dinleyenler, ancak ahmaklardır!.

İnsan ilim için yaratılmıştır; ilim dinler; ilim konuşur!

İlmi olmayanın dedikodusu boldur!

İmanı olmayanın gıybeti bitmez!.

Gıybet ateşini, ancak iman suyu söndürür!.

Gıybet bir fitnedir ki, onu uyandıranı, devam ettirene, ancak Allah’ın belâsını isteyenler devam ederler!.

Allah hepimize aklın yolundan, imanının gereğini yaşamak suretiyle; Allah rasulünün yolunda yürümeyi nasip etsin ve kolaylaştırsın.

UYARILMADINIZ MI?

Gerçekle yüzleşmek çok zaman acı geliyor insanoğluna.

Bu acı gelen gerçeklere **sükûtu hayâl** diyoruz biz!.

Bazen baba veya annesi; bazen eşi; bazen en yakın arkadaşı yüzünden sükûtu hayâle uğrayabiliyor insan!... Uzaklarından zaten böyle bir şey sözkonusu olmuyor!.

Ne var ki, bunlar sayılı dünya günleri, saniyelerle ilgili bir şey!. Sizi sükûtu hayâle uğratanlarla nihayet bu sayılı günler veya saniyelerle berabersiniz!..

Ömür biter ve herkes yoluna gider!.

Sizin düşünce sisteminizi, bakış açınızı paylaşmayanla artık o sonsuz hayatta beraber olmazsınız!. Tüm beraberliğiniz et-kemik beraberliğinden ibarettir!.. İster doğuran veya doğurtanınız, ister yatakdaşınız, ister karındaş veya arkadaşınız!.

Dünyadaki, bedensellik veya birimsellik kabulünden doğan çıkarıcılığa dayalı iki yüzlülük, yalancılık, kandırmaca ya da kendini saydırmaca, hep son bulur boyut değiştirmeye birlikte!. Parası veya organsal zevkleri için yaşayanların buna dayalı kandırmacaları ve ikiyüzlülükleri tümüyle hüsranla son bulur boyut değiştirme deminde!.

O günde ne parası fayda verir; ne malı mülkü, ne de yakınları!. Selim kalp de edinmeye vakit bulamadı ki para veya bilmem-ne(!) peşinde koştuktan!.

Gong çaldı... Başı iki eli arasında kaldı!.

“Kırkından sonra zina yapmanı tevbe-i nasuh etmedikçe Allah bağışlamaz” buyuruyor!.. **Yalanı, ikiyüzlülüğü, kendini saydırmak, etraftan paye alıp hürmet görmek için evliyalık görüntüsü verenleri bağışlar mı ki?**

Dostlarım..

Kendimizi aldatmayalım..

Biz bilgi paylaşıyoruz!.

Mürşid yok ortada ve bir mürşide bağlı nefis terbiyesi yapılmıyor!.. Herkes bu bilgileri kendine göre yorumlayarak kendine bir yol çiziyor ve olabildiğince kötülüklerden uzak kalmaya çalışıyor!.

Mürşide bağlanmak, Yunus’un Taptuk’a bağlanması gibi kimi zaman 40 yıla kadar varan nefis terbiyesini gerektiren bir iştir!. Mürşid yanında yatıp-kalkmadıkça, her dem onun terbiyesi altında nefisini terbiye etmedikçe; **Muhammedî ahlâk ile ahlâklanmadıkça; vermek ve paylaşmak için insanların içine girmek her demlik fiilin haline gelmedikçe velâyet yolu açılmaz!.**

Tasavvuf bilgisi edinmekle, evliya olunmaz!.

Jilette traş olunur; jilette intihar edilir!.

İnternetle tasavvuf bilgisi edinilip Kur’ân sırlarına erme yoluna girilir; internetle bedenselliğe dönük yaşam arkadaşı bulunur!.

Kendinizi aldatmayın!. Boyut değiştirme günü gelmeden boyut değiştirmiş gibi gerçekleri idrak edin ki; telafisi mümkün olmayan sükûtu hayâle uğramıyasınız!...

O demde ne paranız fayda eder ne de bedensellikten doğan yakınlıklarımız!... Ne sizi evliya sanıp karşınızda elpençe divan duran dostlarınız!.. Lûtfen iyi idrak edin!.

Dostlarım...

Vahdet ve vahdete dayalı olarak anlatılan tüm veriler kesin gerçek olmasına rağmen, nefis terbiyesinden geçmeyen kişiler için bu bilgiler deccallaşma(!) aşısı olabilir!. 18 veya 58'inde farketmez, nefis terbiyesi görmemiş kişiler, "ALLAH" ve SİSTEMİNİ kavrayamadıkları için; tanrı kavramından kurtulma bilgisiyle birlikte bedenselliğin ve firavunluğun göbeğine düşüp, tasavvuf bilgileriyle kendilerini avutmalarına karşın, deccallaşmanın zirvesini yaşayabilirler.

Allah için yaşayan bedensel çıkarlarını düşünmez!.

Ama mukallit de bunu anlayamaz!.

Ancak "insan" Allah için yaratılmıştır!.

İnsan akıllıdır; Allah için yaşar!.

Mukallit zekidir; bedensel zevk ve çıkarları için yaşar!.

Zeki mukallit akıllıyı değerlendiremez; çünkü herkesi en fazla kendisi gibi bilir!.

Akılsız zeki, kısa vadeli düşünür ve dünya zevkleri veya çıkarları neyi gerektiriyorsa onun için yaşar!. İsteddiği ya saygı görüp pohpohlanmaktır; ya cinselliktir; ya da para!. Herkesi de kendi gibi sanır!.

Akıllı ise, sonsuzluğu/nu bilir ve Allah için yaşar!...

Birinci için amaç olanlar, ikinci için belki araçtır; belki de o bile değil!.

Kendisinin akıllı olduğunu düşünenler Allah için Rasulullah aynasına bir baksınlar!.. Aynada sakal bıyık değil, amaç arasınlar!... **Ne kadar paylaşımları var Rasulullah ile!.. O, ne için yaşadı, kendileri ne için yaşıyorlar?...** Fırsat buldukları anda oyun eğlenceye veya cinsidiğerle sohpete koşarak zamanını değerlendirenlerle Rasulullah uğraşısının ne kadar uyumu var?..

Delikanlıdır; kanı dellenir, **androjeni** başına vurur; arar...

Deli-kanlıdır; kanı dellenir, **östrojeni** başına vurur; arar...

Andropoza girer; kişiliği dellenir; kendini ispata çalışır tükenmedim diye; viagraya, yohimbeye sarılır; arar...

Bu arada vicdanını tatmin için de tasavvufta teselli arar!.

Ne bulur?. Hüsrân!. Er veya geç!.

Dostlarım...

Gelin gerçekleri görelim... Bu dünya fâni, idrâk edelim!. Dostu, deccalden ayırdedelim!.

Kurabiyeleri bir yana koyup, Allah için dostluklar edinelim!.

Şeytan ameli olan birbirimizi eleştirmeyi bir yana koyup; kendimizi yetiştirmeyi, eleştirmeyi, düzeltmeyi amaç edinelim!.

Dostlarım...

Allah sistem ve düzenini yaratmış ve Rasulleri aracılığıyla bize bu sistem ve düzeni tebliğ etmiştir... **OKU**yabilenler okumuş; **OKU**yamıyanlara bildirilip **OKU**yamasalar bile iman ederek gerekenleri yapmak suretiyle kendilerini kurtarmaları teklif edilmiştir.

Bu sistemden dolayıdır ki...

Benim yeyip-içtiğim senin karnını doyurmaz!...

Benim içtiğim ilaç sana şifa olmaz!..

Benim yaptığım zikir veya dua veya ibadetlerin sana bir katkısı olmaz!... Herkes kendisi için

gerekenleri yapmak ve karşılığını edinmek zorundadır!. Yapmadığın çalışmanın getirisini kimse sana başıslıyamaz!.

Zikri yapmıyorsan, beyninde gerekli açılım olmayacaktır; kimi tanımış olursan ol!... Kurân'daki korunma âyetlerini günde yüz defa okumuyorsan, göremediğin varlıklardan korunamayacaksın; kimi tanırsan tanı!... **DUA ve ZİKİR** kitabında naklettiğim **Allah Rasulünün Mir'âca çıkarken okuduğu duayı** günde sabah-akşam 21'er kere okumuyorsan, farkında olmadan etki altına girebilirsin büyük ihtimal ile!.. Çünkü gerekli korunma alanını oluşturmuyor beynin; böylece zikirle daha yüksek kapasiteye ulaşan; alıcılığı daha da artan beyninle, göremediğin varlıklara daha açık hâle geliyorsun!. Onların yönlendirmesilye Allah'tan uzaklaşıp deccallaşabilirsin!.

Dostlarım...

Yemin ederim ki...

Bütün bunları yalnızca sizin iyiliğiniz için yazıyorum; kimseyi kınamak, eleştirmek, hor görmek değildir amacım!. Bildiğim gerçekler bunlardır.. Allah şahittir ki... Yarın bu yazdıklarımın sonuçları karşınıza gelecek; sonra da sizlere, "UYARILMADINIZ MI?" denecektir!.

Ya ilmimizin gereğini bilfîl yaşayalım Allah Rasulünün bildirdiği yolda yürüyerek...

Ya da sükûtu hayallere hazırlıyalım kendimizi, yalnız kalacağımız günlerde!.

Allah bu satırların idrakını ve hazmını ihsan buyursun!.

DOSTLARIMA

Gelecekteki dostlarıma mektuptur bu yazım.. Ulaşırsa ellerine bu satırlar; umarım anlarlar neden neleri yazamadığımı; ya da neden daha açık yazamadığımı!

Garîbim; yalnızım; fakîrim..

Konuları işlerken, yeni çıkmış yumurtayı tutma hassasiyeti içinde, ele almak mecburiyetindeyim!.

İnsanlarımı, düşüncelerinden bile değil; şiir okurken ki **NIYETİNİ bildiğini** söyleyerek **“NIYETİNDEN”** dolayı mahkûm edebilen bir yönetim altında, doğru olarak bildiklerimi-gördüklerimi ne kadarıyla yazabilirim?

Göktürklerin “GÖKTE TANRI var” kabulüne dayalı din anlayışına **“İslâmiyet”** ve bunu kabullenenlere MÜSLÜMAN adı verilen toplumlarda; **Kur’ândaki mecaz ve benzetmelerin işâret ettiği SİSTEMİN GERÇEKLERİNİ** ne kadar açıklayabilirim?

1970 yılında İnsan Rûhunun, beynin ürettiği mikrodalga ışıklardan yaratılmakta olduğunu yazıp; 96 yılında müslümanlığı anlatan cemaat sözcülerinden, mikrodalgaların fırında üretildiğini, ruhun mikrodalga yapısı olamayacağını işittikten sonra; 1997 TUBİTAK yayını **“Evrenin Kısa Tarihi”** kitabında, **evrende sayısız mikrodalga ışınım bulunduğunu** yazdığını nasıl anlatabilirim?

Beynin, henüz bilimin bilemediği, **sayısız anlamlı dalgaboyu türleri alıp, yaydığını; ölümötesi yaşam boyutunun böyle bir tür dalgaboyutu âlem olduğunu;** dalganın, ancak radyodaki orta-uzun-kısa-FM dalgalardan ibaret olduğunu savunan okumuşlara nasıl anlatabilirim?

Göktanrı için yapılacakları konu ederek, bu **din anlayışıyla dünyalığını edinen ve çıkar ilişkisi içinde olduklarından başkalarına yaşam hakkı tanımayan zihniyetin hâkim olduğu topluluklara, Dinin hiçbir dünyevi çıkar için kullanılmaması gerektiğini** nasıl anlatabilirim?

Nasıl anlatabilirim **“gökte-yukarıda Allah var”**, diyenlere, **yukarıda-gökte ancak bir tanrı olabileceğini, bunun da asla mevcut olmayıp;** yalnızca her zerrede tüm Esmasıyla var olan **“Allah” adıyla işâret edilenin, yöneldiğin her noktada algılanması** gerektiğini?

Nasıl anlatabilirim **Kur’ân-ı Kerîm’de; “Tanrılık” kavramına dayalı “PEYGAMBER”** kavramından değil; **“ALLAH” isminin işâret ettiği varlığa dayalı NEBİ ve RASÛLLÛK vasıflarından** ve bunun getirisinden söz edildiğini?

Nasıl anlatabilirim, Rasûlün dahi, insanları, uygulamada zorlama yetkisi yokken; dinin gereklerini uygulamaya müslümanları mecbur etmenin dinde kesinlikle yeri olmadığını?

Nasıl anlatabilirim inancı dolayısıyla başörtüsü takan genç insanların okuma hakkının ellerinden alınmasının, **evrensel insan haklarıyla, özgürlük ve demokrasi** ile asla bağdaşamıyacağını?

Nasıl anlatabilirim **taklitle Din kabulü olamayacağını;** falanca veya filancanın taklit edilerek mesafe alınamıyacağını; herkesin kendi aklıyla kendi yolunu çizmesi gerektiğini?

Allah Rasûlü dışında kimseye TÂBİ olunmaması gerektiğini; herkesin başkalarının fikirlerinden istifâde edip, sonuçta kendi mantığıyla yolunu çizmesi gerekliliğini; ölümötesinde, **yanlışta tâbi olmanın kesinlikle geçerli bir mazeret olmayacağını** nasıl anlatabilirim?

Daha dünyadayken muttali olduğumuz, **“acınılan, güçlü ve aç olandır, güçsüz yem olmaya mahkumdur”** gerçeğinin; **hazırlıksız gittiğimiz takdirde ölümötesinde bizlere nelere patlayacağını** nasıl anlatabilirim?

Allah adıyla işâret edilenin yaratmış olduğu SİSTEM ve DÜZENİN canlı bir organizma veya mekanizma olarak micro ya da macro dediğimiz planda yaşamakta-çalışmakta olduğunu; insan,cin,melek, şeytan,zebâni isimleri verilen türlerin bu mekanizmanın çeşitli boyutlarının canlıları olduğunu nasıl açıklayabilirim?

Allah Rasûlü'nün bildirdiği **İslâm Dini'nin** gereklerini uygulamayan kimseye, ölümötesinde hiç kimsenin bir fayda temin edemeyeceğini... Dünyada inkâr ettiklerini orada uygulayıp semeresini elde etme şansının asla olamayacağını; bu yüzden de Dünyada yaşarken hazırlık çalışmalarını yapmanın zorunlu olduğunu nasıl anlatabilirim?

Nasıl anlatabilirim, Kur'ândaki sembol ve mecazların, yalnızca dünya ve insanın sonsuzluk boyutunun çeşitli evrelerine ait bilgilerin RİSALET kaynağından gelerek açığa çıktığını?

Nasıl anlatabilirim, şefaâtin, ilim olduğunu? Şefaatin ulaşmasının, ilmin ulaşması olduğunu! Şefaate nail olmanın ilmi değerlendirmek olduğunu! Şefaati tepmenin, ilmin gereklerini uygulamamak olduğunu!

VELİlik şefaâtinin-ilminin getirisini günlük yaşamında dünyada değerlendiremeye, ölümötesinde, o kişiyi tanımanın hiçbir yararı olmayacağını; bal sevenin, bal yemedikçe, yararına eremeyeceği gerçeğini fark etmek mecbûriyetinde olduğumuzu, nasıl anlatabilirim?

Hangi asırda Dünyaya gelirse gelsin, o **insanı geleceğe dönük geliştirmek için nâzil olan Kur'ân'ın**, insanları geçmişte bloke etmek için gelmediğini; aksine, geri gidilmez sınırlar koyup, bu haklar üzerinde ilerlemeyi tavsiye eden bir **RÛHU** olduğunu nasıl anlatabilirim?. Bu **Kur'ân** "**RUHU**"YLA yaşamanın, Kur'ân'ı değiştirmek olmadığını; bu **anlayışı kıtlara** nasıl anlatabilirim?

Nasıl anlatabilirim, **Allah adıyla işâret edilene imânları olmayanların**, bu davranışlarının sonuçta **kendilerini ve kendilerindeki kuvvetleri inkâr etmek** olduğunu; bu yüzden, cennet boyutuna geçemeyeceklerini!...

İslâm Dinine uymayanların, **yaşadıkları sistem ve düzene ters düşmek** sorunuyla yüz yüze olduklarını; bunun pahasını ölümötesinde çok ağır ödeyeceklerini, nasıl farketirebilirim?

Kur'ân-ı "**RUHU**"yla "**OKU**"yup değerlendiremeyenlerin, ölümötesinde vahim pişmânlıklar yaşayacaklarını; **Kur'ânın lafzında kalmanın** çok büyük faturalar getireceğini nasıl açıklayabilirim?

"**İNSAN**" olanın, "**Halife**" olduğunu farkedip gereğini yaşamak isteyenin, her konuda, her zaman, önyargısız, objektif ve kapsamlı-derinlikli düşünce sistemiyle karşısındakine yaklaşıp, olayları da **Allah ahlâkıyla** değerlendirmek zorunda olduğunu, nasıl anlatmalıyım?

İnsanın, en âcil ele alınması gereken sorununun, içinde yaşadığı toplumun şartlandırmalarından arınmak ve her olayı evrensel bakışla değerlendirip; gereğini yaşamak olduğunu, nasıl anlatmalıyım?

Yaşadığınız zamanın ve ortamın şartlarıyla kendinizi kayıtlayarak, o toplumun kölesi olmak yerine; özgür düşünen bir birey olarak yaşamı değerlendirmeniz gerektiğini nasıl fark ettirebilirim?...

Hayâli kavramlar ve ne olduğu bilinmeyen **hayâli pâyeler** eşliğinde pazarlanan yapay din anlayışının komisyonu olarak, dünyalığını temin eden din tâcirlerinin her köşe başında karşımıza çıktığı milyarlık müslüman câmiasında; saf müslümanların sermayesinin, kısa yoldan insanlara ilmi ulaştırmak yerine, bina yapımlarına harcanırken; en öncelikli işimizin, **insanlara karşılıksız olarak gerçek Din bilgilerini iletme** olduğunu nasıl idrak ettirebilirim?

Zorbalığın ne **İslâm Dininde** ne de **İnsanlık âleminde** yeri olmadığını, zorbalara nasıl kabul ettirebilirim? Lûtfen beni anlamaya çalışın!.

11.10.1998
Antalya

FİHRİST

[Sunu](#)

[Amacımız Ne](#)

[Şefaât ve Şirk](#)

[Perde Ne](#)

[Sorgulamak](#)

[Mazaret Kurtarmayacak](#)

[İmân Bilgisi İmân Mıdır?](#)

["Allah"a İmânlı Mıyız?](#)

[Niye İmân?](#)

[Kur'ân'ın Rûhu](#)

[Kur'ân'ı "Oku"mak](#)

[Doğruyu Anlamak](#)

["Rasulûllah"ı "Oku"mak](#)

[Evrensel](#)

[Uzay](#)

[Halife Oluşunu Fark Edebilmek](#)

["Anlayışı Kıt"ın Anlayamadığı](#)

["Mekr" ve Kalplerin Kararması](#)

[Sevmek](#)

[Görmek!!!???](#)

["Bâtın" Nerede](#)

["Sonra"](#)

[Çok Mu Zor?](#)

[Evren ve Kozan](#)

[Çok Kalabalık](#)

[Kozalının Tanrısı](#)

[Olanaksız](#)

[Acı Gelen Gerçek](#)

[Anlamak ya da Anlayamamak](#)

[Uyarılmadınız mı?](#)

[Dostlarıma](#)